„Mary Jo Putney
ne dovedește iar
de ce este un star
al genului!"
Publishers Weekly
DRAGOSTE
ȘI ONOARE
MARY JO
PUTNEY

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „REBELI DE ODINIOARĂ"

Ca ofițer în Marina Regală, Lucas Mandeville a purtat multe bătălii, urmate de ani grei de închisoare. Întors la Londra, încearcă să refacă legătura cu lumea în care s-a născut, însă este văzut doar ca un fost prizonier care, evadând, a renunțat la lucrul cel mai de preț al unui ofițer: onoarea. Iar când este nevoit să participe la un bal alături de oameni care sunt gata să-l provoace din pricina trecutului său, și-ar dori mai degrabă să fie pe un câmp de luptă. Dar apariția unei femei care produce rumoare este pe cale să îi schimbe complet viața.

Kendra Douglas a atras dezaprobarea nobilimii printr-un divorț scandalos. Dar tocmai de aceea Lucas îi cere să danseze cu el și, mânat de o dorință neașteptată, se oferă să o ajute să-și recapete reputația. Astfel pornesc să dezlege ițele complotului care i-a distrus viața Kendrei și ajung să trăiască o dragoste la care nici nu au visat.

„Mary Jo Putney reușește, cu talentul ei îndelung exersat, să facă dintr-o poveste neverosimilă pentru epoca Regenței una credibilă pentru cititori, țesând laolaltă teme precum situația femeilor la 1800, divorțul, prietenia, războaiele napoleoniene, metodele de tratament alternative, și efectele traumei de orice fel asupra psihicului uman. O lectură antrenantă și emoționantă despre eforturile unei mame de a-și recupera fiul din mâinile unui tată rău-intenționat și despre recăpătarea nu doar a reputației și a statutului social pentru ambii protagoniști, dar și a încrederii și a stimei de sine."

LAURA FRUNZĂ, BLOGGER

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7206-3
9 786063 372063

Lira

eBook disponibil

MARY JO PUTNEY

Dragoste și onoare

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

LITERA
București

În amintirea lui Bradley V. Clark,
prieten, excelent contabil și partenerul meu de prânz
și al lui Ruth Cohen, extraordinarul meu agent literar,
care mi-a deschis ușa spre noua mea viață și carieră

capitolul 1

Londra, martie 1816

Lucas Mandeville ezită la intrarea sălii de bal și se gândi la ghiulelele ce distrugeau catargele și dădeau foc velelor. La marinarii care urlau și luptau corp la corp cu pistoale și cu pumnale. Când fusese în Marina Regală și avusese parte de lupte pe mare cu francezii, aproape că murise într-una din ele. Dar acum mai degrabă ar fi vrut să fie pe o punte în flăcări decât în sala aceea de bal.

Dar își luase un angajament personal să facă tot ce îi stătea în putință pentru a restabili legătura cu lumea în care fusese născut, în ciuda numeroșilor oameni care l-ar fi ignorat sau chiar mai rău. Se duse cu gândul înapoi la unul dintre sezoanele sale din Londra, când era un tânăr și înflăcărat cadet. Îi plăceau balurile, dansul, flirtul cu fetele drăguțe. Cu siguranță putea face asta din nou.

Lucas afișă un calm pe care nu-l simțea și intră în sala de bal. Îl întâmpinară gazdele, Lord și Lady Clanton. Doamna îi dărui un zâmbet prietenos. Expresia feței soțului său se înăspri, dar nu-l scuipă în față pe Lucas. Încuviință civilizat din cap și spuse:

– Foxton.

Dar nu-i întinse mâna. Probabil că soția îi spusese să se poarte frumos pentru că Lucas avea un titlu și o avere considerabilă, iar familia Clanton avea două fete nemăritate.

Lucas salută gazdele cu politețe, apoi se alătură mulțimii. Participase la câteva evenimente sociale cu verii lui, Simon și Suzanne Duval, dar acelea fuseseră adunări

mai mici cu oaspeți atent aleși, pentru a fi îngăduitori cu Lucas. Oamenii pe care îi cunoscuse la acele evenimente erau genul care acceptau că între albul și negrul absolut puteau exista multe nuanțe de gri.

Lucas se găsea în acel teritoriu gri.

Salută câțiva oameni pe care îi cunoscuse în reședința Duval și, la rândul lor, ei îl salutară cu amabilitate. Până acum, toate bune.

Se uită la dansatori, bătând ritmul din picior. Fusese stângaci la dans, dar Suzanne îi dăduse lecții înainte de a găzdui o mică petrecere cu dans unde putea să exerseze. Poticnelile îi fuseseră iertate cu un zâmbet de către partenerele lui. Spre sfârșitul serii, era în stare să se descurce destul de bine pe ringul de dans.

Acum venise timpul să își pună în aplicare aptitudinile redobândite. Invită la dans o femeie măritată pe care o cunoscuse în casa verilor lui. Ea acceptă, iar amândurora le plăcu. Apoi alt dans cu altă femeie pe care o cunoscuse la familia Duval.

Dansul lung se sfârși, iar partenera lui îi mulțumi cu un zâmbet înainte de a se întoarce la soțul ei. El se uită în jur, căutând o nouă parteneră, când o exclamație unanimă de șoc străbătu sala de bal.

El se întoarse și văzu o femeie în negru care înainta prin mulțime. Capul semeț ridicat și postura dreaptă îl făcură să se gândească la regine. Cleopatra înfruntându-l pe conducătorul Imperiului Roman. Elisabeta cea Mare adunându-și armatele împotriva puternicei armade spaniole.

Maria, regina Scoției, îndreptându-se spre eșafod.

Se lăsă o tăcere adâncă, iar muzica se auzi mai încet, apoi se opri. După aceea începură șoaptele.

– Cum îndrăznește femeia asta să apară aici? șuieră o femeie. O divorțată! O adulterină!

– Se spune că Lady Denshire s-a culcat cu patru dintre prietenii soțului ei, șopti cu pasiune în glas altă femeie.

Prima voce spuse:

– Doar cu trei. Soțul meu era acolo când ei au depus mărturie la tribunal!

– Scandalos! rosti altă femeie cu o groază fascinantă. O adevărată rușine!

Șoaptele continuară în timp ce oaspeții se îndepărtară, lăsând-o pe femeia în negru singură în mijlocul ringului de dans.

Lumina slabă arăta că Lady Denshire era grațioasă cu părul ei castaniu și capul ridicat. În bărbia ridicată, Lucas văzu mândrie, furie, sfidare și groază. Era varianta lui feminină. Chiar văzu cum i se schimbă postura când sfidarea fu copleșită de teamă și de umilință.

Se întoarse încet, privirea ei cercetând oaspeții care se retrăgeau ca și cum căuta o față prietenoasă. Era frumoasă, chinuită și deznădăjduit de singură.

Sub imboldul momentului, el traversă sala de bal goală și zâmbi spre femeia în negru.

– Sunt Foxton, Lady Denshire. Deși nu am fost prezentați oficial, vreți să dansați un vals cu mine?

Cu acest ultim cuvânt, el aruncă o privire poruncitoare spre orchestră. Dirijorul încuviință din cap, ușurat să primească o oarecare îndrumare, iar cvartetul începu un vals.

Ea îngheță, arătând ca o căprioară gata s-o ia la fugă.

– De ce vreți să dansați cu mine? Sunt o proscrisă.

– Și eu însumi sunt un fel de proscris, spuse el împăciuitor, și nu viețuiesc pe acest pământ ca să arunc cu piatra. Întinse mâna din nou. Valsați cu mine!

capitolul 2

Kendra se uită în ochii bărbatului și nu văzu decât bunătate. Îl luă de mână, extrem de recunoscătoare că îi oferea sprijin într-o vâltoare de acuzații. Când începură să danseze, simți căldura strânsorii lui prin mănușile de piele și își dădu seama că mâinile ei erau reci ca gheața.

Ce o apucase să vină la balul ăsta? Pentru că voia dreptate, dar n-o putea găsi aici. Se concentră la pașii de vals, nemaiavând nevoie de o umilință în plus dacă se poticnea de picioarele partenerului.

– Tocmai mi-am dat seama că am făcut cunoștință oficial, spuse Foxton. Cu mulți ani în urmă. Eu eram Lucas Mandeville și, dacă ochii nu mă înșală, pe atunci erai Kendra Douglas.

Ea își ridică privirea și se uită atentă la partenerul ei. Păr blond, trăsături puternice și regulate și expresie de sfânt chinuit. Îi trebuiră câteva clipe să își dea seama că pe vremuri bărbatul fusese un tânăr și vesel cadet cu care flirtase în primul ei sezon.

Arăta ca un bărbat care parcursese drumuri lungi și dificile în acest timp. Sau mai degrabă navigase pe mări furtunoase de când devenise ofițer în Marina Regală.

– Ultima dată am dansat împreună în noaptea dinaintea plecării spre Plymouth, unde te îmbarcai pe vasul tău.

El încuviință din cap.

– Aveai o rochie tare drăguță, cu multe broderii albastre ce făceau ca ochii să-ți arate ca niște safire.

Ea uitase asta. Domnul Mandeville fusese prea tânăr și prea încântat de noua lui carieră pentru a avea stofă de soț, dar îi plăcuse de el și îi dorise toate cele bune.

– Ai o memorie bună. Erai chipeș și fermecător, și mi-a părut rău când ai plecat să te îmbarci pe vas.

– Îmi plăcea să mă cred chipeș, dar eram tânăr. A trecut mult timp de atunci, spuse el încet.

– Pentru amândoi, rosti ea cu o voce încordată. Înțeleg că ai moștenit titlul bunicului tău. Titlul de lord e suficient pentru a nu-ți păta reputația dansând cu o femeie scandaloasă ca mine?

– Poate că sunt mai scandalos decât tine. Îi aruncă un zâmbet strâmb. Să ne pătăm reciproc reputația?

Pe atunci, ea îl plăcuse pe tânărul cadet, dar îl plăcea și pe lordul chinuit de acum. Încordarea i se risipi, dar trebui să întrebe:

– Cunoști învinuirile care mi se aduc?

El ridică din umeri.

– Am auzit niște bârfe șoptite când ai intrat, dar astea sunt zvonuri, nu informații.

Ea se bucură că el înțelegea diferența.

– Știi ce înseamnă să fii acuzat și să nu te poți apăra?

– De fapt, știu, spuse el gânditor. Situația mea nu a fost identică, dar există asemănări.

Ce l-ar fi putut face pe Lucas Mandeville să devină un proscris? Trișase la cărți? Niciodată. Lașitate sub focul inamic? Ca orice bărbat aflat în bătălie, ar fi putut fi cuprins de spaimă, în special dacă era tânăr, dar era greu de imaginat așa ceva.

Amintindu-și că abia dacă îl cunoscuse cu mulți ani în urmă, iar acum nu-l cunoștea deloc, ea decise că era lipsit de sens să speculeze. Era mai bine să se relaxeze și să se bucure de acest dans în brațele unui străin înțelegător.

Muzica se sfârși, iar partenerul ei se îndepărtă de ea.

– Te-ai săturat de balul ăsta?

Ea oftă. Mânia și sfidarea se risipiseră, lăsând în urmă un gol.

– Mi-a ajuns. Nu voi găsi dreptatea aici.

– Dreptatea poate fi greu de găsit, zise el sec. Dacă ești gata de plecare, te conduc până acasă.

Ea își îngustă ochii.

– Ești interesat să afli cât de scandaloasă sunt?

– Nicidecum. El zâmbi vag. Vărul meu mi-a spus odată că sunt un incurabil cavaler rătăcitor. Probabil acum ești prea mânioasă să dorești o prietenie, dar arăți de parcă ți-ar prinde bine un aliat sau cel puțin un ascultător imparțial.

Ea îi cântări cuvintele în minte. Un aliat ar fi fost bine-venit, deși nu era sigură că putea avea atâta încredere.

Dar un ascultător imparțial ar fi fost binevenit pentru că avea o nevoie disperată de a-și spune povestea cuiva care putea s-o creadă.

– Ai dreptate în privința asta, deși rămâne de văzut dacă poți fi o astfel de persoană. Locuiesc în apropiere și nu am nevoie de însoțitor, dar mă poți conduce dacă dorești.

– Încerc să dovedesc că încă sunt un gentleman, deci doresc să o fac, explică el. Străzile pot fi periculoase în timpul nopții pentru o femeie singură.

Muzica începu un nou vals, iar perechile începură să se miște pe ringul de dans, lăsând un spațiu circumspect în jurul Kendrei și al partenerului ei. Foxton o luă de braț și o conduse spre margine, unde gazda lor își luă rămas-bun de la alți oaspeți care plecau.

Lady Clanton strânse din buze când se apropie Kendra.

– Nu mi-am dat seama că încă ești pe lista mea de invitați, Lady Denshire.

Kendra se întrebase de ce primise o invitație.

– Îmi pare rău că v-am adus la ușă proasta reputație, Lady Clanton.

Fața celeilalte femei se relaxă, afișând un amuzament prudent.

– Probabil ar trebui să-ți mulțumesc. Proasta reputație stimulează un eveniment social, adăugă, apoi se întoarse să vorbească cu alt oaspete.

Foxton o însoți în hol, unde un lacheu eficient aduse pelerina neagră pentru Kendra și pălăria lui Foxton. După ce își puse pelerina, ea îl luă de braț pe însoțitorul ei și coborâră în stradă. El întrebă:

– Unde locuiești? Ai spus că e în apropiere.

– Thorsay House. E chiar lângă St. James, la doar trei străzi de aici.

Kendra fu surprinsă când își dădu seama cât de relaxată se simțea la brațul lui. Oare pentru că se cunoscuseră

înainte sau pentru că el nu emitea judecăți, nu se uita lacom la ea și n-o disprețuia? Poate că toate la un loc.

Foxton mergea ca un militar: drept, atent la împrejurimi și, evident, nu precum o pradă ușoară. Ei nu-i era teamă de o scurtă plimbare noaptea în acea parte a Londrei, dar nu era rău să aibă un bărbat capabil drept însoțitor.

– Thorsay, spuse el gânditor. Numele e dat după grupul de insule scoțiene dintre Orkney și Shetland?

– Da, toate cele trei arhipelaguri sunt mai mult scandinave decât celtice, deși acum fac parte din Scoția. Thorsay House aparține stăpânului insulelor, care le permite localnicilor să o folosească drept pensiune când se află în Londra. Bunica mea era din Thorsay, verișoară primară cu stăpânul. Eu mi-am petrecut verile acolo, deci mă pot numi localnică. Atmosfera relaxată și binevoitoare a casei fusese un sanctuar în iadul care devenise viața ei. Am fost recunoscătoare să fiu bine-venită în casă când am avut nevoie de un nou cămin.

– Ai fost dată afară din domiciliul conjugal? întrebă încet Foxton.

– Da.

Vocea ei era aspră. Aceea fusese cea mai rea zi din viața ei, o furtună de foc ale cărei detalii i se începețoșau în minte. Își amintea doar durerea și pierderea.

Amândoi tăcură în timp ce străbătură străzile spre Thorsay House. La baza scărilor, ea se opri să-și scoată cheia din săculeț.

Avea de gând să-i mulțumească politicos lui Foxton pentru că o însoțise, când el îi surprinse privirea și spuse sobru:

– Viața ta a fost distrusă, Kendra Douglas. Furia și durerea sunt inevitabile și probabil necesare. Dar la un moment dat trebuie să alungi mânia și să pășești spre viitor. E posibil? Ce contează cel mai mult pentru tine și cum poți face primul pas pentru a realiza asta?

Cuvintele lui intrau ca lama unui cuțit prin frământările din sufletul ei. Trase adânc aer în piept, gândindu-se la ce spusese el. Da, venise timpul să meargă înainte, nu să rămână pe loc și să fie mistuită de foc.

– Acesta e cel mai valoros sfat pe care l-am primit până acum. Ai dat de înțeles că și viața ta a fost distrusă. Ai devenit înțelept făcând față cu bine dezastrelor?

El zâmbi cu o autoironie forțată.

– Nu, am aflat greșind. Sunt dispus să-ți povestesc întreaga istorie scandaloasă dacă te interesează.

Ea își îngustă ochii, studiindu-l, vrând să pătrundă cu privirea dincolo de trăsăturile frumoase ale bărbatului, până în sufletul acestuia. Pe vremuri, crezuse că știa să aprecieze corect oamenii, dar anii ce trecuseră îi distruseseră această convingere.

Acum se sili să lase garda jos pentru *a privi* cu adevărat. Poate că greșea, dar simțea că Lucas Mandeville era un bărbat în care putea avea încredere, cel puțin într-o mică măsură.

– Mi-ar plăcea să aud această poveste scandaloasă, de preferat la un pahar de brandy. Vrei să mi te alături pentru o discuție? *Doar* o discuție.

– Doar o discuție, încuviință el, părând ușor amuzat de atitudinea ei circumspectă.

Ea descuie ușa și intră, lăsând-o deschisă pentru ca Lord Foxton s-o urmeze. În Thorsay House era liniște la acea oră. Nu mai erau alți oaspeți, iar doamna și domnul Brown, cei care aveau grijă de casă, dormeau.

Pe masa îngustă din hol ardea o lumânare. Ea ridică sfeșnicul și merse spre un mic salon pe stânga. În vreme ce aprindea lămpile, Foxton îngenunche lângă șemineu și atâță tăciunii focului. Ca orice scoțian, nu se formaliza așteptând ca altcineva să îndeplinească sarcini mărunte.

După ce focul începu să ardă bine, se ridică și privi în jur prin salon. Pereții erau decorați cu arme scoțiene: săbii și topoare de luptă așezate în cerc, pumnale și scuturi

și alte instrumente ale morții. Se duse spre o roată de pumnale și își trecu vârful degetelor peste tăișul de vreo 45 de centimetri.

– Un pumnal scoțian, spuse ea. Foarte bun pentru lupta corp la corp.

El schiță un zâmbet și se întoarse spre ea.

– Thorsay House se așteaptă să fie invadată de englezi?

– Dacă vin, suntem pregătiți. Dulapul cu băuturi era încuiat, dar Kendra plătise să fie bine aprovizionat, așa că avea una din chei. Peste câteva clipe, turnă două pahare de brandy franțuzesc bun. Îi întinse un pahar și se așeză pe fotoliul aflat în stânga șemineului. Mă interesează să aflu care au fost greșelile care ți-au distrus viața. Când ne-am întâlnit, erai un tânăr cadet nerăbdător să-și pună la încercare curajul împotriva francezilor și, în cele din urmă, să devină amiral. Cum ai ajuns să fii defăimat?

El se așeză pe celălalt fotoliu, cu trupul lung și zvelt adumbrit în lumina ce pâlpâia. Îmbrăcat în hainele ce îi veneau ca turnate, părea a fi prea slab, însă încordat și puternic.

– Pe vremea aceea, eram mai mult un tânăr prost și infatuat plin de entuziasm. După ce am descoperit realitățile Marinei Regale, mi-a pierit cheful de a deveni amiral. Dar, în general, mi-a plăcut viața și, cum lupta cu francezii era importantă, am rămas. Apoi vasul meu a fost scufundat, iar eu am fost luat prizonier împreună cu câțiva supraviețuitori. Asta a condus la dezonoarea mea.

– Lașitate în timpul luptei? întrebă ea. Pot înțelege cum cineva cade pradă groazei într-o situație fatală.

El ridică din umeri.

– În acel moment, aveam deja experiență în luptele pe mare, fusesem rănit și devenisem fatalist. Păcatul meu de neiertat a fost altceva. Ți-e cunoscut cum sunt tratați prizonierii de război și ce este o eliberare pe cuvânt de onoare?

Ea se gândi o clipă.

– Unui prizonier eliberat temporar i se acordă libertate de mișcare în jurul orașului unde este încarcerat în schimbul cuvântului său de ofițer și de gentleman că nu evadează. În afară de faptul că locuiește în condiții confortabile în afara închisorii, poate fi schimbat cu un prizonier inamic de același rang. Un locotenent pentru un locotenent, un căpitan pentru un căpitan.

Ea își mușcă buza, ghicind ce urma.

– Exact. Un om care își încalcă promisiunea făcută la eliberarea condiționată și evadează își trădează onoarea. Reputația lui e pătată și iremediabil pierdută. Bărbații onorabili îl ignoră, pretinzând că nu-l cunosc. S-ar putea să-l scuipe drept în față. Îl exclud din cluburi și cu siguranță nu se așază la masa de joc cu el. Eu am evadat, mi-am încălcat cuvântul și astfel am fost dezonorat. Foxton învârti băutura în pahar. E mai bine, pentru că nu-mi place să joc cărți.

Vrând să înțeleagă, ea întrebă:

– Îți doreai mai mult libertatea decât onoarea? Sau situația era mai complicată?

Ea își dădu seama că el era încordat doar când văzu că fața i se relaxează.

– A fost într-adevăr complicată. Bău puțin din brandy. La fel ca majoritatea ofițerilor capturați, mai întâi am fost trimis la închisoarea din Verdun. Nu neapărat plăcută, dar suportabilă. Apoi am fost transferat la o închisoare mai mică, în Bitche, care avea binemeritata reputație de a fi cea mai insuportabilă dintre închisorile militare franceze. Acolo am avut ghinionul de a atrage atenția comandantului, colonelul Roux, un om cunoscut pentru cruzimea lui.

Când el tăcu din nou, ea întrebă:

– Ce fel de atenție? Ai fost insolent? Nesupus?

– Nu mai mult decât alți prizonieri. Dar m-a scos țap ispășitor în situații din ce în ce mai dificile. Foxton roti

neliniștit paharul în mână. Voia să mă umilesc în fața lui, dar eu nu mă pricep la asta. Poate că m-aș fi descurcat mai bine dacă aș fi învățat cum s-o fac.

– Fiind o persoană căreia nu-i place să se umilească, pot confirma că e dificil să-ți schimbi atitudinea, spuse ea. Eu înclin să arunc cu lucruri în loc să mă umilesc.

– Nu mă mira, rosti el zâmbind. Vocea îi deveni sumbră. Mai întâi, Roux mi-a acordat eliberarea pe cuvânt de onoare, apoi a revocat-o și m-a aruncat în cea mai mizerabilă temniță din Bitche. A repetat asta luni la rând. Era un joc de-a șoarecele și pisica, în care pisica deținea toată puterea.

Ea tresări, simțind că experiențele lui fuseseră mult mai dureroase decât le descriau cuvintele lapidare.

– S-a comportat așa și cu alți prizonieri?

Foxton își termină băutura cu o înghițitură lungă, apoi se ridică și începu să se plimbe prin cameră, privirea lui ascunsă alunecând peste armele etalate.

– Era abuziv în diverse feluri cu majoritatea prizonierilor, dar față de mine nutrea o ură deosebită.

– Știi de ce?

Foxton se opri în fața unei serii de topoare așezate în cerc, cu mânerele spre interior, ca spițele unei roți.

– Roux era fiu de muncitor și a avansat în armată, devenind colonel. Chiar era de admirat, dar era un om mânios, care îi disprețuia pe cei născuți în bogăție și privilegii. Îi disprețuia pe englezi și, mai presus de orice, pe blestemații de aristocrați. Era scund, brunet și nu prea arătos. Eu întruchipam tot ceea ce el ura: înalt, blond, moștenitorul unui titlu. Voia să mă distrugă. Era destul de creativ în încercările lui de a o face.

Kendra nu se gândise la el în acest fel, dar Foxton chiar era imaginea unui tânăr lord englez blond și chipeș, un ideal rar în viața de zi cu zi. Nu era de mirare că un om scund, brunet și urât, născut în sărăcie ura chiar și prezența unui astfel de prizonier.

– Am trecut prin experiența de a fi victima unui bărbat puternic, care a făcut tot ce i-a stat în puteri să mă distrugă, spuse ea încet. Roux recurgea la tortură?

– Câteodată, dar specialitatea lui era tortura mentală. Metoda lui preferată era să cheme câțiva prizonieri în același timp și să anunțe că în scurt timp se va face un schimb. Cu toți în afară de mine. Când, în cele din urmă, am întrebat când voi fi schimbat și eu, mi-a răspuns că niciodată, că mai degrabă m-ar vedea mort decât să se petreacă așa ceva.

Vocea inexpresivă a lui Foxton îi dădu fiori Kendrei.

– Eliberarea pe cuvânt de onoare e legată de posibilitatea unui schimb de prizonieri, nu-i așa? Este valabilă când cel care are prizonierul nu-și îndeplinește partea lui de angajament?

– Aici intervine complicația morală. E momentul în care am ajuns la limită. Parcurse camera ca să studieze săbiile scoțiene cu două tăișuri, destul de grele pentru a crăpa țeasta unui taur. Pe atunci nu eram într-o formă bună. Am decis să dau dracului onoarea. Mai bine să mor încercând să evadez.

– Dar n-ai murit.

– Am fost pe aproape. Am fost rănit de patrulele trimise să mă prindă. Am continuat să merg clătinându-mă pe picioare până când m-am prăbușit lângă biserica dintr-un sat. Viața mi-a fost salvată de fratele Emmanuel, un bătrân franciscan vindecător de oase, care pentru mine e aproape un sfânt.

Surprinsă, ea întrebă:

– Nimeni nu a vrut să predea un prizonier englez chiar dacă probabil se oferea și o recompensă?

– Vorbesc franceza la fel de bine ca engleza, așa că nimeni nu și-a dat seama ce sunt. Foxton lăsă să-i scape un râset aspru. Am supraviețuit, dar, în cele din urmă, colonelul Roux a câștigat. Odată ce mi-am revenit, am simțit întreaga povară a încălcării onoarei. Mă uram prea mult ca să mă întorc în Anglia, așa

că mulți ani am trăit o viață de călugăr franciscan rătăcitor împreună cu fratele Emmanuel, încercând să-mi ispășesc păcatele.

– Ai devenit călugăr franciscan? întrebă ea uimită.

– N-am depus niciodată jurământul. Gura i se strâmbă într-un rânjet. Nu sunt făcut pentru viața de sfânt. Le-am dat de înțeles oamenilor că sunt un novice pe lângă un călugăr mai bătrân.

Kendra își mai turnă niște brandy, spunându-și că povestea lui devenea din ce în ce mai interesantă.

– Ce formă a luat ispășirea?

– Am devenit ucenicul fratelui Emmanuel și am învățat meșteșugul lui în vreme ce îl îngrijeam. Cutreieram ținuturile rurale și tratam pe oricine avea probleme de oase sau de încheieturi. Stăteam în mici biserici de țară și în comunități religioase. Câteodată, în ferme sau chiar în șoproane. Foxton înghiți cu greu în sec. Era bătrân și șubred și am fost onorat să-l servesc. După ce a murit fratele Emmanuel, i-am continuat munca, dar cu... mai puțină determinare.

– Ce te-a convins să te întorci în Anglia?

– Vărul meu Simon. Mi-e ca un frate. Am fost crescuți împreună, iar el nu a fost niciodată ferm convins că am murit. Este un individ foarte insistent, așa că iată-mă aici!

Înainte ca ea să poată pune alte întrebări, Foxton se duse și își mai turnă niște brandy, după care se așeză la loc pe fotoliu.

– Am spus destule. E rândul tău acum.

– Apreciez faptul că ești dispus să împărtășești atât de multe din trecutul tău complicat. Trecutul și durerea lui. De ce ai făcut-o când eu sunt aproape o străină?

El îi aruncă un zâmbet obosit.

– Câteodată, e mai ușor să vorbești cu un străin decât cu un prieten. Și, de asemenea, pentru că suntem în situații asemănătoare, simt un fel de înrudire. Sper că e o bază pentru prietenie. Simți și tu la fel?

Ea simți asta cu ferocitate ce o șocă.

– Am câțiva prieteni care nu m-au abandonat cu totul, dar nici unul care înțelege cu adevărat ce înseamnă să fii dezonorat. Da, suntem spirite înrudite. Ea trebuia să fie la fel de cinstită ca el, indiferent cât de dureros ar fi fost. Cuvintele tale despre depășirea durerii au avut ecou în mine. Asta, precum și decizia de a acționa pentru a obține ce îmi doresc cel mai mult.

– Ce anume?

– Fiul meu. Închise ochii ca să-și stăpânească lacrimile. *Îmi vreau fiul!*

capitolul 3

– Îmi vreau fiul!

Cuvintele ei tânguitoare răsunară în mica încăpere. Lucas simți cum tresare de uimire, deși n-ar fi trebuit. Trecuseră destui ani ca Lady Denshire să poată avea o mulțime de copii. Dar se părea că avea doar unul. Iar el își dădu seama pe loc care era problema.

– Conform legilor englezești, tatăl are toate drepturile în ce privește copiii. Denshire nu te lasă să-ți vezi fiul?

Ea clătină din cap cu degetele încleștate pe paharul pe jumătate gol.

– Pentru că sunt o femeie scandaloasă, e categoric *datoria* lui să mă țină departe de Christopher, rosti plină de amărăciune.

– Unde începe povestea ta? întrebă el. De ce te-ai măritat cu Denshire?

Fu rândul Kendrei să se ridice și să se plimbe prin cameră cu pași lungi și încordați.

– La puțin timp după ce ai plecat să te îmbarci pe vas, l-am cunoscut pe Gilbert Stafford. Era inteligent, chipeș și amabil și ne făceam reciproc să râdem. Bunicul era de acord cu el, iar părinții lui mă plăceau. I-am vizitat

proprietatea – mă puteam vedea locuind acolo cu el, crescându-ne copiii și fiind fericită. Ne-am logodit.

Ea tăcu. Lucas întrebă blând:

– A murit?

Kendra înghiți în sec.

– A fost cel mai absurd lucru. S-a tăiat la mână într-un căpăstru ruginit. Părea că nu era grav, dar s-a inflamat. Trei zile mai târziu, era mort. A trecut multă vreme până ce m-am imaginat măritându-mă cu altcineva. Dar voiam o familie. Voiam să fiu femeie măritată, cu responsabilități, așa că, în cele din urmă, m-am lăsat convinsă de un văr mai în vârstă care mă introdusese prima dată în societate să mă întorc la Londra. N-am găsit pe nimeni de care să mă îndrăgostesc, dar Denshire era atractiv și părea plăcut. Ne-am căsătorit și la început ne-am împăcat bine. Gura i se strânse. Nu mi-am dat seama decât după căsătorie că acel aspect exterior plăcut ascunde un suflet meschin și egoist. Știi că am o moștenire importantă?

– Nu, spuse el surprins. Pentru că nu îmi căutam o soție, nu m-am gândit niciodată la asta. Denshire era vânător de zestre?

Ea încuviință din cap, cu chipul ascuns în umbră, plimbându-se în jurul micului salon.

– Bunicul din partea mamei, un negustor prosper, mi-a lăsat o zestre importantă. Dar era scoțian și credea că soțul nu ar trebui să aibă control asupra averii soției, așa încât banii mei erau într-un fond la care soțul meu nu putea avea acces fără acordul meu.

– Nu e genul de lucruri cu care un vânător de zestre să vrea să aibă de-a face. Dar, desigur, Denshire a aflat asta când s-au făcut aranjamentele, nu-i așa?

– Da, a încercat să negocieze accesul deplin la banii mei, însă bunicul și avocații lui au fost de neclintit. Denshire avea o considerabilă avere proprie, așa încât până la urmă a acceptat condițiile cu o aparență de bunăvoință, dar mai târziu am aflat că fusese furios.

Nu s-a împăcat niciodată cu gândul. Oftă. Mi-am dorit ca atunci să fi anulat logodna. Ar fi fost umilitor, dar eu aș fi fost mult mai bine.

– Moștenitoarele nu apar așa de ușor, așa că n-a vrut să te piardă, spuse cinic Lucas. Îmi închipui că, dacă avea nevoie de mai mulți bani, credea că te putea convinge sau te putea forța să-i dai.

– Da, așa a crezut, ceea ce a fost o dovadă de nechibzuință din partea lui, spuse Kendra. Dar primii ani ai căsniciei noastre n-au fost răi. Îmi plăteam facturile personale și am contribuit la cheltuielile casei cu ceea ce credeam a fi o sumă rezonabilă. Se născuse Christopher și îmi petreceam mare parte din timp cu el la țară, în vreme ce Denshire era ocupat în Londra cu activitățile unui gentleman. Ne înțelegeam la fel ca majoritatea cuplurilor până când lui Denshire i s-au terminat banii.

– Jocuri de noroc?

– În mare parte, deși sunt sigură că avea multe vicii costisitoare. Devenise foarte pretențios.

Își atinse obrazul stâng, iar Lucas se întrebă dacă soțul ei o lovise când ea nu-i dăduse ascultare. Probabil așa se întâmplase.

– Nu-l vedeam pe Denshire decât când venea să ceară bani. Am fost destul de nechibzuită să accept prima dată, dar niciodată după aceea. Își atinse din nou obrazul. Devenise din ce în ce mai furios. În cele din urmă, am decis că situația era insuportabilă și am cerut o separare legală. Asta a declanșat răzbunarea.

– Ceea ce a dus la scandal și la dezonoare?

Gura i se strânse.

– Exact. Un alt factor declanșator a fost moartea bunicului meu. Mi-a lăsat cea mai mare parte a averii lui. Ajunsese să-l urască pe Denshire, așa că fondul ce ținea moștenirea departe de mâinile soțului meu devenise și mai necesar ca înainte. Drept răzbunare, Denshire

a decis să divorțeze de mine și a făcut-o în așa fel încât numele meu să fie complet pătat.

– Singurul motiv de divorț în Anglia e adulterul soției, spuse Lucas pe o voce neutră. Aveai o aventură?

– Bineînțeles că nu! pufni ea. Nu-l voiam nici pe bărbatul pe care îl aveam, cu atât mai puțin pe altul!

Lucas se încruntă când văzu că discuția ajunse într-un punct dificil.

– Pentru că s-a acordat divorțul, trebuie să fi existat dovezi convingătoare. Ce s-a întâmplat de fapt?

– Trei dintre bunii săi prieteni au depus mărturie la tribunal că a existat o petrecere ce s-a lăsat cu o beție acasă la noi și că eu le-am cerut să se culce cu mine, spuse ea tensionată.

El se încruntă.

– Bănuiesc că mințeau.

Ea începu să se plimbe din nou ca o panteră captivă.

– Cred că au spus adevărul pe care îl știau ei. Noaptea aceea e neclară pentru mine. Se pare că Denshire a angajat o prostituată care semăna cu mine, apoi m-a drogat până la inconștiență. În întuneric și beți, prietenii lui au crezut că eu eram femeia care se culcase cu ei și, în consecință, au depus mărturie.

Lucas își ținu respirația.

– E un lucru revoltător de diabolic și de crud! Cum poate un bărbat să facă așa ceva soției sale? Mamei copilului său?

– Pe el îl preocupau doar propriile plăceri și dorințe, spuse ea rece. Pe atunci, mă disprețuia. Îmi imaginez că a conceput un plan ca să îmi aducă cea mai mare umilință publică.

– Există vreo șansă ca tu să fi fost agresată când erai prea inconștientă ca să-ți dai seama ce se petrecea? întrebă el blând.

Ea clătină din cap.

– Eram singură de ani buni. Dacă aș fi fost agresată de trei bărbați, trupul meu și-ar fi dat seama a doua

zi de dimineață. Sunt sigură că am petrecut noaptea singură. Măcar pentru asta sunt recunoscătoare.

– Camerista ta a putut să depună mărturie în favoarea ta?

– A dispărut în acea noapte. Nu știu sigur dacă Denshire a plătit-o să plece sau dacă a omorât-o. Kendra se înfioră. Mă tem că a fost crimă.

Lucas încercă să-și imagineze ce îndurase Kendra. O femeie mai slabă ar fi fost distrusă.

– Nimeni nu te-a ascultat?

– O femeie nu poate depune mărturie pentru propria apărare! izbucni ea cu furie în glas. Nu puteam face nimic să mă apăr. *Nimic!* Denshire a divorțat de mine, mi-a spus că n-o să-l mai văd niciodată pe fiul nostru și că a început procedurile legale ca să poată avea acces la fondurile pe care le instituise bunicul meu, deoarece îi datoram o sumă uriașă drept daună pentru comportarea mea scandaloasă. E *diabolic!*

– Diabolic sau nebun, încuviință Lucas. Pot să-ți mai pun niște întrebări? Vreau să încerc să înțeleg ce era în mintea soțului tău.

– Sigur, rosti ea fără vlagă. Am avut la dispoziție mult timp să mă gândesc la cele întâmplate.

– Cel puțin Denshire n-a fost atât de necruțător încât să te omoare, ceea ce i-ar fi simplificat viața în toate sensurile, spuse Lucas pe un ton care îi transformă cuvintele într-o întrebare ezitantă.

– Moartea mea l-ar fi împiedicat pentru totdeauna să pună mâna pe avere, spuse ea categoric. Banii ar fi ajuns în cele din urmă la Christopher – jumătate când ar fi împlinit 25 de ani, iar restul la 30 de ani. Dacă fiul meu murea într-un accident oribil, banii mergeau la acțiuni de binefacere și la rude mai îndepărtate. Denshire n-ar fi văzut nici măcar un bănuț.

– Bunicul tău pare că a fost un om înțelept și bănuitor.

Ea zâmbi puțin.

– Așa era. Fioros și înspăimântător, dar totuși blând cu mine.

Fusese și protectorul ei, dar acum nu mai era. Ea devenise o femeie singură și dezonorată, aflată într-o situație disperată. Lucas bănuia că în aceste împrejurări un tribunal putea decide că Denshire avea dreptul de a administra banii în numele fiului său.

– Din fericire, n-ai fost abuzată în acea noapte, dar s-au complicat lucrurile prin angajarea unei femei care să se pretindă a fi soția lui, spuse Lucas. Știi de ce n-a ales calea mai simplă?

– M-am gândit la asta, rosti ea încet. Cred că Denshire s-a decis să angajeze o înlocuitoare pentru că, dacă rămâneam însărcinată după acea noapte, el ar fi fost tatăl legal, dar n-ar fi vrut să-și asume responsabilitatea pentru un copil care nu era al lui.

Lucas clătină din cap.

– E o poveste oribilă. Nu-i de mirare că îți dorești cu atâta furie dreptatea.

– Mă crezi? întrebă ea, părând exasperată. Când rostesc cuvintele cu glas tare, povestea mea pare prea ciudată pentru a fi adevărată.

– Da, te cred, zise el calm. Nu numai că e greu de imaginat ca o persoană să inventeze o astfel de poveste, dar, chiar dacă ne-am văzut doar de vreo șase ori, Kendra Douglas pe care am cunoscut-o demult era mult prea cinstită. Cred că încă ești.

Ea respiră ușurată și, în sfârșit, se întoarse la fotoliul ei de lângă foc. Luă carafa cu brandy ca și cum se gândea să-și mai toarne, apoi o lăsă jos.

– Mă bucur că mă crede cineva. Încerc să decid ce voi face în continuare. Să-l împușc pe Denshire ar fi foarte plăcut, dar nu vreau să sfârșesc în ștreang.

– Dacă Denshire poate fi dat în vileag drept un monstru, ai putea recâștiga custodia lui Christopher, spuse Lucas. Noi trebuie să găsim martori care să-ți sprijine

povestea. Pentru început, camerista ta și femeia angajată să se dea drept soția lui.

– Sper ca Molly să fie încă în viață, dar dacă este, nu știu cum s-o găsesc. Își înclină capul. Ai spus noi. M-ai ajuta?

Lucas zâmbi, simțind un fior de nerăbdare.

– Ai nevoie de un aliat, iar eu am nevoie de o cauză bună pentru care să lupt. Întinse mâna spre fotoliul ei. Hai să facem un pact pentru dreptate în numele tău, ce zici?

Arătând de parcă voia să plângă, ea îi luă mâna și o strânse cu putere.

– Da! Sper să știi mai bine decât mine de unde să începem.

După ce îi eliberă mâna, el spuse:

– Am câteva idei. Și am prieteni care vor avea și mai multe idei. Stau la verii mei Simon și Suzanne. Vrei să iei cina cu noi mâine-seară ca să discutăm posibilitățile?

– E acel Simon care ți-e ca un frate?

Lucas încuviință din cap.

– A fost colonel în serviciul de spionaj militar, așa că are câteva talente, dar și prieteni utili.

– Pe soția lui nu o va deranja să aibă la masă o femeie dezonorată? întrebă îngrijorată Kendra.

– Suzanne este cea mai înțelegătoare femeie. Și ea a avut un trecut complicat și poate că are niște soluții pentru situația ta.

– Atunci îți mulțumesc pentru invitație! Kendra răsuflă cu greutate. Acum trebuie să mă odihnesc. Mulțumesc că ai venit să mă salvezi la bal și pentru că m-ai ascultat.

Lucas se ridică.

– Până mâine-seară, gândește-te la toți cei implicați și la persoanele care ar putea avea informații legate de ceea ce ți s-a întâmplat. Servitori. Vecini. Prietenii soțului tău.

– Crezi că asta ar ajuta? întrebă ea.

– Nu știu, dar ar putea fi un început.

– Sper. Trase adânc aer în piept. Mulțumesc, Lord Foxton. Mă simt mai liniștită pentru că am discutat. Pas cu pas, voi merge înainte cât pot de bine.

– Asta e tot ce putem face. El zâmbi. Ar trebui să-mi spui Lucas dacă vom fi aliați. Asta va compensa faptul că eu vreau să-ți spun tot Kendra Douglas.

Ea își țuguie buzele gânditoare.

– Vreau să fiu din nou Kendra Douglas. Ea era mai puternică și avea mintea mai limpede. Femeile scoțiene își păstrează numele, așa că voi cere acest drept. Nu mai vreau să fiu Lady Denshire!

În timp ce vorbeau, ea începuse să semene tot mai mult cu Kendra Douglas pe care și-o amintea el. Asta îl bucura, pentru că ea avea nevoie de putere și de limpezime ca să scape de dezastrul din viața ei.

– Voi veni mâine să te iau la cină, Kendra. Sper să dormi bine.

– Poate că așa voi face, spuse ea surprinsă în timp ce îl conducea spre ușă. Noapte bună, Lucas!

După ce plecă, ea urcă scările spre camera ei, obosită, dar simțind o mică speranță că putea apărea soarele prin negura întunecată a disperării ce o sufocase de când i se spulberase viața.

Deși Denshire făcuse tot ce îi stătuse în putință s-o distrugă, nu reușise. Acum ea avea să riposteze. Femeile aveau puține arme, dar ea era mai bine înarmată decât majoritatea pentru că avea bani și hotărâre. Dumnezeule, și cât de hotărâtă era!

Se întrebă până unde avea să meargă Lucas cu ajutorul oferit. Era o afacere prea murdară, iar el nu avea nici un motiv special să se străduiască atât pentru o persoană aproape străină. Poate că avea să-și piardă interesul, iar ea urma să rămână pe cont propriu. Dar bunătatea și încrederea lui însemnaseră foarte mult pentru ea.

După ce aprinse lampa în camera ei, deschise cutia de bijuterii și scoase miniatura cu Christopher, mai valoroasă decât orice bijuterie. Pictura fusese executată cu un an în urmă. De atunci crescuse, dar zâmbetul lui senin nu se schimbase.

Sau poate că se schimbase. Ea nu-l mai văzuse de luni întregi și viața lui fusese tulburată aproape la fel de tare ca a ei. Ce minciuni îi spusese tatăl lui despre divorț? Îi spusese lui Christopher că mama lui era o târfă al cărei nume nu trebuia rostit niciodată? Sigur că nu, Christopher avea doar nouă ani!

Dar Denshire era capabil de o mare ticăloșie, așa că poate făcuse ca acele minciuni urâte să ajungă la urechile fiului lui. Oare Christopher credea poveștile tatălui lui? Ea și cu fiul ei fuseseră foarte apropiați, în vreme ce Denshire fusese un tată distant, nu foarte interesat de fiul lui, cu excepția faptului că avea nevoie de un moștenitor pentru titlu.

Se rugă ca dragostea dintre ea și fiul ei să nu fi fost distrusă.

Degetele i se albiră pe rama miniaturii în timp ce o răvășși oroarea coșmarului care se repeta. Iar și iar îl visa pe Christopher cum îi era smuls din brațe. De fiecare dată el plângea neajutorat, iar ea nu putea face nimic ca să-l salveze. *Nimic.*

Trebuia să-și ia copilul înapoi, pentru binele amândurora.

capitolul 4

Lucas se simți surprinzător înviorat pe drumul de întoarcere la reședința Duval, unde locuia împreună cu Simon și Suzanne, cei care îl ajutau să-și reclădească viața în societatea în care fusese născut. Era dator acestei familii după toată suferința pe care le-o adusese și n-ar fi preferat să fie altundeva.

Doar acum, când simțea că avea un nou scop, își dădu seama cât de mult timp se lăsase în voia sorții. De fapt, chiar de când fusese capturat de francezi. Valurile vieții îl purtaseră mulți ani ca prizonier de război, gândindu-se doar la supraviețuire și la speranță disperată că într-o zi avea să fie din nou liber.

Apoi urmaseră anii de penitență când călătorise prin ținuturile rurale ale Belgiei ca ucenic și servitor al fratelui Emmanuel. Trăise viața simplă a unui frate franciscan și ajutase mulți oameni în suferință, dar nu simțise niciodată că aparținea locului unde se afla. Deși fusese cât de cât mulțumit, nu văzuse și nu voise un viitor dincolo de viața pe care o trăia.

Apoi îl găsise Simon. Prima reacție a lui Lucas la întâlnirea lor fusese o retragere temătoare în rutina cunoscută. Dar în zilele ce urmaseră înțelesese că venise vremea să se întoarcă la viața pe care o pierduse.

Primii pași ezitanți îl purtaseră la Bruxelles. Deși nu avea pregătire de medic, abilitățile lui de vindecare a oaselor și cele medicale ajutaseră la salvarea de vieți în potopul de răniți de după Waterloo. Pusese oase la loc și chiar folosise harul ciudat și nesigur al vindecării care se revărsa câteodată din mâinile lui.

După luptă, acceptase invitația lui Simon să revină acasă în Anglia, mai întâi la proprietatea acestuia din Berkshire, iar acum în casa din fața lui. Casa confortabilă din oraș era a lui Simon, dar Lucas crescuse aici după ce rămăsese orfan și fusese luat de mătușa și de unchiul lui. Fusese crescut ca frate al lui Simon, iar acum stătea în aceeași cameră pe care o ocupase când fusese copil. Stătuseră împreună tot timpul, învățând, călărind și susținând cu înflăcărare meritele armatei sau pe cele ale marinei.

Intră folosindu-și cheia și, înainte de a urca scările, luă lampa care îi fusese lăsată aprinsă. Camera lui era în partea din față a casei, dar văzu o dâră de lumină sub ușa stăpânilor casei.

Gândindu-se că poate Simon era treaz, bătu ușor la ușă apoi intră când acesta îi acordă permisiunea. Scena casnică din fața ochilor lui Lucas era atât de caldă, încât întregul său trup se relaxă. Simon stătea întins pe canapea, cu picioarele încrucișate întinse spre foc și brațul în jurul soției lui. Suzanne se ghemuise lângă el, dându-i să sugă bebelușului. Mama și copilul erau înveliți cu un șal moale de lână, așa încât se vedea doar creștetul copilului.

Lucas spuse șoptit:

– Suzanne, tu și Madeline întruchipați cea mai desăvârșită imagine a unei madone cu pruncul pe care am văzut-o vreodată!

– Într-adevăr, spuse drăgăstos Simon mângâind brațul soției lui. Pentru că Suzanne o hrănește pe Madeline, m-am gândit că se cuvine ca eu să-i țin de urât. Cum a fost prima ta ieșire de unul singur la bal?

– A fost destul de bine. Lucas se așeză pe un fotoliu aranjat într-un unghi potrivit cu canapeaua, atent să nu deranjeze grămada de blană încolăcită – pe Leo, pisoiul tigrat al lui Suzanne, și pe Rupert, câinele blând de origine necunoscută al lui Simon. Statutul meu de burlac prosper și dorit m-a protejat de disprețul pe față și de ignorarea voită și am dansat de câteva ori cu femei pe care le-am cunoscut aici în casa voastră. Apoi lucrurile au devenit... interesante.

Suzanne îl privi cu un zâmbet somnoros.

– Cât de interesante?

– Pe la jumătatea serii, o femeie îmbrăcată în negru a intrat în sala de bal, iar toată lumea s-a dat înapoi ca și cum era bolnavă de ciumă. Șoapte de indignare spuneau că era recent divorțată și o târfă vrednică de dispreț și iremediabil pierdută.

Simon ridică sprâncenele.

– Era Lady Denshire? Am auzit de scandal, dar nu cunosc persoanele implicate. Bănuiesc că nu te-ai dat înapoi îngrozit.

Simon îl cunoștea bine.

– Nu, pentru că eram în situații asemănătoare, am invitat-o la dans și mi-am dat seama că am cunoscut-o cu ani în urmă, chiar înainte de a mă îmbarca pe primul meu vas. Pe atunci era Kendra Douglas și cea mai sinceră femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Părând interesată, Suzanne spuse:

– Ți-a spus versiunea ei?

– Da, și am promis s-o ajut. Lucas relată concis situația Kendrei, sfârșind prin a spune: Sper că nu vă deranjează că am invitat-o la cină mâine-seară. M-am gândit că totuși ați putea gândi o strategie pentru a-și câștiga dreptatea.

Suzanne se trezi de-a binelea când Lucas vorbi. Când el termină de povestit, ea deja stătea dreaptă, cu ochii verzi fulgerând, deși continua să-și alăpteze pruncul.

– O crezi pe femeia asta?

– Da, spuse el. Părerea mea se bazează mai mult pe intuiție decât pe fapte, dar chiar cred că Kendra Douglas spune adevărul.

Suzanne se uită spre soțul ei.

– Atunci trebuie s-o ajutăm. Femeile sunt prea des victimele bărbaților agresivi.

Tonul ei spunea că decizia fusese luată și era de necontestat. Având în vedere trecutul ei, Lucas nu era mirat să afle că Suzanne voia să lupte pentru orice femeie care fusese abuzată de un bărbat.

Simon știa și el foarte bine asta, așa că încuviință din cap.

– Mâine la cină putem să-i ascultăm povestea și să stabilim ce avem de făcut.

Ridicându-se în picioare, lui Lucas îi veni un gând în minte.

– Cu ani în urmă, înainte să fiu capturat de francezi, am lăsat un cufăr cu lucruri personale în casă. Mai e aici sau a fost aruncat după presupusa mea moarte?

Simon rămase nemișcat.

– Bineînțeles că n-am aruncat cufărul. E în colțul din spate al garderobei mele. Îl poți lua acum dacă vrei.

– De ce aici și nu în pod? întrebă mirat Lucas.

– Cred că era un fel de a te ține aproape, spuse încet vărul lui. Nu l-am deschis niciodată, dar mi-a plăcut să știu că e acolo.

Lucas simți cum îl străpunge adânc durerea vinovăției pentru ceea ce anii lui de autoexil însemnaseră pentru Simon.

– Îmi pare rău. Nu meritam atâta devotament.

– Firește că meritai, tu îmi ești ca un frate. Pentru cine altcineva să-mi fi făcut griji? Simon râni cu sinceritatea pe care o avusese de copil. S-a dovedit că am avut dreptate, nu-i așa? N-ai murit.

– Nu că n-aș fi încercat, spuse sec Lucas.

Vărul lui râse, detensionând atmosfera. Suzanne spuse:

– Ce speri să recuperezi din cufărul tău de mult abandonat? Sau n-ar trebui să întreb?

– N-ar trebui să întrebi, rosti caustic Simon.

– Nu-mi aduc aminte exact ce am lăsat în cufăr. Niște hârtii oficiale și cărți, mici sculpturi în lemn și un pumnal al Marinei Regale, ceea ce mă interesează acum, explică Lucas. Thorsay House, unde locuiește Kendra, are o mulțime de arme scoțiene expuse pe pereți, inclusiv pumnale scoțiene. Cred că aspectul e puțin diferit de versiunea marinei, așa că vreau să le compar.

– *Firește*, spuse Suzanne cu căldură. Ce bărbat n-ar fi disperat să afle care din ele e mai lung?

Lucas râse.

– Bănuiesc că insinuezi că nici unei femei sănătoase la cap nu i-ar păsa. Sunt sigur că ai dreptate. E în regulă dacă mă duc după cufăr acum, Simon?

Vărul lui flutură din mână spre dormitorul lui.

– Știi unde e garderoba.

Lucas încuviință din cap și le ură noapte bună înainte de a-și lua lampa și de a intra în dormitorul lui Simon.

Nu părea prea aglomerat pentru că Simon și Suzanne dormeau întotdeauna împreună în dormitorul doamnei din celălalt capăt al apartamentului. Lucas le invidie neobișnuita tandrețe.

Cufărul era acolo unde spusese Simon, în colțul din spate al garderobei, cu câteva cuverturi împăturite peste el. Mută cuverturile și luă cufărul de mânerul de piele de la un capăt, iar cu cealaltă ținu lampa. Cufărul păruse mare când îl luase prima dată la școală, dar acum îl putea ridica ușor doar cu o mână.

Ieși din garderobă pe ușa din spate, care dădea spre un coridor. Odată ajuns în camera lui, puse cufărul pe pat și cercetă zgârieturile și alte urme făcute de când mătușa și unchiul Duval i-l dăduseră la prima lui plecare spre Harrow. Simon primise unul asemănător, al lui fiind acoperit cu piele de un roșu-închis datorită interesului său pentru armată, în vreme ce al lui Lucas era albastru marin. Pe ele erau inscripționate inițialele lor cu mici cuie cu cap de aramă.

Își trecu degetele peste inițiale. Mătușa și unchiul Duval îl primiseră cu căldură după moartea părinților săi și întotdeauna îi trataseră pe ambii băieți cu o strictă imparțialitate. Fusese foarte norocos, dar se întrebă de ce se gândise la cufăr în seara aceea.

Pentru că era o poartă spre viața anterioară. Până acum nu fusese pregătit să cerceteze acea viață. Cu o expresie hotărâtă, întoarse cheia în încuietoare și deschise ușa spre trecutul lui.

capitolul 5

Lucas ajunse cu câteva minute mai devreme pentru a o însoți pe Kendra la cină, așa că ea nu avu prea mult timp să se întrebe dacă nu cumva el se răzgândise. Cobora scările când menajera, doamna Brown, spuse că oaspetele ei sosise. Lucas era în salon, uitându-se la un cerc de pumnale aranjate pe perete.

Pentru că nu o observase, ea profită de ocazie pentru a-l studia. Era un gentleman londonez din cap până-n picioare, bine îmbrăcat, rezervat, greu de citit. Încercă să și-l imagineze cu tunsoarea blondă a călugărilor, îmbrăcat în roba maro și largă a unui franciscan. Era greu să-l vadă așa, dar anii în care dusese o viață religioasă explicau calmul lui profund. La fel ca ea, era dezonorat și simțea această pată, dar accepta că asta era viața lui de acum. Trebuia ca ea să-i urmeze exemplul.

– Bună seara, Lucas, spuse ea.

El se întoarse, iar ea văzu că acel pașnic călugăr ținea în mână un pumnal lung și periculos, asemănător cu cele expuse în cercul de pe peretele din spatele lui.

– Faci comparații? întrebă ea amuzată. Să vezi dacă pumnalul tău e mai lung?

El râse.

– Verișoara mea Suzanne a spus același lucru. Bărbații nu sunt mereu obsedați de lungime. Studiam diferențele. Pumnalele scoțiene sunt mai variate ca stil, așa e de așteptat, și mânerele sunt mai plate. Îi întinse arma cu mânerul înainte. Ăsta e un pumnal al Marinei Regale, un simbol pentru ofițerii de marină. Este o armă foarte eficientă pentru lupta corp la corp, cum ar fi când te urci la bordul unei nave inamice sau când ei se urcă pe nava ta.

Pumnalul era elegant și letal, lung cât antebrațul ei, cu o lamă frumos prelucrată și cu mâner de sidef.

– Acesta e pumnalul pe care l-ai avut în anii petrecuți în marină?

– Nu, acela s-a pierdut când am fost capturat de francezi. Acesta i-a aparținut tatălui meu. Era căpitanul unei fregate și a murit în acțiune.

Ea îi înapoie pumnalul.

– De aceea ai intrat și tu în marină?

El încuviință din cap.

– Părea a fi o ocupație meritorie. După moartea lui, pumnalul ne-a fost returnat împreună cu lucrurile

lui. Mama mi l-a dat, dar avertizându-mă să-l țin în teacă și să fiu foarte atent pentru că lama e foarte ascuțită. Se uită la armă cu o privire distantă. A murit la puțin timp după asta, iar eu am fost trimis să locuiesc cu mătușa și cu unchiul meu. Luni întregi am purtat în permanență pumnalul băgat în teacă. Dormeam cu el în fiecare noapte până când mătușa mea, mama lui Simon, m-a convins să-l pun deoparte.

– De ce nu l-ai purtat când ai devenit tu însuți ofițer?

– Pumnalul tatălui meu era prea prețios pentru a risca. L-am lăsat într-un cufăr cu mici comori acasă la Simon când am plecat la război. Băgă lama în teaca de la brâu și o acoperi cu haina. E timpul să plecăm. E o noapte rece, dar luna e strălucitoare, iar reședința Duval nu e departe.

– O noapte potrivită pentru plimbare. Ieșind pe stradă, ea spuse: N-am fost pe deplin sigură că vei veni. Încă mi-e greu să cred că un străin este dispus să ajute o femeie scandaloasă.

El îi oferi brațul.

– Trebuie să fac ceva ca să-mi ocup timpul. Nu-mi plac jocul de cărți, băutura și luptele pe bani și nu cunosc multă lume în Londra, așa încât să fac ceva util ori tentant.

Ea îl luă de braț și cotiră spre stradă. Casele din acea zonă aveau felinare în față, dar luna plină oferea o lumină mai bună și arunca umbre spectaculoase ale gardurilor de fier și ale copacilor rari. Nu mai era nimeni pe stradă și noaptea era plăcută și liniștită. Kendra trase adânc aer în piept, savurând aerul nopții și compania. Trecuse multă vreme de când nu mai cunoscuse liniștea. Iar Lucas era un bărbat foarte liniștitor.

Cotind pe următoarea stradă spre casa vărului său, el spuse:

– Kendra e un nume neobișnuit. Scoțian?

– Posibil. E un nume de familie din partea mamei mele. Odată, vicarul mi-a spus că există o dispută – dacă numele este anglo-saxon, galez sau scoțian, îi explică ea. De fapt, e al doilea prenume. Am fost botezată Mary Kendra Douglas.

– Nu te simțea ca o Mary?

– În timp ce învățam să merg, s-a decis că nu mă purtam destul de frumos să fiu Mary, așa că de atunci am fost Kendra, spuse ea râzând.

Cât timp trecuse de când râsese?

Un nor acoperi luna, întunecând strada.

– Mă întreb cât va trece până când iluminatul cu gaz va fi disponibil în tot orașul, remarcă Lucas.

– Destul timp, cred. Gândește-te doar la toate conductele care vor trebui instalate.

Din fericire, în acel cartier erau lumini stradale din loc în loc și caldarâmul era curat, dar trecătorii înțelepți trebuiau să fie atenți.

La colțul din față, doi copaci veșnic verzi aruncau umbre întunecate pe caldarâm. Ea văzu ceva mișcându-se în umbre. Poate un câine?

O clipă mai târziu, liniștea fu spulberată când două siluete, nu, trei țâșniră din umbre, cu chipurile întunecate și amenințătoare. Kendra îngheță când cel mai înalt se răsti:

– Dați-ne tot ce aveți, și nimeni nu va fi rănit!

– Nu, spuse blând Lucas, pășind între Kendra și bărbați. Nu vrem necazuri, așa că îți sugerez s-o iei din loc.

– Să nu spui că nu te-am avertizat! spuse șeful bărbaților cu un râs aspru, sărind în față cu o bâtă pe care o lansă spre capul lui Lucas.

Doar că Lucas nu era acolo. Kendra văzu un obiect întunecat zburând – pălăria lui? – când el se feri rapid de bâtă. Cu aceeași mișcare lină, scoase pumnalul din teacă și sfâșie mâna atacatorului, încheietura și partea

laterală. Bărbatul urlă când bâta îi căzu din mâna rănită și sângele țâșni negru din rană.

Mișcându-se prea rapid pentru a fi urmărit, Lucas se roti spre dreapta și lovi cu mânerul pumnalului în tâmpla celui de-al doilea bărbat. Acesta gemu de durere și se clătină înspre spate.

Al treilea scoase un pumnal și se aruncă asupra lui Lucas. Urmă un schimb rapid de lovituri și se auzi scrâșnet de metal când arma lui Lucas blocă lama mai scurtă a dușmanului său. Violența se sfârși când o lovitură de pumnal îl scoase din luptă pe celălalt bărbat și cuțitul îi căzu zăngănind pe caldarâm.

Kendra abia avu timp să conștientizeze pericolul înainte ca altercația să se termine și atacatorii să fugă în noapte, lăsând pe stradă doar pete întunecate de sânge. Cu voce tremurândă, ea spuse:

- Ești nevătămat?

Lucas se uită la sânge, părând la fel de uimit ca ea de apărarea reușită împotriva hoților.

- Da, sunt bine. Tu cum ești?

- Speriată, dar destul de bine. Trase adânc aer în piept, liniștindu-și nervii. Toți călugării franciscani luptă la fel de bine ca tine?

- Așa cum am spus deja, n-am fost niciodată un călugăr adevărat. Scoase o batistă și șterse sângele de pe lama pumnalului înainte de a-l băga în teacă și a-și recupera pălăria căzută pe jos. După ce și-o puse, îi oferi brațul. E interesant cum abilitățile de vechi marinar sunt prezente la nevoie.

- Rapiditatea în gândire e una dintre ele. Îl luă de braț pentru că era nesigură pe picioare. Când bărbații aceia au atacat, am fost paralizată ca un iepure. În timp ce mintea mea a reînceput să funcționeze, tu deja te descotorosiseși de cei trei ticăloși.

- Reacția rapidă în fața primejdiei e dezvoltată prin practică. Să fii mulțumită pentru că n-ai fost nevoită să îți dezvolți acel talent deosebit, spuse el sec. Din fericire,

reședința Duval e chiar după colț. Am luat suficient aer proaspăt.

Când începură să meargă, ea spuse:

– Am scăpat nevătămați, deci cred că acest mic incident poate fi mai degrabă interesant decât dezastruos.

– Orice luptă de care te poți îndepărta este o luptă bună.

După o duzină de pași fără a vorbi, ea spuse încet:

– Ai trăit perioade ale vieții foarte diferite, nu-i așa?

După altă duzină de pași el răspunse:

– Da. Și trebuie să armonizez acele părți diferite ale trecutului meu. Ofițerul de marină și franciscanul sunt complet opuși. Prizonierul de război...

El scutură din cap și tăcu.

Ea se gândi la cuvintele lui. Aliatul ei era un bărbat complicat, dar extrem de interesant. Acesta trebuia să fie motivul pentru care era așa de înțelegător cu ea.

Mulțumi Cerului pentru asta. Avea nevoie de cât mai mulți aliați.

capitolul 6

Kendra era emoționată de întâlnirea cu Simon și Suzanne, bănuia Lucas, dar ascundea bine asta. Singurul semn al neliniștii ei fu ridicarea bărbiei când intră în salon lângă el. Era aceeași bravadă pe care o afișase când intrase în mijlocul sălii de bal cu o seară înainte.

Atunci îi admirase curajul. De data asta, simți o reacție atât de șocant de intensă și de neașteptată, pe care la început n-o recunoscuse a fi dorință. El și dorința fuseseră străini multă vreme. Fiind prizonier de război, apoi călugăr celibatar, îi lipsiseră ocaziile. În plus, refuza să se poarte din nou dezonorant.

Nu încetase să observe femeile; când o cunoscuse pe Suzanne, fusese șocat de frumusețea ei. Dar acea apreciere fusese rezervată și impersonală – și la fel ar fi fost dacă ea nu era soția lui Simon.

Dar Kendra, cu durerea și curajul ei, atinse ceva de mult înghețat în adâncul ființei lui, un lucru interesant și destul de tulburător. Acele gânduri i se învolburau prin minte, dar nu stânjeniră prezentările.

- Simon și Suzanne, ea e Lady Denshire, dar preferă numele de fată Kendra Douglas.

Simon se ridică și îi oferi un zâmbet prietenos.

- Bine ai venit, Kendra Douglas! Eu sunt Simon Duval și e o plăcere să te cunosc.

- Mulțumesc, colonele Duval. Plăcerea e de partea mea, spuse ea cu sinceritate.

Se ridică și Suzanne cu un zâmbet cald și primitor. La fel îl primise pe Lucas când apăruse la ușa ei în Bruxelles, părăsindu-și viața de franciscan, dar neavând idee ce urma. Acum, când se gândi la asta, el știu că era aceeași primire caldă cu care mătușa Duval îl întâmpinase pe nepotul orfan sosit în acea casă. Nu era de mirare că Simon se îndrăgostise de Suzanne.

- Probabil crezi că nu seamănă prea mult, deși sunt veri primari, dar ai dreptate, spuse Suzanne pe o voce caldă și cu un ușor accent franțuzesc. Dar, pentru niște bărbați, amândoi sunt foarte buni ascultători.

Kendra zâmbi la rândul ei, expresia relaxându-i-se când văzu primirea făcută.

- O trăsătură rară și minunată, nu-i așa?

Suzanne era pe cale să mai adauge ceva când privirea i se ațintì asupra lui Lucas.

- Ai sânge pe cămașă!

Simon deveni periculos de atent.

- Ce s-a întâmplat?

Lucas coborî privirea și văzu stropii întunecați pe cămașa albă. Petele deja deveniseră maro. Dădu indiferent din mână.

- Nu-i sângele meu. Am fost atacați de niște tâlhari, dar m-am descotorosit cu ușurință de ei.

- Vrea să spună, zise Kendra, că, folosindu-și pumnalul Marinei Regale și niște talente uimitoare de luptă,

vărul vostru i-a alungat înainte ca eu să am destulă minte să țip ori să fug.

Simon dădu aprobator din cap.

– E bine de știut că nu ți-ai pierdut vechile talente, frate!

Lucas ridică stânjenit din umeri.

– Erau amatori. Nimeni n-a murit, așa că n-a fost mare lucru.

– Dar cu siguranță a fost supărător! Privirea lui Suzanne se întoarse la Kendra. Lucas ne-a spus câte ceva despre situația ta. Sper să te putem ajuta să ți se facă dreptate.

– Și eu sper la fel, spuse Kendra pe o voce joasă. N-am știut de unde să încep.

– Ne vom gândi la ceva, rosti Suzanne. Dar mai întâi să mâncăm și să bem, pentru că mâncarea bună și discuțiile duc la idei bune.

Simon zâmbi și își puse mâna pe umărul soției lui.

– Cred că bucătăreasa mea franțuzoaică a fost motivul pentru care Suzanne a acceptat să se mărite cu mine.

– Nu singurul motiv, spuse cu seninătate Suzanne, dar cu siguranță a fost pe listă! Acum haideți să vă relaxați și să beți un pahar de vin înainte de masă! Vom discuta mai târziu.

Kendra își dădu repede seama că Lucas avusese dreptate – îi plăcea pe verii lui, care erau oameni înțelegători. Cina fu simplă, mâncare de țară franțuzească, și creă o atmosferă caldă, cu discuții relaxate. În timp ce terminau de mâncat brânzeturile, deja își spuneau pe nume.

La un semnal al lui Suzanne, se mutară în salon și se servi cafeaua. Gazda îi întinse Kendrei o ceașcă aburindă.

– Acum să discutăm. Spune-ne povestea ta!

Simon adăugă:

– Îmi amintesc că am auzit despre divorț – a fost vorba de o situație legală neobișnuită, dar nu știu care a fost aceea.

Liniștea Kendrei se risipi. Ținea ceașca de cafea cu ambele mâini tremurânde ca să și le încălzească. Dar discuția cu Lucas avută cu o seară în urmă îi fu de ajutor să-și spună povestea mai ușor. După ce povesti ce se întâmplase cu adevărat, spuse:

– Cazul a fost neobișnuit în mai multe feluri. De obicei, soțul afectat îl acuză pe amantul soției de adulter într-un proces civil. Dacă are câștig de cauză, amantul plătește o amendă substanțială pentru distrugerea căsniciei. Apoi urmează procesul ecleziastic în care soțul își acuză soția de adulter și cere separarea legală. Acest proces a fost diferit pentru că nu a fost un amant acuzat. În schimb, Denshire a pretins că purtarea mea a fost atât de scandaloasă, încât ar fi trebuit să plătesc o amendă uriașă pentru acțiunile mele adulterine. Problemele legale încă nu s-au clarificat, dar până acum Denshire a câștigat cu dovezile aduse, convingând instanța că purtarea mea infamă a fost de neconceput. Vocea îi deveni amară. Evident că n-am putut depune mărturie pentru că sunt femeie.

Când intră în detalii, Suzanne își apăsă pumnul de buze cu ochi duri. Simon era complet nemișcat și radia o furie rece și calmă. Lucas arăta... periculos.

Când Kendra termină de povestit, Suzanne se aplecă și o strânse de mână.

– Îmi pare așa de rău pentru tot ce ai îndurat! spuse ea plină de compasiune. Bănuiesc că n-ar fi înțelept să-l împușcăm pur și simplu pe Lord Denshire.

Cuvintele erau atât de nepotrivite venind de la Suzanne, încât toți râseră, risipind tensiunea.

– Nu, iubita mea însetată de sânge! spuse Simon afectuos. N-ar fi înțelept. Poate că Denshire merită, dar prima persoană la care s-ar ajunge ar fi Kendra, iar ea are și așa destule necazuri.

Lucas se uită în ochii Kendrei.

– Ai spus că de fapt cel mai mult îți vrei fiul. L-ai mai văzut de când a început procesul de divorț?

– Nici măcar o dată! Dacă aș ști unde este, l-aș răpi și l-aș duce într-una din colonii, spuse aprig Kendra. Dar nu știu. Sunt sigură că nu e în casa din Londra. Ar putea fi oriunde. Într-o școală, cu un prieten sau o rudă în cea mai depărtată regiune a Angliei. Denshire nu s-a interesat niciodată de Christopher decât ca moștenitor, așa încât n-a dorit să fie apropiat de el. M-am gândit să angajez un detectiv să îl caute, dar un băiețel... Clătină din cap. E ca un ac în carul cu fân.

– Acum, când am și eu un copil, înțeleg nevoia pătimașă de a face orice pentru a-l proteja, spuse încet Simon. Dar, dacă îți scoți copilul din țară, nu te vei mai putea întoarce niciodată în Anglia și îl vei priva pe fiul tău de dreptul legitim și de moștenirea de la tatăl lui.

– Știu, spuse Kendra. Dar, în afară de titlu, nu va fi mult de moștenit. Denshire va ipoteca totul, până ce va ajunge la faliment. Cred că lui Christopher îi va fi mai bine cu un părinte care îl iubește.

– Cu siguranță este adevărat, încuviință Lucas, dar ar fi mai bine să-ți dovedești nevinovăția ca să poți recâștiga custodia fiului tău în vreme ce locuiești în propria țară.

– Cum să fie posibil? întrebă cu amărăciune Kendra. N-am putut să depun mărturie în apărarea mea. Tribunalul a hotărât că Denshire era partea vătămată, n-am primit nici un fel de proprietate sau sprijin material pentru că am banii mei, nu mă pot recăsători chiar dacă aș vrea și – vocea i se frânse – au decis că sunt nepotrivită să fiu mama propriului copil!

– E monstruos! exclamă Suzanne. Chiar ți s-a interzis să te recăsătorești?

Kendra ridică din umeri.

– Nu îmi pot imagina că m-aș putea recăsători vreodată, așa că e cea mai mică dintre nedreptăți. Pierderea lui Christopher e de departe cea mai gravă dintre ele, dar mi-ar plăcea să mă pot mișca liberă în societate fără ca lumea să se retragă îngrozită ca și cum aș avea lepră. Mi-ar mai plăcea tare mult să dau în vileag purtarea monstruoasă a lui Denshire, iar scandalul să se mute în casa lui, acolo unde îi e locul. Dar nu-mi pot imagina cum s-ar putea înfăptui.

– Nu știu dacă asta se poate realiza în fața legii, dar Denshire poate fi judecat și condamnat în fața opiniei publice, spuse Simon cu ochii îngustați. Vor fi necesare multe dovezi convingătoare. Martori credibili care au văzut ce s-a petrecut de fapt în acea noapte nefastă. Ideal ar fi o retractare din partea unuia sau a mai multora dintre bărbații care au depus mărturie în favoarea lui Denshire.

Lucas adăugă încet:

– Am o idee. Deși s-ar putea să fie nebunească.

– Spune-ne și o să-ți zicem noi dacă e nebunească, rosti prietenește Suzanne.

– Kendra vrea custodia fiului ei și recăpătarea reputației. Ambele i-au fost luate de legi și poate că în felul ăsta va fi nevoie să modificăm acele legi.

Kendra se încruntă.

– Sună rezonabil, dar cum se poate realiza asta când femeile au un asemenea statut juridic?

– În calitate de membru al Camerei Lorzilor, pot propune o lege personală[1] pentru a îndrepta o anumită greșeală odată ce avem dovezi de netăgăduit, explică Lucas. Aș propune un proiect de lege pentru a-l acuza pe Denshire de fraudă și defăimare, subliniind că aceasta constituie dovada că nu e potrivit ca tutore pentru fiul său.

[1] În sistemul juridic englez, proiectele de legi se împart în publice și personale. Acestea din urmă se aplică unei persoane sau unui grup de persoane și permit scutirea de efectele altei legi. (n.tr.)

Se auzi un oftat comun al celorlalți. Simon comentă:

– E un plan îndrăzneț și plin de imaginație, dar poate funcționa? A mai existat un proiect de lege personală de genul ăsta propus în Camera Lorzilor?

– N-am idee, dar un membru al Camerei Lorzilor are libertate cu privire la proiectele de legi propuse. Lucas făcu o grimasă. E ironic că ei nu i s-a permis să vorbească în nume propriu, dar unui bărbat, chiar și unuia dezonorat ca mine, i se va da ascultare. Nu-i corect, dar ăsta-i mersul lucrurilor.

– S-ar putea să nu fie necesar să se meargă până la a propune o lege personală, Lucas, spuse Suzanne. Dacă avem dovezi convingătoare, putem să i le prezentăm lui Denshire și să-l întrebăm dacă dorește să devină obiectul dezgustului și disprețului printre aristocrați. Ne vom abține să-i facem publice delictele dacă îi dă Kendrei custodia lui Christopher. Nu e precum completa distrugere a reputației sale publice, dar ar atinge țelul cel mai important pentru Kendra.

– Șantaj. Kendra se încruntă. S-ar putea să funcționeze. E mai mult decât mândru și n-ar vrea ca reputația să-i fie pătată în fața prietenilor. Dar ar fi nevoie de multe dovezi pentru a-l convinge.

– Există mai multe feluri de dovezi, replică Suzanne cu o privire iscoditoare. Kendra, te-a vătămat vreodată Denshire? Atât de tare încât să încalce limitele decenței?

Kendra simți cum sângele i se scurge din vene când vorbele celeilalte femei ajunseră până la cea mai profundă rușine a ei. Nu voise s-o dezvăluie, dar era singura ei șansă de a se elibera de iadul în care trăia în prezent. Își lăsă privirea în jos și șopti:

– Da, m-a bătut când a vrut bani.

Suzanne o strânse cu putere de mână. Când Kendra îi întâlni privirea, își dădu seama că Suzanne avea propriile experiențe amare produse de violența masculină asupra femeilor.

Asta o încurajă pe Kendra să dezvăluie mai multe:

– Hărțuirea și brutalitatea lui Denshire au fost motivul pentru care mi-am petrecut mare parte din timp la țară cu Christopher. Acum câteva luni, am ajuns la limită când Denshire a venit la moșie să ceară bani.

– Ce s-a întâmplat atunci? întrebă Suzanne cu ochii ei verzi liniștiți și înțelegători.

– Când i-am spus că nu îi voi mai da niciodată bani, m-a atacat în furia beției. De data asta, am ripostat și m-a izbit de șemineu. Mi-a izbit piciorul stâng de grătarul fierbinte. La început am fost prea amorțită să fug, spuse Kendra într-un șuvoi de cuvinte dureroase. Așa că m-a lăsat acolo să ard.

capitolul 7

Cuvintele Kendrei făcură să se lase tăcerea, până când Suzanne exclamă:

– Dumnezeule, ce oribil! Ți-au luat hainele foc?

– Am urlat, m-am rostogolit pe covor și mi-am folosit șalul ca să înăbuș flăcările. Din fericire, mâinile nu mi-au fost prea arse. Barele de fier ale grătarului își lăsaseră amprenta pe partea inferioară a piciorului, iar durerea Kendrei fusese înfiorătoare. Îmi amintesc vag că Denshire băiguia că nu voise să mă rănească, înainte de a pleca în grabă spre Londra.

– Nici măcar n-a așteptat să vadă cât de grav erai rănită? întrebă Lucas neîncrezător.

– Nu-i plac lucrurile dezagreabile – nici măcar când el este cel care le produce, spuse sec Kendra.

Se aplecă și își ridică poalele rochiei spre genunchi. Urâtele cicatrici roșii de pe pulpa stângă erau vizibile chiar și prin ciorapii de mătase. Bănuia că aveau să se estompeze cu timpul, dar nu aveau să dispară niciodată.

Cei prezenți se uitară șocați la cicatrici. Kendra își lăsă jos tivul rochiei și se îndreptă de spate.

– Asta nu e neapărat o dovadă că soțul meu m-a agresat. La fel de bine aș fi putut să fiu neîndemânatică și să mă împiedic, căzând singură pe șemineu.

– Dar servitorii? întrebă Lucas. A fost chemat un doctor?

– Camerista mea a auzit agitația și m-a găsit căzută pe podea, dar n-a văzut ce s-a întâmplat. A fost chemat un doctor care mi-a bandajat arsurile și mi-a dat doze puternice de laudanum pentru durere. Când mi-am venit în fire câteva zile mai târziu, am aflat că Denshire îl luase pe Christopher cu el.

Urmă altă tăcere rece înainte ca Suzanne să șoptească:

– Îmi pare așa de rău...

Durerea de a-l pierde pe Christopher fusese chiar mai mare decât agonia fizică a Kendrei. Străduindu-se să-și păstreze vocea calmă, ea spuse:

– M-am decis să cer o separare legală. Eu și Denshire nu mai eram soț și soție de ani întregi și, deoarece Christopher era mic, părea rezonabil să fie lăsat în grija mea până când era destul de mare ca să meargă la școală. Așa că am plecat la Londra să vorbesc cu Denshire. Părea supărat când i-am expus intențiile mele, dar n-a obiectat. Am crezut că a făcut asta deoarece i-am zis că i-aș da o mare sumă de bani, iar el voia mai mult banii decât să-și vadă fiul. Se sili să-și tempereze furia ce o cuprindea. În schimb, trei zile mai târziu, a aranjat scena falsă pentru divorț.

Pe o voce tăioasă, Simon rosti:

– Mă gândesc totuși dacă n-ar trebui aranjat ca Denshire să fie împușcat.

– Foarte-foarte tentant, încuviință Lucas cu privirea plină de compasiune ațintită asupra Kendrei. Însă asta s-ar putea întoarce împotriva ei.

Simon luă carafa și mai turnă brandy pentru fiecare.

– Am observat că întotdeauna o cantitate moderată de brandy ajută la dezvoltarea unei strategii. Dacă

e necesar, Lucas poate propune proiectul de lege personală, dar ce se mai poate face până atunci?

– Să găsim un avocat bun, care înțelege toate dedesubturile legii divorțului, spuse Lucas. Sunt implicate tribunalele civile și ecleziastice, dar nu știu mai mult de atât.

Simon și Suzanne schimbară o privire.

– Kirkland! spuseră ei aproape în același timp.

– E avocat? întrebă Kendra.

– Kirkland e un conte care cunoaște multă lume și e foarte bun în a rezolva problemele cu discreție, explică Simon. Poate că n-am menționat la vremea aceea, Lucas, dar Kirkland e proprietarul casei din Bruxelles unde am stat înainte și după Waterloo.

– Aha! făcu Lucas cu interes. Casa cu angajații care aveau atât de multe, variate și interesante talente. Dacă știe oameni ca aceia aici, în Anglia, ar putea să găsească martorii de care Kendra are nevoie pentru a-și construi cazul.

– Exact, spuse Suzanne cu privirea ațintită asupra Kendrei. Gândește-te la Kirkland ca la un păianjen chipeș și fermecător în mijlocul unei vaste rețele de oameni folositori. Acum, când Napoleon a fost exilat pe acea insulă din sudul Atlanticului, Kirkland ar trebui să aibă timp și cred că va fi dispus să facă dreptate pentru o femeie nedreptățită.

– E un fel de spion? presupuse Kendra.

– S-ar putea spune așa, zise Simon cu blândețe. Sau s-ar putea spune doar că are printre prieteni mulți bărbați importanți la care poate apela la nevoie.

– Și mulți dintre acei bărbați au soții amabile și lipsite de prejudecăți, adăugă Suzanne. Le pot invita la ceai pe câteva dintre cele pe care le cunosc, așa încât să le poți atrage de partea ta. Asta aduce invitații la petrecerile lor și o șansă să influențezi opinia publică. Dar reabilitarea ta publică nu va fi ușoară. Trebuie să dezvălui adevărul stând în fața celorlalți și expunându-ți

suferința, știind că unii vor riposta. Trebuie să suporți multe, iar rezultatul e nesigur. Ești dispusă să înfrunți toate astea?

Era o întrebare serioasă, care merita un răspuns serios, așa încât Kendra se gândi la ce trebuia să înfrunte. Intrarea în sala de bal cu o seară în urmă îi răpise toată furia și hotărârea. Fusese cât pe ce să se întoarcă la ușa de la intrare. Nu avea să uite niciodată umilința mistuitoare de a sta în mijlocul ringului de dans, tratată ca un monstru, cu priviri pline de ură și insulte șoptite.

Dar îndrăzneala de a merge la acel bal îi oferise un aliat uluitor, iar Lucas o adusese aici, unde găsise blândețe, înțelegere și speranță. Ridică bărbia.

– În ultimele luni m-am ascuns ca o vulpe târându-se la pământ. E timpul să mă ridic și să lupt pentru dreptate. Știu că nu va fi ușor, dar sunt pregătită pentru ce va urma.

– Vei avea nevoie de un însoțitor, spuse gânditor Lucas. Aș fi bucuros să-mi asum acest rol. Nici eu nu sunt bine-venit peste tot, dar cel puțin putem face față împreună desconsiderării.

Suzanne zâmbi, dar spuse:

– Lumea va presupune că sunteți amanți. Nu cred că asta va ajuta la refacerea reputației Kendrei.

– Dar nu suntem amanți. Kendra se uită la Lucas și privirile lor se întâlniră cu o putere ce o făcu să tresară. Nu avea nici un interes să se recăsătorească, chiar dacă legal ar fi fost liberă s-o facă, dar dintr-odată fu brusc conștientă de prezența fizică a lui Lucas. El avea acea forță masculină a unui războinic și compasiunea unui vindecător, iar pe ea o atrase pentru prima dată ideea de a avea un amant. Uimită și stânjenită de propria reacție, își feri privirea. Putem fi veri. Nu veri primari, dar destul de apropiați ca să se creadă că Lucas dorește să mă sprijine. Poate veri de gradul al doilea.

– Trebuie să ne interesam de gradul de rudenie, spuse Lucas. Cine știe? Poate că suntem într-adevăr un fel de veri. Am niște strămoși scoțieni care s-ar putea să fie înrudiți cu familia ta scoțiană și ar fi greu de demonstrat contrariul.

Kendra simți cum o parte din încordare i se risipește. Provocările ce o așteptau ar fi fost mai ușor de înfruntat dacă îl avea pe Lucas lângă ea. Cum ajunsese să pară așa de firesc?

Suzanne se ridică.

– Vă las pe voi trei să faceți strategii. E timpul s-o hrănesc pe Madeline.

Multe femei de rang înalt preferau să apeleze la doici, dar Kendra își hrănise ea însăși copilul și evident și Suzanne făcea la fel. Întrebă:

– Pot s-o văd și eu?

– Mi-ar face plăcere să ți-o arăt, spuse Suzanne zâmbind. Deși, te previn, nu face multă conversație!

Kendra râse și se ridică în picioare.

– Vin imediat! Între timp, iată o listă cu potențiali martori și toate detaliile din acea noapte de care îmi amintesc.

Petrecuse mult timp concepând acea listă. Le dădu două copii lui Lucas și lui Simon, apoi o urmă pe Suzanne urcând scările.

Camera copilului era două etaje mai sus, luminată delicat cu o singură lampă. O cameristă croșeta liniștită pe un balansoar de lemn, dar se ridică la intrarea celor două femei.

– Domnișoara Madeline e gata să mănânce și eu sunt gata să beau o ceașcă de ceai!

Suzanne chicoti și îi făcu semn fetei să iasă, apoi se aplecă peste pătuțul frumos sculptat și o ridică pe mica ei fetiță. Madeline zâmbi somnoroasă și căscă. Avea părul negru, ca ambii părinți, tenul ca de sidef și probabil avea ochii verzi ca mama ei.

– E frumoasă, spuse încet Kendra.

– Ne place să credem asta, zise Suzanne zâmbind. Îmi place să știu că pătuțul ăsta a fost în familia mamei lui Simon de mulți ani. Simon, mama și mătușa lui și generații dinaintea lor au fost legănați aici.

Kendra își trecu degetele peste lemnul negru lustruit, imaginându-și toți copilașii dulci care dormiseră la adăpostul lui.

– Ce fermecător să ai o astfel de istorie de familie pentru copilul tău!

– Da, mai ales că din moștenirea familiei mele n-a mai rămas nimic. Suzanne se așeză în balansoar și își desfăcu corsajul rochiei – hainele ei erau concepute inteligent, să se deschidă ca să-și poată alăpta copilașul. Are doar o lună. S-a născut ceva mai devreme, dar e sănătoasă, după cum vezi.

– Ce miracol este un copil! spuse Kendra, așezându-se pe celălalt fotoliu. Abia îmi amintesc când Christopher era așa de mic.

– Îl vom găsi, spuse calmă Suzanne, punându-și fetița la sân. Tatăl lui va avea grijă de moștenitor dacă nu de el ca persoană.

– Îmi spun și eu asta. Kendra inspiră adânc să se liniștească. Suzanne, de ce ai acceptat povestea mea așa de repede? Eu însămi aș putea avea rețineri în a crede o astfel de poveste scandaloasă, istorisită de o femeie necunoscută.

Suzanne se rezemă de spătarul balansoarului și o bătu pe spate pe fiica ei.

– Lucas te-a adus aici – și el rar greșește în privința oamenilor. Așadar... Ezită înainte de a continua: Am fost pe un vas capturat de pirați berberi și am ajuns sclavă în haremul unui funcționar turc extrem de dezagreabil. Știu multe despre felul în care bărbații abuzează femeile. Iar cele aflate în situații disperate au nevoie de alte femei.

Kendra presupuse că descrierea sumară a captivității ascundea un ocean de durere despre care noua sa prietenă nu dorea să vorbească.

- Mă bucur că experiențele te-au făcut să fii blândă, nu mânioasă, și îți mulțumesc din adâncul inimii. Ție și soțului tău în egală măsură.

- Simon a fost soldat. A văzut mult din partea întunecată a vieții și are încredere în judecata lui Lucas. Suzanne zâmbi. Eu am fost singură la părinți și mă bucur tare mult că am primit un frate când m-am măritat cu Simon.

- Mă bucur că am avut curajul să merg la balul de la familia Clanton, pentru că asta m-a adus aici. Kendra se ridică de pe fotoliu. Te las cu fiica ta. Perioada asta din viața unui prunc e așa de dulce! Iar copiii cresc așa de repede!

Suzanne zâmbi larg.

- Știu, dar cu puțin noroc vor mai fi un copil sau doi în viitorul nostru.

Kendra spera asta pentru Suzanne și își dori să vadă un astfel de viitor și pentru ea.

Lucas ridică privirea când auzi pașii Kendrei coborând scările. Când se alătură bărbaților în salon, fu uimit când văzu cât de schimbată părea a fi față de prima dată când o văzuse. Încă purta negru și avea aceeași ținută maiestuoasă, dar nu mai arăta mânioasă și disperată. Acum părea... hotărâtă.

Le făcu semn să rămână așezați pentru că dăduseră să se ridice la intrarea ei.

- Nu-i nevoie să vă ridicați. Ședința de strategie a fost productivă?

Simon încuviință din cap.

- Îl cunosc oarecum pe unul dintre bărbații care au depus mărturie împotriva ta. Hollowell pare a fi un tip rezonabil. Dacă i se prezintă suficiente dovezi, s-ar putea

să-şi schimbe opinia despre ceea ce s-a petrecut în acea noapte. Poate că şi ceilalţi bărbaţi sunt rezonabili.

Kendra înclină capul gânditoare.

– Dacă femeia care s-a prefăcut poate fi găsită şi convinsă să spună adevărul, ar putea oferi detalii intime ce l-ar putea convinge că ea a fost cea cu care s-a culcat, nu eu.

– E o idee foarte bună, încuviinţă Lucas. Sper ca acest Kirkland să o poată găsi pe femeie.

– Talentul său de a afla lucruri e legendar. Simon bătu cu degetul pe altă listă. Am căutat evenimente viitoare pentru a le găsi pe cele organizate de prieteni care şi-ar putea oferi sprijinul. De asemenea, aşa cum a spus Suzanne, poate să aranjeze să cunoşti femei cu influenţă care să-ţi susţină cauza.

– M-am gândit cum să mă prezint, spuse Kendra. Am purtat negru ca semn de doliu pentru moartea adevărului. Roşu ar fi mai bine pentru că sunt considerată o femeie scandaloasă?

Lucas avu o scurtă imagine a Kendrei în roşu arzând ca o flacără pasională. Înghiţi în sec.

– Cred că în negru e mai bine pentru că e serios şi se potriveşte situaţiei tale. Şi arăţi bine în negru.

– Are logică. Foarte bine, nu voi purta haine colorate. Mi-am făcut o garderobă de doliu când a murit bunicul, aşa că sunt pregătită. Îşi ascunse un căscat. E timpul să mă întorc la Thorsay House.

– Vin cu tine, spuse Lucas ridicându-se.

Ea îi aruncă un zâmbet dulce, obosit.

– Pentru că am fost atacaţi în timp ce veneam aici, mă bucur că mă însoţeşti.

Se ridică şi Simon.

– Vin şi eu, în caz că tâlharii care au atacat mai devreme încă se află acolo şi sunt supăraţi.

Când Lucas o ajută să-şi pună pelerina, Kendra spuse ezitând:

– Am discutat despre apariția mea în locuri publice. Îți e cunoscută Academia de Scrimă Angelo?

– Amândoi am învățat scrimă acolo, răspunse Lucas. Metodele de la Angelo sunt mult superioare oricăror pregătiri făcute în marină sau armată.

– Ce am învățat acolo mi-a salvat viața în repetate rânduri, reflectă Simon. De foarte multe ori.

– Te interesează să te duci în vizită pentru că se dau lecții femeilor? întrebă Lucas.

– Da! Când eram copil și am vizitat Thorsay, vărul meu Ramsay ne-a dat niște lecții de scrimă nouă, fetelor, când nici un adult nu era prin preajmă, ca să nu spună că n-avem voie. Mi-a plăcut scrima, este un exercițiu superb.

– Să mergem mâine?

Kendra se uită radioasă spre el.

– Da, te rog!

Lucas simți acea radiere până în măduva oaselor. Efectul era... interesant.

– Te superi dacă vin și eu? întrebă Simon. Au trecut mulți ani de când am încrucișat spadele, Lucas.

– Așa e și sunt sigur că ai exersat mai mult decât mine. Dar mi-ar plăcea, spuse Lucas. Te deranjează că venim amândoi, Kendra?

– Deloc. Vocea îi scăzu până aproape de o șoaptă. Mă simt binecuvântată că am găsit astfel de prieteni și de aliați!

Lucas simțise cam la fel când Simon și Suzanne își deschiseseră casele și inimile pentru el. Era bucuros că îi putea oferi acel gen de sprijin Kendrei.

Întoarcerea la Thorsay House decurse fără probleme. Kendra merse între Lucas și Simon, dar îl ținu de braț pe Lucas.

Le mulțumi elegant ambilor bărbați când ajunseră la destinație și stabiliră o oră de întâlnire pentru a doua zi.

Luna apusese și străzile erau întunecate, dar liniștite. Ajunseseră aproape la jumătatea drumului spre casă când Simon remarcă:

– Fluieri.

Lucas clipi.

– Serios?

– Kendra Douglas e frumoasă și interesantă, zise Simon pe o voce amuzată. Partea ta de călugăr dispare?

– Dacă întrebi dacă o găsesc atractivă, răspunsul este da, admise Lucas. E o mare plăcere să redescopăr admirația masculină pentru sexul opus. Dar, dacă întrebi dacă simt mai mult decât asta, răspunsul e, firește, nu. Viața ei e zbuciumată și a spus clar că nu e deloc interesată de bărbați decât ca prieteni și posibili aliați. Dacă îl poate găsi pe Christopher al ei, probabil că va dispărea cu el și nu va mai fi văzută vreodată în Anglia.

– Așa e, spuse Simon gânditor. N-aș învinovăți-o dacă ar părăsi țara cu fiul ei, dar sper să nu se ajungă la asta. E o femeie puternică și, dacă își poate susține cazul, cu siguranță în viitor vor beneficia multe femei de asta.

Fără îndoială, Simon avea dreptate, dar Lucas nu-și făcea griji pentru femei în general.

Acum își făcea griji pentru Kendra.

capitolul 8

Cât timp trecuse de când Kendra aștepta cu nerăbdare o nouă zi așa cum o făcea azi? Era gata și aștepta când Lucas bătu la ușa Thorsay House.

El îi zâmbi, arătând de parcă aștepta și el ziua cu bucurie.

– Pentru că plouă, am decis să mergem cu trăsura. Privirea i se îndreptă spre fusta-pantalon. Ăsta e costumul tău de scrimă?

– Mi-am făcut costumul acesta pentru a călări bărbățește, îi explică ea, în timp ce el o ajută să-și pună pelerina. Am crescut în Northumberland, iar cei de acolo sunt mai puțini formali decât cei din sud. Îmi place să călăresc bărbățește și îmi place libertatea de mișcare pe care o am cu fusta-pantalon, așa că mi-am făcut una pentru perioada de doliu după moartea bunicului meu. Sper că nu te deranjează.

– Deloc, zise el, ținând ușa deschisă pentru ea. Respect pragmatismul.

– Abia aștept să învăț cum să folosesc o sabie așa cum trebuie, spuse ea coborând treptele spre trăsura care aștepta. Ar putea fi de folos dacă Denshire se apropie de mine!

– Este indicat doar pentru autoapărare, replică el hotărât. Dar nu-i niciodată un lucru rău să înveți să te aperi.

Ajunseră la trăsură, iar el o ajută să urce, apoi se așezară în fața lui Simon. Era spațiu suficient pentru toți trei, dar la limită, ceea ce însemna că piciorul ei și cel al lui Lucas se atingeau, un fapt pe care încercă să-l ignore. Era prea conștientă de el – și îi plăcea.

– Bună ziua, Kendra, spuse Simon cu un zâmbet. Știi istoria Academiei Angelo? Când Kendra clătină din cap, el spuse: Fondatorul, Domenico Angelo Malevolti Tremamondo, era un spadasin italian. Rosti numele melodios, ceea ce amintea că Simon era și european, și englez în egală măsură. Se povestește că s-a îndrăgostit de o frumoasă actriță englezoaică și a urmat-o la Londra. Odată ajuns aici, s-a uitat în jur și a decis că englezii aveau nevoie disperată de lecții de scrimă pentru a-i face egali cu spadasinii de pe Continent.

– Nu greșea, spuse Lucas. Academia lui a prosperat, a adoptat numele Angelo ca nume de familie pentru că era mai simplu, iar acum e condusă de fiul lui, Henry. Din ce am auzit, Domenico le preda băieților de la Eton,

iar fiul lui Henry – Henry cel Tânăr – se pregătea să preia conducerea academiei.

– Sper să continue să le predea femeilor, spuse Kendra. De ce să aibă parte de distracție doar bărbații?

Lucas zâmbi pieziș.

– Pentru că noi am organizat lumea astfel încât să se potrivească gustului masculin. Dar femeile precum Mary Wollstonecraft Godwin[1] schimbă asta.

Kendra fu impresionată că el cunoștea lucrarea *Apărarea drepturilor femeii*. Schimbarea avea să se producă încet, dar poate că într-o zi femeile aveau să se apere singure într-o sală de tribunal.

Drumul până la Academia Angelo de pe Bond Street fu scurtă, iar vizitiul îi lăsă exact în fața ușii, așa că merseră puțin prin ploaie înainte de a intra. Kendra se uită cu interes în jurul ei, scuturându-și picăturile de ploaie de pe pelerina neagră. Camera principală a academiei avea tavanul înalt și arcade modelate, pe pereți fiind expuse perechi de spade de diferite modele, de la florete la extraordinarele săbii scoțiene cu două mânere. Era chiar și o pereche de pumnale asemănătoare cu cel al lui Lucas.

Era limpede că academia era gazda bărbaților sportivi și a distracției simple. Pe lângă pereți erau împrăștiate grupuri de fotolii și mici mese pentru confortul privitorilor, iar două perechi de scrimeuri erau angajate în duel în capetele opuse ale marii săli. Murmurul scăzut al conversațiilor se opri când intrară Kendra și însoțitorii ei, dar fu repede reluat. Cei de la Angelo probabil erau obișnuiți să vadă femei acolo.

Se apropie un bărbat simpatic cu o expresie primitoare. Kendra presupuse că era Henry Angelo.

– Colonel Duval, întotdeauna e o plăcere! exclamă el, scuturând mâna lui Simon. Întorcându-se spre Lucas

[1] Mary Wollstonecraft Godwin, cunoscută drept Mary Shelley, a fost o scriitoare britanică și editor al operelor soțului ei, poetul și filosoful Percy Bysshe Shelley. (n.tr.)

spuse: Domnule Mandeville sau mai degrabă Lord Foxton, e grozav să vă văd din nou! A trecut prea mult timp, se zvonea că ați murit.

- Zvonul e un camarad neserios, spuse Lucas strângând mâna întinsă de Angelo. Dar în cazul ăsta nu a fost prea departe. O trase în față pe Kendra. Permiteți-mi să v-o prezint pe verișoara mea, doamna Kendra Douglas. E interesată de niște posibile lecții.

Privirea lui Henry se ascuți. Fără îndoială, zvonurile relataseră și despre divorțul Kendrei, dar el îi luă mâna cu aceeași căldură pe care o arătase față de Simon și Lucas.

- Atunci ați venit la locul potrivit, doamnă Douglas. Sunt câteva doamne care se antrenează aici în mod regulat. Voi vorbi cu dumneavoastră mai târziu pentru că mai întâi vreau să-i văd pe cei doi încrucișându-și spadele. Arătă spre Simon și Lucas.

Verii schimbară o privire și Simon spuse:

- Suntem nerăbdători. Își dădură jos hainele și pălăriile ce fură luate de un servitor odată cu pelerina Kendrei.

În timp ce Angelo le dădea două spade mici și boante, Kendra spuse hotărâtă:

- Vă rog, nu vă răniți unul pe celălalt! Lui Suzanne nu i-ar plăcea.

- Nici nouă, o asigură Simon. Cu ochii sclipind, adăugă: Acum, vere, hai să vedem cât de multe îți amintești!

- Nu multe. A trecut destul timp, răspunse Lucas zâmbind, dar în timp ce flexa lama spadei ușoare pentru a se obișnui cu greutatea armei și cu punctul de echilibru, avea un aer experimentat.

Privitorii se așezară în cerc, făcându-le loc celor doi bărbați să lupte. Lucas și Simon salutară cu spadele ridicate, apoi începură să se dueleze ușor, tatonându-se reciproc.

În timp ce ritmul luptei se acceleră, Kendra privea fascinată. Nu fusese niciodată atât de conștientă

de frumusețea trupurilor bărbătești. Scrima era o poezie letală în acțiune, ce etala brațe antrenate și umeri puternici, eschive rapide și un joc de picioare agil. Deși Simon părea mai experimentat, Lucas avea alonja mai mare și era la fel de rapid.

Ea își dori ca Suzanne să fi fost acolo și să aprecieze acea etalare de eleganță masculină. Era... excitant, dar și încântător. Până și o novice ca ea putea vedea cum înțelegeau și anticipau mișcările celuilalt și câtă plăcere le făcea această luptă prietenească. Într-adevăr, erau ca doi frați!

Lupta neoficială se termină când Simon făcu un salt înainte și vârful bont al spadei lui îl atinse pe Lucas în dreptul inimii.

– Lupta s-a terminat. Ești mort, dragă vere!

Râzând, Lucas făcu o plecăciune de acceptare.

– Voi supraviețui ca să lupt în altă zi. Trebuie să facem asta mai des.

În timp ce bărbații primeau prosoape și își ștergeau fețele transpirate, Kendra bătu din palme.

– Bravo, domnilor! E minunat să privești doi spadasini experimentați, care nu încearcă să se omoare unul pe celălalt.

– Într-adevăr, așa este, spuse Henry Angelo. Doriți să încercați și dumneavoastră o mică spadă, doamnă Douglas? Vă voi arăta eu însumi, ca să-mi dau seama de aptitudinile dumneavoastră.

– Am făcut scrimă când eram tânără, spuse Kendra. Dar n-am un real talent.

– Asta trebuie să hotărăsc eu! Hai să ne retragem în sala de practică și să vă găsim o spadă!

Kendra plecă împreună cu Angelo, simțind că trăia mai mult decât o făcuse de multă vreme. Începuse să îi placă să fie o femeie scandaloasă.

*

Un ofițer intră în vorbă cu Simon, dându-i ocazia lui Lucas să se plimbe prin jur. Trecuseră ani de la ultima lui vizită, dar nu se schimbaseră prea multe.

Un raft de pe un perete avea manuale de scrimă scrise de diverși instructori din familia Angelo. Familia era de multă vreme asociată cu armata, făcând tot ce îi stătea în putință să ridice nivelul de pregătire al spadasinilor englezi la standardul de pe Continent.

Lucas se gândea să i se alăture lui Simon când se deschise ușa, iar cinci bărbați care păreau a fi din aceeași familie intrară însoțiți de o rafală de vânt și ploaie. Majoritatea erau domni sportivi, precum cei prezenți, dar în grup era și un bărbat în negru, care se mișca nesigur în cârje.

Unul dintre bărbați, un individ corpolent cu o alură militară, îl ajută să intre, apoi întrebă:

– Să te duc la un scaun, Godfrey?

– Nu, la naiba, Patrick! izbucni Godfrey.

Se părea că era un bărbat mândru, hotărât să se descurce singur. Instinctele de vindecător de oase ale lui Lucas se treziră. Se întrebă ce se întâmplase cu Godfrey și de ce mergea în cârje. O vătămare permanentă sau una temporară? Era dificil să aprecieze vârsta bărbatului pentru că fața lui era distorsionată de durere.

În timp ce Godfrey se îndreptă greoi spre un scaun, își ridică privirea și îl văzu pe Lucas. Fața i se strâmbă într-un spasm de șoc și își pierdu echilibrul, prăbușindu-se la pământ.

Tresărind, Lucas înaintă să-l ajute pe bărbatul prăbușit.

– Vă simțiți bine?

Godfrey se feri.

– *Tu!* urlă el. Nu mă atinge, laș blestemat!

Lucas se opri, uluit de furia și de ura de pe fața omului căzut la pământ. Doi dintre însoțitorii lui Godfrey se grăbiră să-l ajute. În timp ce îl ridicau, așezându-l pe un scaun, Patrick întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– El! flutură Godfrey o cârjă spre Lucas. Locotenentul Lucas Mandeville! Un laș care nu a respectat termenii eliberării pe cuvânt de onoare, răspunzător de starea mea de infirmitate. Cum *îndrăznește* să spurce aerul acestui loc ce aparține gentlemenilor?

Patrick se uită spre Lucas.

– Așadar, ăsta e lașul despre care vorbeai! Câtă insolență! Ieși de aici, ticălosule! Locul tău nu e sub același acoperiș cu al fratelui meu!

Lucas se confruntase cu câteva ignorări fățișe, dar niciodată cu o astfel de ură ostentativă. Trase adânc aer în piept.

– Sunt Lucas Mandeville, dar nu-mi amintesc să-l fi cunoscut pe domnul Godfrey și nici nu-mi amintesc să-i fi pricinuit vreun rău.

– Asta face ca situația să fie și mai gravă! mârâi Patrick, trase o pereche de mănuși din buzunarul mantiei și îl plesni peste față pe Lucas.

El se dădu înapoi din reflex, evitând lovitura.

– Dumnezeule, ce se presupune că aș fi făcut?

– Ai încălcat termenii eliberării pe cuvânt de onoare, ceea ce a dat naștere unei primejdii și unei pedepse și mai mari pentru cei rămași, spuse Godfrey cu sălbăticie. Aruncă o cârjă la podea. Iată rezultatul!

Lucas studie fața celuilalt bărbat, dar nu-i era cunoscută.

– Îmi pare rău pentru durerea dumitale, spuse el încet. Dar nu văd cum pot fi răspunzător pentru ce a suferit un străin.

– Asta e cea mai gravă insultă dintre toate, mârâi Patrick. Numește-ți secunzii!

– Nu mă voi lupta cu dumneata, spuse Lucas, începând să se enerveze. Cred că amândoi sunteți nebuni. Nu mă voi lupta cu un nebun pentru o faptă pe care n-am comis-o!

Cu un urlet de furie, Patrick își dădu jos haina și o aruncă la podea, apoi se duse la cea mai apropiată nișă

cu arme și smulse o pereche de săbii încrucișate de pe perete. Îi aruncă una lui Lucas și înșfăcă mânerul celeilalte cu îndemânarea unui luptător experimentat.

– Luptă, la naiba, sau te străpung cu sabia acolo unde stai!

Lucas înjură în timp ce apucă din reflex sabia pe care Patrick o aruncase spre el, reușind s-o prindă de mâner, nu de tăiș. Nu era una dintre săbiile ușoare folosite de obicei la academie, ci una de cavalerie, mai lungă și mai grea, letală și fără protecție la vârf ca să atenueze o lovitură.

Avu doar o clipă să evalueze arma înainte ca Patrick să-l atace. Lucas abia reuși să contreze la timp lovitura celuilalt bărbat.

Nu voia să omoare pe cineva, nici chiar pe acest frate exagerat de protector și dezinformat. Dar, dacă cineva trebuia să moară în acea zi, Lucas nu voia ca acela să fie el.

capitolul 9

– Aveți talent la asta, doamnă Douglas, spuse Henry Angelo aprobator, parând un atac al Kendrei cu mica sabie.

– Mă flatați, signor Angelo, spuse zâmbind la rândul ei. Dar îmi aduc aminte cât de mult îmi plăceau lecțiile pe care le-am primit de la vărul meu și cât de bine mă simțeam făcând exerciții fizice.

Angelo se mișcă, atacând cu o serie de lovituri.

– Fusta-pantalon se potrivește foarte bine pentru acest exercițiu. Câteva dintre doamnele care vin aici regulat poartă pantaloni și sunt de părere că se potrivesc foarte bine pentru scrimă.

– Pantaloni? Kendra se apără cam stângaci în fața profesorului ei. Ideea de a purta îmbrăcăminte masculină era surprinzătoare, dar putea vedea avantajele. Mi-ar plăcea să cunosc câteva doamne care vin aici regulat.

– De obicei, sunt câteva aici în dimineţile de miercuri şi... Angelo se opri şi se încruntă, ascultând vocile răstite dinspre salonul principal. Vă rog să mă scuzaţi, se pare că entuziasmul cuiva a scăpat de sub control.

Kendra îl urmă, ieşind din mica sală de practică, apoi i se tăie respiraţia când îl văzu pe Lucas angajat într-o luptă aprigă şi în scrâşnet de metale cu un bărbat solid, care avea o privire ucigaşă. Şi săbiile lor aveau vârfuri neprotejate, mortale.

Ceilalţi vizitatori ai academiei se adunaseră în jur să privească, unii vizibil stânjeniţi de luptă, alţii entuziasmaţi într-un chip morbid. Angelo ezită, poate gândindu-se la cel mai sigur mod de a opri duelul ce scăpase de sub control.

Kendra icni când bărbatul solid îi sfâşie umărul lui Lucas, iar sângele ce ţâşnea îi pătă cămaşa albă. Instinctiv se năpusti înainte, dar fu oprită când o mână grea o apucă de umăr. Simon.

– Nu-i atrage atenţia, spuse Simon pe o voce tensionată. Ar putea fi fatal. Lucas e un spadasin de primă mână şi încearcă să termine asta fără să moară cineva.

– *Cineva* trebuie să oprească asta! ripostă ea, încercând să-şi elibereze braţul.

Poate că o femeie încercând să intervină i-ar fi făcut pe cei doi bărbaţi să renunţe. Sau poate că ar fi fost tăiată în bucăţi, dar nu putea sta cu mâinile în sân.

Simon nu-i dădu drumul, iar în următoarele clipe Lucas sfârşi lupta. Cu o mişcare prea rapidă pentru ca ochii Kendrei s-o poată urmări, lovi sabia adversarului său, coborând-o într-o parte, în vreme ce se avântă în faţă, întorcându-şi sabia şi lovind cu mânerul falca adversarului, după care se auzi o trosnitură. Bărbatul se clătină înspre spate, scăpând sabia şi pierzându-şi cunoştinţa.

Lucas se uită cu ochii albaştri arzători în jur, la cercul de bărbaţi.

- Conform regulilor *duelului*, chestiunea a fost rezolvată în fața martorilor. Se poate presupune că victoria mea asupra acestui individ, Patrick, dovedește că dreptatea a fost de partea mea. Mai dorește cineva să încerce să mă omoare fără a cunoaște realitatea situației?

- Eu vreau! Vocea răgușită veni dinspre un bărbat îmbrăcat în negru așezat pe un scaun lângă perete, cu mâinile subțiri încleștate pe două cârje. Și eu cunosc realitatea!

- Mă îndoiesc. Vocea lui Lucas se îmblânzi. Dacă vrei să explici de ce îți dorești să mă vezi mort, sunt dispus să discut chestiunea cu dumneata.

Bărbatul în negru scuipă spre el, dar era prea departe pentru a-și putea atinge ținta.

- Nu pot contesta acuzații care n-au fost formulate, Godfrey. N-ai decât să mă chemi dacă vrei o discuție cinstită. Dacă nu, mă poți lăsa *naibii în pace*!

Eliberată de Simon, Kendra se strecură prin grupul privitorilor.

- Vreau să arunc o privire la rana de la umăr, Lucas.

- Mă înțeapă. Nu tare.

- Totuși...

Aproape că îl atinse când unul dintre cei din jur spuse în șoaptă:

- Târfa lui Denshire! O pereche potrivită pentru un laș care își încalcă cuvântul dat pentru eliberare.

În trecut, Kendra pretinsese că nu auzea astfel de comentarii, dar nu și de data aceasta. Se răsuci pe călcâie:

- Cazul meu e altul în care nu cunoașteți faptele, domnule!

- Nu? spuse el rânjind răutăcios.

Mâinile Kendrei se încordară și își dădu seama că încă avea mica sabie cu care exersase. O ridică și puse vârful pe mijlocul pieptului mitocanului.

El icni și încercă să se dea înapoi, dar retragerea îi fu blocată de alți bărbați.

– Când un bărbat lipsit de onoare vrea să scape de o soție în vreme ce îi fură moștenirea, ce cale mai bună să găsească decât să-i târască numele în noroi? întrebă ea dulce. Nu ești de acord?

– Da... presupun că da, se bâlbâi el cu privirea ațintită asupra micii săbii ce îl apăsa deasupra inimii.

Deși vârful avea o apărătoare de siguranță, pentru Kendra ar fi fost simplu s-o scoată și să-l rănească serios.

– Atunci gândește-te la asta!

Apăsă sabia destul de tare ca el să o simtă prin cămașă, apoi coborî arma și îi întoarse spatele.

Mulțimea se împrăștie, părăsindu-i pe Kendra și pe cei doi prieteni ai ei. Simon își scosese lavaliera și bandajă cu pricepere rana de pe umărul vărului său.

Un bărbat îl ajută să se ridice de pe podea pe Patrick, care gemea, și îl conduse la un fotoliu, lângă Godfrey. Ridicându-și privirea, îl văzu pe Simon și înțepeni.

– Colonel Duval! Ești un erou de la Waterloo! De ce îl sprijini pe... cel care și-a încălcat jurământul?

– Îl cunosc pe Lucas Mandeville dintotdeauna, replică Simon pe o voce ce putea să încremenească un întreg regiment. N-am cunoscut nici un om mai onorabil decât el. Știu personal asta, dar dumneata știi doar din auzite. Evaluează-ți mai bine sursele, domnule!

Bărbatul se înroși ca racul și nu răspunse.

Discuția se întrerupse când Henry Angelo se apropie.

– Doamnă Douglas, colonel Duval, Lord Foxton, vreți să veniți în biroul meu?

Toți încuviințară și îl urmară în biroul ce se afla în spatele holului mare. Lucas spuse:

– Îmi pare rău că am cauzat necazuri, signor Angelo. Nu voi mai veni pe aici.

– N-ai cauzat nici un necaz, mormăi Angelo, scoțând un sac plin de bandaje, pomezi și alte articole medicale dintr-un sertar încăpător din partea de jos a biroului său. Tăietura de pe umărul dumitale are nevoie de îngrijire.

Lucas păru stânjenit, dar se relaxă când Simon adăugă:

- Mă îngrijesc eu de asta. Am oblojit o grămadă de răni pe front.

Angelo turnă apă într-un lavoar și îl puse lângă articolele medicale. În timp ce Simon scotea lavaliera plină de sânge și spăla rana, Lucas întrebă:

- Ai idee de ce tipul ăla, Godfrey, e hotărât să mă vadă pedepsit pentru niște fapte pe care nu le cunosc?

Angelo se încruntă.

- Godfrey Rogers. E cel mai mic dintre numeroșii săi frați și toți sunt foarte protectori cu el. Patrick, bărbatul care te-a atacat, e cel mai mare, fost ofițer de cavalerie. Godfrey a fost cadet în Marina Regală, capturat și închis de francezi. A fost rănit grav când a căzut și a încercat să scape, cred, și s-a întors schilodit acasă.

- Nu-mi amintesc să-l fi cunoscut, dar poate că el m-a văzut într-una din închisorile franceze. Lucas își ținu răsuflarea când Simon curăță rana cu gin, fiindcă îl ustura. Nu știu cum m-ar putea face asta răspunzător pentru starea lui, dar în mintea lui trebuie să existe o legătură. Aș vrea să pot vorbi cu el fără să fiu tăiat de unul dintre frați.

- Dacă frații Rogers nu se pot controla, nu sunt bine-veniți aici, spuse categoric Angelo. Voi vorbi cu ei și sper ca în viitor să vă pot vedea pe toți.

Simon puse un bandaj curat pe rană, apoi îl ajută pe Lucas să-și îmbrace haina. Cu petele de sânge acoperite, arăta destul de normal.

Kendra se liniști și spuse:

- Miercuri dimineață, signor Angelo. Abia aștept să cunosc mai multe doamne care practică aici scrima.

În timp ce plecau de la academie, Simon întrebă:

- Vrei să iei prânzul cu noi, Kendra? I-am trimis azi-dimineață un mesaj lui Lord Kirkland în care i-am spus că vrem să vorbim cu el. Dacă avem puțin noroc, va fi disponibil în curând.

– Da, mulțumesc, mi-ar plăcea. Kendra urcă în trăsură, gândindu-se că după luni întregi de stagnare, evenimentele începeau să se pună în mișcare.

Aproape prea repede pentru ea.

capitolul 10

Când se întoarseră acasă la Simon, găsiră un mesaj din partea lui Lord Kirkland, care îi invita să-l viziteze chiar în acea după-amiază. Lucas se schimbă într-o cămașă curată, apoi mâncară ceva ușor înainte să plece la reședința Kirkland, o casă spațioasă din Berkeley Square.

Fură conduși în biroul gazdei, unde fură întâmpinați cu căldură. Kendra îl studie pe Kirkland. Era înalt, brunet, rezervat și enigmatic. Suzanne îl descrisese ca fiind un chipeș și fermecător păianjen în mijlocul unei vaste rețele de legături. Avusese dreptate în ce privea înfățișarea arătoasă și farmecul lui. În plus, Kendrei nu-i era greu să creadă în existența legăturilor.

După ce oaspeții săi se așezară în fotolii dispuse în jurul șemineului, Kirkland se uită la umărul lui Lucas.

– Sper că rana ta de azi-dimineață nu e ceva serios, Foxton.

– O rană minoră. Lucas ridică din sprâncene. Se pare că legendarul tău talent de a strânge informații e binemeritat.

Kirkland zâmbi.

– Lumea vorbește. Iscusința ta în a mânui sabia a fost foarte admirată. Întorcându-se spre Kendra, zise: Mi s-a spus că preferi să fii cunoscută drept Kendra Douglas în loc de Lady Denshire, așa e?

Ea ridică bărbia, privindu-l fără ezitare.

– Sunteți informat corect, milord. Mă bucur să scap de soțul meu, dar trebuie să-mi recapăt fiul și, dacă se poate, reputația.

– Aceste două lucruri sunt strâns legate, spuse el încet. Spune-mi povestea dumitale cu propriile cuvinte.

Se obișnuise să își spună dezgustătoarea poveste. Termină zicând:

– Mă credeți sau mai aveți întrebări?

– Te cred, spuse el prompt. Sunt cu ochii pe Denshire de ceva vreme și am aflat că a fost implicat în câteva situații dezgustătoare. E ușor de crezut că ar acționa împotriva dumitale într-o manieră oribilă. S-ar putea să fie posibil să-i atacăm strategia legală neconvențională, dar mult mai bine e să-i dezvăluim minciunile și înșelăciunea.

În timp ce o cameristă intră cu o servantă cu ceai și începu să servească în liniște ceai, prăjituri și mici sendvișuri, Kendra deschise săculețul și scoase alt exemplar al listei sale.

– Aici sunt potențialii martori.

Kirkland scrută cu privirea lista, clătinând din cap din când în când.

– E un început bun. Un alt mod de a aduna informații e să plasăm pe cineva în casă. Știu o femeie care e bună la genul acesta de muncă. Ar trebui să discuți cu ea cu privire la ce să se aștepte.

Kendra ezită.

– Orice femeie care merge să muncească acolo ar trebui să fie pricepută la autoapărare.

– Femeia asta este. Se uită la cameristă. Hazel, ai dovedit cât de invizibilă poți fi. Acum stai jos și ia ceaiul cu noi! Doamnă Douglas, ți-o prezint pe domnișoara Wilson.

– Da, milord, spuse tânăra femeie cu un accent londonez. Atitudinea ei se schimbă când se transformă din servitoare în musafir. Își turnă o ceașcă de ceai. Ca orice bun servitor, am ascultat la ușă înainte să intru cu servanta de ceai, așa că am o oarecare idee despre ce trebuie să afli, doamnă Douglas.

Kendra o studie pe Hazel Wilson mai cu atenție. Trăsăturile tinerei femei erau plăcute și cu nimic ieșite din comun, dar ochii erau plini de inteligență.

– Sunt impresionată, domnișoară Wilson. Sper că te pricepi să te aperi. În ultimii ani, am petrecut puțin timp la reședința Denshire, dar am auzit că era greu să se păstreze servitoarele din cauza comportamentului lui Denshire și al prietenilor săi.

– Vor regreta dacă nu se poartă bine cu mine, spuse Hazel caustic. Am predat lecții de autoapărare femeilor din gospodăria lui Lord Kirkland. De la contesă până la cea mai tânără fată de la bucătărie.

– Presupun că nu știi multe despre prietenii lui Denshire care au depus mărturie cu privire la presupusul dumitale desfrâu. Așa că voi pune pe altcineva să-i cerceteze. Kirkland afișă un zâmbet vag, periculos. Vom vedea dacă se poate face o oarecare dreptate.

După o bătaie în ușă, apăru o încântătoare femeie blondă – cu siguranță, stăpâna casei.

– Pot să mă alătur? Ce ai spus mai devreme m-a făcut să doresc să-ți cunosc oaspeții.

Kirkland se ridică și zâmbi spre soția lui la fel de intim ca un sărut.

– Mă bucur că te-ai întors la timp să faci cunoștință cu ei. Pe colonelul Duval îl cunoști – a venit cu vărul lui, Lord Foxton, și cu Kendra Douglas, care se află aici într-o misiune.

Lady Kirkland zâmbi cald.

– E prezentă și Hazel, din ce văd eu, străduindu-se cât poate de bine să pară invizibilă. Vei mai fi liberă să predai aici un curs de apărare? Avem câteva cameriste noi dornice să învețe.

– Nu chiar acum, răspunse Hazel, dar în curând.

– Pot să vin și eu la curs? întrebă Kendra.

– Sau poate că domnișoara Wilson va preda acest curs la mine acasă, rosti Simon gânditor. În ritmul ăsta, s-ar putea să devii profesoară cu program permanent.

Hazel clătină din cap.

– Nu sunt mulți bărbați atât de înțelepți ca dumneavoastră și ca Lord Kirkland, dar sunt bucuroasă să fiu de folos când sunt solicitată.

Privirea lui Lady Kirkland se îndreptă spre Lucas.

– Lord Foxton, fac parte dintr-o asociație caritabilă numită Casa Zion, care oferă adăpost femeilor și copiilor abuzați. Avem o infirmerie gratuită lângă adăpost. Am auzit că ești vindecător de oase cu o îndemânare ieșită din comun. Ai fi interesat să lucrezi din când în când la infirmeria noastră din East End?

Lucas clipi surprins.

– Da. Când și unde?

– E foarte bine că ai acceptat, Foxton, spuse amabil Kirkland. Nu poți scăpa de soția mea și de prietenele ei devotate.

– Într-adevăr, nu, spuse ea calmă. Ai câteva minute să discutăm?

– Voi doi puteți merge într-un colț ca să discutați despre infirmerie, Hazel și doamna Douglas pot merge în alt colț să stabilească ce să facă, iar eu și Simon stăm aici lângă mâncare și băutură și punem la cale strategia generală, sugeră Kirkland.

– Bine jucat, domnule! spuse Kendra în timp ce ea și Hazel se retrăgeau în colțul din dreapta, unde Hazel începu să pună întrebări despre gospodăria lui Denshire, notându-și într-un carnețel.

Când terminară, ea închise carnețelul și îl puse bine.

– Promite să fie o investigație interesantă, doamnă Douglas. Trebuie să existe cineva în casă care să aibă o idee despre locul unde a fost dus fiul dumitale.

– O să-mi spui imediat ce afli ceva?

– Bineînțeles. Vocea lui Hazel era blândă. Sigur Christopher al dumitale e bine tratat pentru că, fără îndoială, Denshire prețuiește faptul că are un moștenitor, dar un băiat are nevoie de mama lui.

– Cu siguranță! Kendra se ridică în picioare. Să fii atentă la reședința Denshire! Nu vreau fie vătămată altă femeie.

– Ah, pot avea grijă de mine! Un cuțit scurt și ascuțit apăru în mâna lui Hazel. La fel de repede îl făcu să dispară. O fată învață asta devreme în East End.

Kendra își dori să fi învățat astfel de abilități, deși, dacă ar fi învățat, poate că l-ar fi omorât pe Denshire. În plus, nu voia să aibă o crimă pe conștiință. Lucas și Lady Kirkland terminară de discutat. El părea foarte mulțumit.

Kendra, Lucas și Simon își luară rămas-bun. Afară, Lucas spuse:

– Simon, știu că ai treabă în oraș, așa că poți lua trăsura. Eu și Kendra vom merge pe jos acasă pentru că s-a făcut frumos afară.

– E o idee bună. Spune-i lui Suzanne că ajung acasă înainte de cină. Zâmbi larg spre Lucas. Într-una din zilele astea trebuie să participi și tu la aceste întâlniri de afaceri.

– Dar tu ești mult mai bun la lucruri de genul ăsta, zise Lucas.

Simon răspunse dându-și ochii peste cap și urcă în trăsură. Kendrei îi plăceau tachinările frățești dintre cei doi veri. I-ar fi plăcut să aibă un frate sau o soră. Voise să-i dăruiască lui Christopher unul. Gândul la eșecul ei îi aduse o strângere de inimă dureroasă.

Înăbușind-o, îl luă pe Lucas de braț și plecară înapoi prin Mayfair.

– Faci afaceri cu Simon? îl întrebă ea.

– Da, deși n-am fost foarte activ. Mamele noastre erau surori, iar tatăl lor era un foarte prosper om de afaceri. Și-a lăsat proprietățile fiicelor lui și nouă, singurii lui nepoți. Simon e foarte implicat și mereu face aluzii că ar trebui să fiu și eu.

– I te vei alătura?

– Așa cum am spus, Simon e mai bun la asta. Lucas zâmbi pieziș. Lipsind și presupus mort timp de ani întregi, a fost un mod de a evita munca, dar conștiința mă îmboldește să încep să acord mai multă atenție.

– O conștiință e folositoare, dar adesea enervantă, murmură ea.

– Foarte adevărat. Se uită spre ea. Ce părere ai de progresul nostru?

– Sunt surprinzător de mulțumită, spuse ea. Kirkland e un păianjen impresionant, iar dacă Hazel e un bun exemplu, el găsește oameni admirabili pentru investigațiile sale.

– Când am fost în Bruxelles înainte și după Waterloo, am cunoscut alți oameni ai lui Kirkland și, într-adevăr, toți sunt foarte inteligenți și buni în ceea ce fac.

– Cu siguranță Hazel va afla unde e Christopher, nu-i așa? întrebă Kendra cu nostalgie.

– Cred că da, rosti Lucas. Și dacă dă greș, o să-l găsim în alt mod.

– Mulțumesc pentru că ai spus ceea ce aveam nevoie să aud. Sper că nu devin obositoare. Înghiți în sec. De când s-a născut Christopher, am avut coșmaruri cu el smuls din brațele mele, șopti ea. Deși e băiat mare acum, eu tot îl văd ca pe un copilaș neajutorat. Și nu pot face nimic ca să-l salvez.

El își puse o mână peste palma ei cu care îl ținea de braț.

– Ai sânge scoțian, așa că poate e vorba de o viziune, iar în trecut l-ai văzut luat de lângă tine cândva în viitor. Acum, după ce s-a întâmplat, e momentul să îți schimbi coșmarurile cu visuri în care vă reîntâlniți.

– Crezi că ajută? întrebă ea neîncrezătoare.

– Nu strică. Cele mai rele temeri pot pune stăpânire pe mințile noastre, dar adesea lucrurile iau o întorsătură mai bună decât ne așteptăm.

– Ți s-a întâmplat și ție?

– Ah, da, în câteva rânduri eram sigur că voi muri și n-am murit, răspunse el. Am mai simțit că voi fi pentru totdeauna înstrăinat de viața mea anterioară și de familie, dar iată-mă aici. Cumva confuz, dar încet, mă lămuresc.

– Ai părut foarte mulțumit când Lady Kirkland te-a întrebat dacă ai vrea să lucrezi ca vindecător de oase la infirmeria ei.

– Așa e. Sunt în aceeași măsură vindecător și marinar, iar această parte din mine a fost neglijată de la Waterloo încoace. Poate epuizată. Atât de mulți răniți... Tăcu preț de câțiva pași. Toți cei din Bruxelles care au putut să care apă, să înfășoare un bandaj ori să sprijine un rănit au fost de ajutor. A fost ceva extraordinar, plin de satisfacții, dar și obositor.

Ea citise relatări despre eroismul tăcut al oamenilor din Bruxelles.

– Îmi imaginez că Suzanne muncea cot la cot cu tine, nu-i așa?

– Da, împreună cu toți cei care locuiau în casă. El oftă. Îmi doresc să fi putut face mai mult.

– Tot ce putem face e să ne străduim cât mai mult cu putință. Ea zâmbi trist. Vina că nu putem face mai mult e opțională.

– Cum? Credeam că vina e obligatorie!

Se uită la ea și amândoi râseră. Ea fu uimită că, în ciuda tuturor problemelor cu care se confrunta, putea râde împreună cu Lucas.

– Odată, un vindecător de oase mi-a reașezat umărul după ce am căzut de pe cal, spuse ea. Deși durerea a fost atroce, a reușit să-i pună capăt în câteva clipe. Extraordinar!

– Genul ăsta de muncă aduce multe satisfacții, spuse el. Nu toate problemele de articulații sunt ușor de rezolvat, dar de obicei pot ajuta măcar puțin. Fratele Emmanuel m-a pregătit foarte bine. Provenea dintr-o familie de vindecători și, pentru că nu avea copii, m-a

învățat tot ce știa, inclusiv tehnici care, spunea el, aparțineau doar familiei sale.

– Te-ai gândit să-i înveți pe alții să fie vindecători de oase? întrebă ea. Cu siguranță aceste cunoștințe deosebite ar trebui transmise mai departe.

– Nu m-am gândit la asta. Tăcu în vreme ce străbătură câteva străzi, gândindu-se. Dar poate că ar trebui. Fratele Emmanuel ar fi ajutat pe oricine ar fi avut nevoie. Sunt sigur că ar fi fost de acord să-i împărtășesc cunoștințele. Se apropiau de reședința Duval, așa că el continuă: Ai vrea s-o saluți pe Suzanne înainte de a merge spre Thorsay House?

– Mi-ar plăcea.

Intrară și o găsiră pe Suzanne în salon cu Madeline, care dormea liniștită în poala mamei. Scoțându-și pălăria, Lucas spuse:

– Kirkland a pus deja în mișcare niște roți impresionante.

– Mă bucur să aud asta. Mă gândeam să vin cu voi, dar... Chicoti. Mă simt de parcă m-am transformat într-o plantă de ghiveci de când s-a născut Maddy. Aproape tot ce vreau să fac e să stau și s-o țin în brațe.

Kendra râse.

– Va trece, așa că bucură-te cât mai poți!

– Ai vrea s-o ții în brațe? se oferi Suzanne. Mi-ar prinde bine să mă dezmorțesc puțin.

– Mi-ar plăcea. Cu grijă, Kendra luă copilașul în brațe și se așeză pe un fotoliu, în timp ce Suzanne se ridică și își întinse brațele. E atât de frumoasă și e atât de limpede că este fetiță! spuse ea blând. Christopher era tot atât de frumos, dar la fel de clar părea că era băiat. Cum e posibil, când se spune că toți copilașii arată la fel?

– Să faci diferența între un băiat și o fată nu e ușor când sunt așa de mici, spuse Lucas. Dar au personalitatea lor încă de când se nasc.

Kendra își dădu seama că îl ținuse așa doar pe Christopher, niciodată o fetiță. Studiind tenul rozaliu ca o petală de trandafir, simți o durere adâncă și stranie,

care stătuse ascunsă atât de multă vreme, încât o uitase. Durere, confuzie și vocea unui bărbat spunând: „O fată. Și bolnăvicioasă. N-am nevoie de o fiică. Scapă de ea!" Ea țipând când copilul îi era smuls din brațe.

„Durere. Confuzie. Deznădejde delirantă. Brațe goale..."

Lumea se întunecă și nu mai putu respira când trecutul sufocant copleși prezentul. Îngrozită să n-o rănească pe Madeline, se ridică și îi dădu înapoi copilul mamei, apoi se îndepărtă.

Legănându-și pruncul, Suzanne spuse repede:

– Kendra, ce s-a întâmplat? Arăți de parcă ai văzut o fantomă.

Ea se poticni orbește de un fotoliu și aproape căzu:

– Am avut o fiică, șopti ea. Am avut *o fiică!*

capitolul 11

Neatentă, Kendra călcă greșit și ar fi căzut dacă niște brațe puternice de bărbat n-ar fi prins-o și n-ar fi tras-o spre canapea. Brațele calde ale lui Lucas o traseră la pieptul lui, iar bătaia calmă a inimii o ajută să-și potolească nervii zdruncinați.

– Suzanne, spune să ne aducă niște ceai fierbinte! ceru Lucas. Și brandy.

Kendra o auzi pe Suzanne cum sună clopoțelul după ceai și simți cum Lucas îi înfășoară umerii ce tremurau cu o pătură de pus pe genunchi.

– Ești în siguranță aici, Kendra, spuse el pe o voce joasă și liniștitoare, cuibărind-o lângă el. Indiferent ce teroare te-a invadat aparține trecutului. Acum ești în siguranță lângă prieteni.

Nu trecu mult până când o ceașcă fierbinte și aromată cu ceai și brandy îi fu pusă în mâinile încleștate.

– Bea, spuse hotărât Lucas.

Ea luă o înghițitură, apoi una mai mare. O cuprinse căldura, iar mintea începu să i se limpezească.

– Îmi pare rău, spuse ea pe o voce răgușită. A fost... foarte ciudat.

– Dar și foarte real, rosti încet Lucas. Ce îți amintești?

Ea începu să tremure din nou.

Suzanne, care stătea în stânga ei, își alunecă o mână alinătoare pe talia ei, sub brațul lui Lucas ce o cuprinse-se dinspre dreapta.

– Amintirile terifiante își pierd din putere odată ce sunt relatate cu voce tare. În vocea lui Suzanne se simți un umor sec. Întreabă-mă cum de știu...

Kendra reuși să schițeze un zâmbet, știind că Suzanne supraviețuise ea însăși unor situații cutremurătoare.

– Nu mi-am dat seama ce uitasem până când n-am ținut-o în brațe pe Madeline. Privi mai atentă în jur prin salon. Unde e? E bine?

– Am trimis-o sus cu doica, spuse Suzanne. E bine și veselă. Pentru tine îmi fac eu griji.

Kendra închise ochii câteva clipe lungi, încercând să adune fragmente disparate din trecutul ei. Deschise ochii și spuse:

– Eram pe cale să nasc când Denshire a hotărât că voia ca fiul lui să vină pe lume la conacul familiei, Denshire Park. Era convins că va fi băiat, chiar dacă eu îi aminteam că se nasc și fete.

– Într-adevăr așa e, spuse Suzanne. Probabil a fost o călătorie grea.

Kendra se cutremură, amintindu-și.

– Era iarnă și străbăteam o porțiune de drum des-fundat când am intrat în travaliu. După asta... Kendra scutură din cap. Totul e așa de tulbure! Ne-am oprit la un han de pe drum și a fost chemată o moașă. Nu-mi amintesc cum o chema, dar era blondă și... avea mâini blânde. Luă o înghițitură mare de ceai. Aveam dureri mari, sângeram puternic și m-am auzit urlând, dar părea a fi un strigăt de la mare distanță. Mă simțeam foarte detașată de ceea ce se întâmpla. Mai târziu, mi s-a spus că nimeni nu credea că voi supraviețui. Următoarea

amintire clară a fost când moașa mi l-a pus pe Christopher la piept și a spus foarte ferm că am un băiat sănătos și că trebuie să am grijă de el. Când l-am ținut în brațe, am decis că trebuie să supraviețuiesc, iar ceața a început să se risipească. Dar am pierdut mult sânge, am avut febră puerperală și am fost foarte slăbită multă vreme după aceea.

– Ai avut gemeni, iar unul din ei s-a născut mort? întrebă Lucas.

– Gemeni, da, răspunse Kendra cu vocea încordată. Dar celălalt copil, o fetiță, nu s-a născut mort. Eu... Îmi amintesc că am ținut-o în brațe. Plângea încet, ca un pisoi. Era așa de mică și de fragilă! Hotărâsem că, dacă voi avea o fetiță, o voi boteza Caitlin, după mama. Avea păr negru ca Madeline, dar era un copil slăbuț, nu robust și sănătos cum e fata ta, Suzanne. Cu Madeline în brațe, își amintise de Caitlin. Atât de fragilă, de prețioasă și efemeră! Vocea ei deveni sălbatică: Adevărata oroare a fost să-l aud pe Denshire spunând să scăpăm de ea, că nu avea nevoie de o fată bolnăvicioasă care sigur nu va rezista peste noapte. A smuls-o din brațele mele și...

Kendra scoase un mic țipăt înfiorător.

În timp ce chinul acelui moment îi cuprinse mintea, începu să suspine necontrolat. Își întoarse fața în umărul lui Lucas.

– *Mon Dieu!* șopti Suzanne îngrozită.

O strânse mai tare pe Kendra în același timp cu Lucas. Căldura îmbrățișării lor unite o ajută să nu se frângă.

Printre suspine de durere și mânie, văzu totul mai limpede decât de ani întregi. După un timp, își înălță capul și trase adânc aer în piept.

– Lucas, îmi pare rău că ți-am udat haina!

El îi zâmbi.

– Nu-i nevoie să te scuzi. Un bărbat se simte brav când o femeie frumoasă îi plânge pe umăr.

Tonul lui lejer o surprinse, făcând-o să zâmbească.

- E mai bine să nu mă încurajezi!

Spera să nu mai plângă niciodată de atâta durere. Se ridică în picioare, mai întâi strângându-i îndatorată de mână pe amândoi.

Apoi începu să se plimbe prin cameră, punându-și în ordine gândurile. Acum, când lumina pătrunsese în adâncul întunecat al tragediei ei, se simți puternică după ani de slăbiciune. Se întoarse să se uite la Lucas și la Suzanne, profund recunoscătoare că îi avea aproape. Suzanne avea căldura unei Madone și tăria unui supraviețuitor. Lucas trecuse prin momente grele în viață și devenise puternic și plin de compasiune.

Cu glas tare, spuse:

- Lucas, mulțumesc că m-ai introdus în familia ta!

- Plăcerea e de partea noastră, rosti Suzanne zâmbind. Dintotdeauna mi-am dorit o soră.

- Sper că nu spui asta doar din politețe, zise sec Kendra. Dacă sunt o soră, sunt una obositoare! Ultimele câteva zile, de când ne-am cunoscut, au fost educative, Lucas. La Thorsay House există un mic aparat inteligent numit caleidoscop, lăsat de un vizitator. E un tub de argint, iar când e rotit, înăuntru se mișcă fragmente colorate de sticlă, creând diferite și neașteptate modele. Asta se întâmplă cu viața mea.

- Educația legată de viață ne face mai puternici, deși în general la un preț piperat, spuse Lucas.

- Puțin spus! zise cu patimă Kendra. Acum, după ce îmi amintesc, înțeleg cum s-a schimbat totul după nașterea lui Christopher. În timp ce îmi reveneam, nu puteam să-l pierd din ochi pentru că îmi era teamă că se va întâmpla ceva cu el. Am fost recunoscătoare că semăna mai mult cu mine decât cu tatăl lui. Vocea i se înăspri. Acesta e adevăratul sfârșit al căsniciei mele. Nu mai voiam atingerea lui Denshire. Nu că ar fi făcut vreo încercare să mă atragă înapoi în patul lui. Avea un moștenitor și libertatea de a face tot ce voia, în vreme

ce eu trăiam la țară și mă îngrijeam de Christopher și de moșie. Aș fi putut să continui așa la infinit dacă m-ar fi lăsat în pace.

– Ce vei face acum? întrebă încet Suzanne.

Răspunsul veni foarte categoric.

– Trebuie să mă întorc în sat și să aflu ce s-a întâmplat cu Caitlin a mea. Sper că a botezat-o cineva și că a fost îngropată în pământ sfânt, nu aruncată ca... Vocea i se frânse și nu mai putu sfârși fraza. Aș vrea să-mi iau rămas-bun de la ea pentru că atunci n-am putut.

– Firește că trebuie să te duci și să afli ce s-a întâmplat, spuse calm Lucas. Te voi însoți. Nu e o misiune pe care să ți-o asumi singură.

Privirea i se fixă asupra lui Lucas și o trecu un fior pe șira spinării. Între ei existau o conștientizare puternică și un sentiment de conexiune pe care abia începuseră să-l exploreze. Ajunsese să aibă încredere în Lucas și nu ar fi preferat pe nimeni altcineva lângă ea într-o călătorie așa de dificilă. Dar...

– Călătoria noastră împreună ar fi cam scandaloasă.

– După cum s-a punctat deja, amândoi suntem deja destul de scandaloși.

Vocea lui era calmă, dar în ochii albaștri ea văzu cât de mult voia să plece împreună în călătorie.

Ar fi fost înțelept să călătorească împreună cu cel mai atractiv bărbat pe care îl cunoscuse vreodată? Era pregătită pentru asta? Poate că venise timpul să afle.

– Mulțumesc, Lucas. Mi-ar plăcea să mă însoțești. Ca să nu mai menționăm că ar fi o idee bună să pleci din oraș înainte ca unul dintre frații Rogers să te provoace la duel.

El chicoti.

– Mi-ar plăcea să cred că prostia asta s-a terminat, dar se pare că sunt niște încăpățânați. Dacă nu mă vor vedea, poate că vor uita de mine.

– Nu m-aș baza pe asta, spuse Suzanne. Dar pare a fi o misiune importantă, ce trebuie îndeplinită în vreme

ce așteptați ca investigatorii lui Kirkland să apară cu informații utile. Kendra, unde este satul în care ți-ai găsit adăpost?

Kendra se încruntă.

– Trebuie să găsesc o hartă a regiunii. Nu ne-am dus pe drumul obișnuit. Denshire a insistat să mergem pe o scurtătură despre care zicea că e mai rapidă. N-a fost o decizie bună. Denshire Park e între Cirencester și Gloucester, așa că nu e prea departe de Londra. Satul cred că era... Little Dauntrey.

– În calitate de fost ofițer de recunoaștere, lui Simon îi plac hărțile, spuse Suzanne. Sunt sigură că are câteva cu acea zonă.

– Ai ceva împotrivă să mergem la mătușa și unchiul meu în Camden Keep? întrebă Lucas. E în drumul nostru și ar fi un loc potrivit în care să înnoptăm.

Kendra ezită.

– Poate că o femeie scandaloasă nu ar fi bine-venită în casa lor. Și nu pot spune că i-aș învinovăți.

– Nu vor avea nimic împotrivă. Au trăit în India mulți ani, în timp ce unchiul meu era rezidentul britanic la una din curțile regale, așa că sunt mai deschiși la minte decât majoritatea.

– Și ți-ar oferi ocazia s-o vizitezi pe Magdalene, răspunse Suzanne. Sărut-o din partea mea!

– Magdalene? întrebă Kendra bănuitoare. E un nume care mi s-ar potrivi mie.

Lucas râse.

– Magdalene este măgărița pe post de cal care m-a însoțit în timpul anilor mei franciscani. Deja era bătrână când am cumpărat-o, așa că am adus-o în Anglia ca să-i ofer o retragere confortabilă. Dacă aș fi lăsat-o în Belgia, poate că ar fi sfârșit într-o oală de tocană.

– Ceea ce ar fi fost o tragedie, spuse Suzanne cu fermitate. E un animal nobil, care și-a câștigat bunăvoința, pășunile verzi și o iesle plină.

– Și toate astea sunt puse la dispoziție de mătușa și unchiul meu. O cam răsfață, încuviință Lucas.

– Cu astfel de recomandări nu pot decât s-o prețuiesc când o voi cunoaște, spuse Kendra cu o expresie serioasă. Aș vrea să plecăm cât de curând posibil, dar mâine e prânzul cu doamnele influente pe care l-ai organizat pentru mine, Suzanne. Lucas, cum arată programul tău?

– Mâine mă duc să vizitez infirmeria lui Lady Kirkland, răspunse el. E interesată de calitățile mele de vindecător de oase. Dar apoi sunt liber să plec.

– Așadar, poimâine. Asta ne oferă răgazul să studiem hărțile, să închiriem o trăsură și să organizăm celelalte treburi necesare unei călătorii. Oftă. Presupun că nu e nici un motiv de grabă după toți anii ăștia.

– Călătoria asta nu are un scop rațional, ci mai degrabă unul de suflet, spuse încet Lucas.

„El înțelege." Kendra trebuia să părăsească Londra pentru a îngropa fantoma copilului ei. Pe lângă asta, aștepta cu nerăbdare să petreacă timp cu Lucas.

capitolul 12

Lucas ardea de nerăbdare când Lady Kirkland sosi la reședința Duval a doua zi de dimineață. După ce o salută pe Suzanne și o admiră pe Madeline, contesa ieși spunând cu un zâmbet:

– Arăți ca un școlar dus la Circul Astley drept cadou de ziua lui.

El zâmbi larg, ajutând-o să urce în trăsură.

– E așa de evident? Abia aștept să văd infirmeria. A trecut prea mult timp de când am făcut ceva folositor.

– Vorbești exact ca fratele meu, Daniel, spuse ea așezându-se pe bancheta de piele. Chirurgia și medicina sunt pasiunile lui. Când a moștenit titlul de baron, a pornit să-și caute o soție care să poată administra proprietatea, în vreme ce el își continua cariera medicală.

Amuzat, Lucas întrebă:

– A putut să-și găsească o femeie administrator capabilă și doritoare să se mărite cu el?

– Da, iar ea a devenit altă pasiune pentru el. E o cumnată foarte bună, răspunse însoțitoarea lui zâmbind. Nu numai că Daniel a putut să-și continue cariera, dar a și înființat mici spitale în orașele din apropierea locuinței lor și speră să înființeze și altele.

Fascinat, Lucas spuse:

– Se pare că tu creezi un imperiu al faptelor bune! Cum ai început?

– Eu și Daniel am înființat o infirmerie în Bristol, acolo unde am locuit, explică ea. N-a trecut mult până când mi-am dat seama că femeile abuzate și copiii lor aveau nevoie de un adăpost ca să scape de partenerii violenți, așa că am înființat Casa Zion. Acum există alte sedii în câteva orașe, iar fiecare are cel puțin o mică infirmerie.

– Impresionant! De unde obții fondurile?

Ochii contesei luciră.

– Deranjez oameni bogați. Soțul meu spune că mă pricep să găsesc potențiali donatori și să-i conving să-și deschidă portofelele.

Lucas zâmbi larg.

– Sigur ai început cu el, nu-i așa, Lady Kirkland?

Ea chicoti.

– Firește. Dar, te rog, spune-mi Laurel. Fiindcă sper să te atrag în echipa noastră medicală, vreau să avem o relație de prietenie.

– Atunci, să-mi spui Lucas. Încuviință din cap admirativ. Ești o femeie periculoasă, Laurel.

– Și soțul meu spune la fel, zise ea poznaș. Cu hotărârea și șarmul ei, era lesne de înțeles cum crease o importantă instituție de caritate. Femeia continuă: Povestește-mi despre trecutul tău medical! Suzanne și Simon vorbesc admirativ despre tine, dar mi-ar plăcea să știu mai multe despre experiențele tale.

– Știi că vindecătorii de oase nu sunt pregătiți precum chirurgii sau medicii, răspunse el. Noi facem ucenicie.

Ea încuviință din cap.

– Fratele meu a vrut să fie medic încă de când era copil. Și tu ai fost la fel?

– Nu, eu am vrut să comand un vas din Marina Regală, la fel ca tata, spuse el. Dar se pare că eram atras de dorința de a vindeca oameni. După bătălii, îl ajutam adesea pe doctorul vasului să curețe și să bandajeze răni când avea nevoie. Mai târziu, când am fost prizonier la francezi, experiența mi-a fost de folos, pentru că prizonierii nu erau îngrijiți cum se cuvenea. Am făcut treaba asta pentru că voiam. Îmi plăcea să ajut oamenii să se simtă mai bine.

– E un sentiment foarte plăcut, încuviință ea. Înțeleg că, după ce ai evadat, ai lucrat pentru un călugăr franciscan vindecător de oase și ai călătorit cu el prin Belgia și nordul Franței?

– Da, fratele Emmanuel mi-a salvat viața după ce am fost rănit în timpul evadării din închisoarea franceză. Lucas înghiți în sec gândindu-se la bătrânul blând ce îi devenise profesor și prieten. Pentru că era slăbit, am preluat rolul de servitor și ucenic. Am călătorit pe drumuri lăturalnice prin țară, mergând acolo unde era nevoie de noi și stând în ferme și sate. Vindecătorii de oase erau adesea singurii oameni cu pregătire medicală disponibili. Așa că făceam ce puteam indiferent care era problema.

– Flexibilitatea e de folos într-un loc precum infirmeria noastră, spuse ea aprobator. Oasele rupte și încheieturile dislocate sunt obișnuite. Avem doctori care fac munca asta, dar ne-ar fi de folos un adevărat specialist în oase, zise femeia și îi aruncă o privire piezișă.

– Fratele Emmanuel m-a pregătit bine, spuse el gândindu-se că nu era momentul unei false modestii. Provenea dintr-o familie de vindecători de oase talentați care de-a lungul anilor dezvoltaseră tehnici speciale

pentru problemele dificile - chiar el însuși dezvoltase câteva. Le-am învățat și pe acelea, dar și metodele mai obișnuite.

- Infirmeria noastră o să-ți ofere destul spațiu pentru a-ți pune în practică toate cunoștințele dacă vei dori să devii voluntar la noi.

- Mi-ar plăcea, spuse el. Povestește-mi mai multe despre organizare!

- În Casa Zion și în infirmerie sunt angajați, dar și voluntari, explică ea. Mulți dintre angajații noștri au fost la început pacienți ai Casei Zion sau pacienți la infirmerie. Câțiva medici și chirurgi sunt plătiți să lucreze jumătate din zi, iar alții sunt voluntari care lucrează când pot. Avem câteva programe de instruire - infirmiere, bucătărese și cameriste. Mai avem paznici care au fost soldați sau marinari și nu aveau unde să se ducă după ce au plecat din armată.

El ridică din sprâncene.

- Paznicii sunt deseori necesari?

- Nu des, dar câteodată soții violenți vin în căutarea soțiilor. Hoții și bețivii ne evită de obicei, pentru că suntem apreciați aici, iar vecinii noștri nu vor să fim deranjați.

Pe drum spre East End din Londra, discutară despre pacienții și materialele infirmeriei. Când trăsura se opri în fața unei clădiri lungi pe o stradă liniștită, Laurel anunță:

- Bun venit în imperiul nostru! Am cumpărat recent depozitul ăsta vechi ce ne-a oferit mai mult spațiu. Infirmeria e la parter, și cele două etaje au fost transformate în camere pentru cei care vin la Casa Zion. Mai avem câteva clădiri mici pe strada asta.

Deși vechi, clădirile erau în stare bună, iar strada era curată. Coborâră din trăsură, iar Laurel îl însoți pe Lucas înăuntru. Exista o sală de primire în care lumea aștepta pe scaune aliniate lângă perete. O femeie calmă, mai în vârstă stătea la birou, notându-și ceva în vreme

ce vorbea cu pacienții. Un bărbat solid cu un picior de lemn și înfățișare de soldat stătea lângă ușă, atent la tot ce se petrecea în jur.

– Pacienții sunt împărțiți în funcție de ce problemă au și de gravitatea ei, spuse Laurel, conducându-l pe Lucas prin zona de primire spre camerele de tratament din spate. Mi-ar plăcea s-o cunoști pe spițereasă. Doamna Simmons a învățat meserie de la soțul ei. După moartea lui, proprietarul a dat-o afară din casă pe ea cu copiii ei și astfel au ajuns la Casa Zion. E o spițereasă excelentă, așa că am pus-o să răspundă de medicamente. Acum o învață pe fiica ei.

Laurel îl conduse spre scara ce ducea la etajul de sus. Camera spațioasă pe colț avea ferestre mari pentru a pătrunde lumina și bare la ferestre în caz că dependenții de opiu voiau să urce pentru a intra cu forța. Pereții erau acoperiți cu rafturi cu sticle și borcane lângă care erau mese pentru prepararea medicamentelor.

Doamna Simmons, o femeie cu păr grizonant durdulie și eficientă, își ridică privirea de la mojarul și pisălogul pe care le folosea ca să fărâme o substanță albă.

– Bună ziua, Lady Kirkland! spuse ea cu un puternic accent cockney. Mi-ați adus un pacient?

– Nu de data asta. Îi ofer lui Lord Foxton turul de onoare. E un vindecător de oase care a lucrat în Belgia și Franța.

Doamna Simmons ridică din sprâncene, urmărindu-l pe Lucas. Vindecătorii de oase proveneau prin tradiție din clasele inferioare, nu din aristocrație, dar se abținu și nu comentă.

– Mă bucur să vă cunosc, Lord Foxton, și sunt și mai încântată să aflu că ați lucrat pe Continent. Excelența Sa știe că mă interesează să colecționez remedii tradiționale ce funcționează – poate că știți câteva despre care n-am auzit.

– Putem avea o lungă și interesantă discuție despre asta! răspunse el. Încheieturile și oasele pot fi o sursă

de dureri. Am rețete pentru câteva alifii bune și sunt sigur că și dumneata ai. Le-am putea compara.

- Ați găsit unele care sunt în mod special eficiente?

Înainte ca Lucas să poată răspunde, Laurel spuse chicotind:

- Vă las să discutați despre remedii, în vreme ce eu mă ocup de niște facturi. Revin să te iau, Lucas. Dacă termini discuția mai devreme, ești liber să explorezi clădirea.

- Excelența Sa știe când să-i lase pe oameni să își vadă de treabă, spuse doamna Simmons amuzată. Ați vrea să vă uitați la rețetele mele de alifii?

- Desigur. Cred că ar trebui să notez și eu rețetele pentru substanțele pe care eu și fratele Emmanuel le-am folosit - asta înainte să le uit, spuse Lucas, în timp ce spițereasa scoase un caiet gros cu rețete scrise cu grijă pe pagini pătate pe alocuri. Bineînțeles, pentru febră și durere generală nu e nimic mai bun decât ceaiul din coajă de salcie, dar acest lucru e bine-cunoscut în Anglia.

- Administrez mult din acesta, încuviință doamna Simmons. Acum luați loc ca să ne uităm peste substanțele din alifiile mele.

Cei doi traseră scaune și studiară rețetele, discutând despre diverse ingrediente. Lucas admise că el și doamna Simmons nu erau deloc diferiți și le plăcea să discute cu multă pasiune despre interesele comune.

Când terminară de discutat despre rețetele alifiilor doamnei Simmons, ea închise caietul.

- Sper că vei lucra aici în mod regulat. Cred că te-ai potrivi.

- Dacă Lady Kirkland mă va solicita, aș fi bucuros să fiu voluntar aici, spuse Lucas dându-și seama cât de mult voia să lucreze cu acești oameni devotați.

- Ai găsit vreodată ceva eficient pentru artrită? E atât de întâlnită, în special la bătrâni, și poate cauza infirmitate. Doamna Simmons își îndoi mâna dreaptă, articulațiile fiind vizibil umflate. Sunt zile în care

nepoata mea le piseză și le cântărește. Am mari probleme când le fac eu.

Lucas ezită.

– Fratele Emmanuel avea un remediu tradițional ce ajută adesea la durere, dar, dacă n-ai auzit de el, vei râde.

Spițereasa ridică din sprâncene.

– Nu râd de nimic până când nu încerc suficient ca să decid că nu merge.

– Timp de două săptămâni, lasă la înmuiat în gin stafide din struguri albi, spuse Lucas. Folosește un gin bun, tare, cu boabe de ienupăr. Stafidele se vor umfla de la gin. După vreo două săptămâni, mănâncă nouă stafide pe zi. Nu sunt sigur de numărul exact, dar asta a recomandat fratele Emmanuel. Stafidele îmbibate au fost surprinzător de eficiente pentru mulți pentru pacienți de-ai noștri.

Doamna Simmons se sprijini de spătarul scaunului, gânditoare.

– Poate că nu e atât de ciudat pe cât crezi. Soțului meu îi plăcea să studieze istoria diferitelor medicamente. Ginul provine din genever, un tonic folosit în Țările de Jos timp de secole. Se spunea că e bun, printre altele, pentru febră și digestie. Băutura căreia noi îi spunem gin provine de acolo, ingredientele fiind asemănătoare.

– Nu știam asta, dar pare a fi logic. Încerci?

– Cu siguranță da. Își îndoi degetele, gânditoare. Îl voi încerca și pe unii dintre pacienții mei obișnuiți care au artrită. Dacă merge, voi cumpăra o grămadă de gin!

Laurel intră în cameră.

– Lucas, un tânăr a fost adus cu o rană gravă la genunchi. Vrei să-l examinezi?

– Bineînțeles. Lucas se ridică. Abia aștept să aud despre rezultatele dumitale, doamnă Simmons.

Femeia zâmbi larg.

– Dacă stafidele îmbătate funcționează, voi da de veste întregii Londre!

– Cred că ți-ai făcut o prietenă, zise Laurel după ce ieșiră din spițerie.

– Sper. Ești foarte norocoasă că o ai.

– Știu. Casa Zion și infirmeria sunt binecuvântate cu oamenii noștri. Laurel îl conduse jos spre una din sălile de tratament din spatele zonei de primire. Deschise o ușă, spunând: Uite, aici e tânărul cu rana la genunchi, Alfred Roberts, și fratele lui, Martin.

Pacientul era întins pe masa de examinare cu fața palidă de durere, iar fratele lui stătea îngrijorat lângă el.

– Îl puteți ajuta pe Alf? întrebă Martin. Tatăl nostru are o tavernă nu departe de aici. Încărcam lăzi de bere când una a alunecat și a căzut pe Alf, lovindu-l la genunchi.

– Voi vedea ce voi putea face, spuse Lucas pe o voce liniștitoare.

– Doare al naibii de tare! șuieră Alfred printre dinții încleștați.

– Bineînțeles că doare, dar ai venit la locul potrivit pentru a fi reparat, spuse Lucas ridicând cracul pantalonului lui Alfred deasupra genunchiului umflat. Trebuie să examinez rana și mă tem că va durea și mai tare. Închise ochii și spuse o mică rugăciune pentru vindecarea rănii lui Alfred. Nu știa dacă rugăciunea ajuta, dar era sigur că nu strica. Aflase că discuțiile ajutau la distragerea atenției unui pacient, așa că, în timp ce consultă piciorul de la genunchi spre labă, întrebă: Simți amorțeală undeva?

– N-nu. Îmi doresc să fi fost amorțit!

– În cazul ăsta, durerea e bună. Amorțeala ar însemna o vătămare mai gravă. Examină zona din jurul rotulei ca să vadă dacă oasele erau rupte sau doar dislocate. Care e numele tavernei familiei tale?

Alf scoase un strigăt ascuțit de durere, apoi spuse răgușit:

– Cele Trei... Vele.

– Berea e bună?

– Cea mai bună din Londra! răspunse Alf.

– Da, așa e! încuviință Martin.

– Trebuie să merg și eu să beau o bere. Lucas examină pulsul din piciorul lui Alf – părea stabil, chiar dacă era cam rapid, ceea ce însemna că vasele de sânge nu erau foarte vătămate. După ce termină, spuse: Genunchiul tău a fost parțial dislocat, ceea ce nu e bine, dar e mai bine așa decât o dislocare totală. Data viitoare, încearcă să scapi butoiul pe umăr. Dislocările sunt mai comune în zona asta și mai ușor de remediat. Deși sunt dureroase ca naiba!

Alfred încercă să zâmbească.

– Umărul va fi pentru data viitoare.

Lucas își puse ambele mâini pe genunchi și vizualiză energia vindecătoare ce câteodată îi binecuvânta tratamentele. O lumină albă, pură, ce îl cuprindea, venind din sferele înalte, intrând în mâini și trecând spre genunchiul vătămat.

– Mâinile dumneavoastră sunt calde, spuse Alf cu o voce înecată.

– Cu atât mai bine pentru a-ți vindeca genunchiul. Martin, ai putea să stai în capul mesei ca să-l ții de ambele mâini pe Alf? Următoarea parte va fi rapidă, dar foarte dureroasă.

– Mai rău decât acum? întrebă Alf cu o voce tremurândă.

– Da, osul dislocat trebuie mutat înapoi la locul lui cât mai curând posibil. A fost nevoie de o presiune mare ca să se disloce osul acela, de aceea trebuie o presiune la fel de mare ca să fie readus în poziția corectă. Dar se va termina în câteva clipe.

Când Martin cuprinse cu putere mâinile fratelui său, Lucas aplică forța necesară să repoziționeze osul. Era nevoie de putere ca să fii vindecător de oase, iar pe măsură ce fratele Emmanuel devenise din ce în ce mai slăbit, Lucas ajunsese în cele din urmă să facă toate manevrele de genul acesta.

„Presiune, lumină albă..."

Alf urlă din pricina chinului groaznic, trupul lui zvâcnind în sus de pe masă, dar, împreună, Martin și Lucas reușiră să-l țină să nu cadă. Țipătul mai scăzu în intensitate deveni o gâfâială agitată, în vreme ce Lucas continuă să-și țină mâinile pe genunchi.

- Ar trebui să fie mai bine acum.

Alf respira agitat.

- Da. Mult mai bine. Dar doare încă!

- Asta pentru că ligamentele ce leagă oasele piciorului au fost presate. Genunchiul trebuie imobilizat cu o atelă ca să nu-l poți mișca. După ce se scoate atela, genunchiul ar trebui bandajat pentru a reduce efortul. Și ar trebui să faci exerciții pentru încheietură pentru a o ajuta să-și recapete puterea și stabilitatea. Dacă faci toate astea și totul merge bine, te refaci complet.

Laurel spuse pe o voce blândă:

- Avem două infirmiere care au conceput exerciții pentru ca un membru vătămat să-și recapete funcționalitatea pe măsură ce se vindecă.

Lucas nu-și dăduse seama că ea încă se afla în cameră, dar își imagină ca voise să-l vadă lucrând. Ea înaintă cu brațele pline.

- Am cerut opiu pentru a-i ușura durerea și materiale pentru a imobiliza genunchiul.

- Mulțumesc.

Îi dădu lui Alf o doză de laudanum, apoi imobiliză genunchiul în atelă. Când termină, intră un infirmier pentru a continua tratamentul și recuperarea lui Alf.

După ce îi ură lui Alf toate cele bune, Lucas se retrase împreună cu Laurel, simțind oboseala ce urma întotdeauna după o vindecare cu energie. Când ajunseră din nou în zona de primire, el spuse:

- Am trecut testul?

- Într-adevăr, ai reușit. Ești mulțumit de munca pe ziua de azi?

– Nu m-am mai simțit bine de... Încercă să-și amintească și nu putu. De foarte mult timp. De foarte-foarte mult timp.

Laurel îi aruncă un zâmbet cald.

– Să faci bine altora are acest efect. Vrei să lucrezi permanent ca voluntar?

– Chiar foarte mult. Mâine plec din oraș câteva zile, dar când mă întorc în Londra te voi vizita și vom putea decide unde aș fi de ajutor.

– Am deja idei în acest sens!

La fel avea și Lucas.

capitolul 13

Kendra voia mai degrabă să frece podele în genunchi decât să ia prânzul cu o jumătate de duzină de soții influente care știau versiunea publică a dizgrației ei, dar avea încredere în Suzanne. Chiar și așa, avea mâinile încleștate în timp ce așteptau să înceapă prânzul.

– Relaxează-te, îi spuse liniștitor prietena ei. Toate sunt femei care au trecut prin viață. Te vor asculta cu inima deschisă.

– Știu că gândești așa, dar se pare că tu întotdeauna crezi în bunătatea oamenilor, spuse Kendra.

– Iar de obicei am dreptate, chicoti Suzanne. Femeile astea au fost tolerante în ce mă privește, iar trecutul meu e și mai scandalos decât al tău.

Amintindu-și ce îndurase Suzanne, Kendra îi zâmbi trist.

– Ai fost considerată o victimă, eu sunt considerată o târfă. Nu știu sigură ce e mai rău!

– Eu nu mi-aș fi dorit nici una din acestea. Dar încercările noastre ne fac mai puternice și mai interesante.

– Eu aș prefera să fiu mai puțin interesantă!

Discuția lor ironică fu întreruptă de ciocănelul de la ușă. Când majordomul deschise ușa, Suzanne se uită pe fereastra salonului.

– Primele noastre musafire au sosit. Lady Julia Randall și Lady Masterson. Sunt surori vitrege, deși s-ar putea să nu bagi de seamă imediat asemănarea, pentru că Athena Masterson e cu o jumătate de cap mai înaltă.

Avertizată, Kendra observă că primele venite aveau într-adevăr părul negru și trăsături asemănătoare. Lady Julia era minionă și cu un comportament rezervat, în vreme ce sora ei era foarte înaltă și mai sociabilă, dar amândouă o priviră mai degrabă cu interes decât cu dispreț când Suzanne le făcu cunoștință.

Același lucru fu valabil pentru Lady Kingston, Lady Wyndham, Lady Romayne și ducesa de Ashton, care avea cel mai înalt titlu, dar se dovedi a fi o blondă mică de statură și zâmbitoare. Musafirele fură punctuale, așa că în curând salonul era plin de femei prietenoase care se salutau și se îmbrățișau.

După discuțiile de început și servirea băuturilor, Suzanne spuse pe o voce puternică:

– Aș vrea să începem adunarea, vă rog! Cererea sa fu întâmpinată cu râsete binevoitoare și deplină atenție. Suzanne continuă: După cum știți, în afară de plăcerea companiei voastre, am vrut s-o cunoașteți pe prietena mea, Kendra Douglas, fostă Lady Denshire. Are o poveste impresionantă de relatat și mă gândeam că o s-o considerați interesantă. Kendra, ai cuvântul!

Kendrei i se puse un nod în gât.

– Credeam că vrei să povestesc după ce mâncăm.

– Te poți bucura mai mult de mâncare dacă nu mai ești încordată, îi explică Suzanne.

– Probabil ai dreptate, dar aș putea să-mi schimb băutura din sherry în brandy?

Se auziră râsete înăbușite în timp ce Suzanne încuviință. Kendra luă o gură de brandy înainte de a se ridica în picioare, punându-și paharul deoparte.

– Îmi închipui că ați auzit povestea divorțului scandalos al lui Lady Denshire. Acea poveste este bazată

pe minciuni malefice. Suzanne crede că ar trebui să spun adevărul unui grup de femei influente și deschise la minte. Nu sunt sigură că mi-ar influența viața acum sau în viitor, dar adevărul contează.

– Aș fi bucuroasă să-l aud, spuse Lady Kingston. Chiar fără să te cunosc, mi s-a părut că povestea sună ciudat. Neverosimil. Pentru că sunt o ființă curioasă, așa cum spune soțul meu, mi-am pus întrebări. Adevărul va fi bine-venit.

Kendra explică din nou ce se întâmplase de fapt. Se auziră suspine când le arătă cicatricele arsurilor de pe picior și apărură încruntări când povesti cum Denshire o drogase și o aruncase afară din casă, refuzând s-o mai lase să-l vadă pe Christopher.

Când termină, Lady Julia spuse:

– E o poveste șocantă, dar, pentru că l-am întâlnit de câteva ori pe Denshire, nu mi-e greu s-o cred.

Se auziră murmure aprobatoare din partea celorlalte. Mariah, ducesa de Ashton, spuse:

– Denshire nu e agreat printre femeile inteligente. O dată m-a căutat la un bal și a încercat să intre în grațiile mele de ducesă. M-am retras și mă gândeam să-i arunc șampania în față când a venit Ashton. Ea râse. Soțul meu, de obicei manierat, i-a aruncat lui Denshire una dintre *privirile* lui. Denshire s-a retras în mod rușinos și de atunci m-a evitat.

Lady Masterson, înaltă și ironică, spuse:

– Ai fost tratată scandalos, iar ca femeie, n-ai avut nici o soluție legală. Dar situațiile se schimbă, iar scandalurile se sting. Ce ai vrea să se întâmple?

– Îmi vreau fiul înapoi! spuse Kendra fără să ezite. Aș dori să-mi recapăt reputația. Vreau ca lumea să știe că nu m-am comportat într-o manieră șocantă. Mi-am luat în serios jurămintele matrimoniale și nu m-am gândit niciodată să le încalc, chiar dacă mariajul nostru murise. Spre deosebire de Denshire, care își încălca în mod regulat jurămintele matrimoniale în orice fel posibil.

Mi-ar plăcea să-i văd reputația pătată. După ce se mai gândi puțin, adăugă: Mi-ar plăcea să-l văd îmbarcat spre colonia cu cea mai rea climă.

Lady Masterson râse:

– O pedeapsă potrivită pentru un om mârșav. Mi-ar plăcea să văd că se întâmplă toate aceste lucruri și să se creeze un precedent pentru alte femei în viitor.

– Sunt de acord. O femeie nedreptățită are nevoie de aliați, spuse gânditoare Lady Kingston. Cred că toate cele prezente aici au suportat abuzurile unor bărbați. Nu știu dacă se poate face ceva legal, dar împreună avem putere socială și toate suntem norocoase să avem soți buni și înțelegători. Am putea să te ajutăm să-ți recapeți reputația și, pornind de acolo, poate și fiul.

– V-aș fi atât de recunoscătoare dacă ați putea! exclamă Kendra, uimită de ceea ce sugera Lady Kingston.

– Dacă urmează să complotăm, cred că am putea deveni mai intime, spuse pe un ton viclean Lady Wyndham, o roșcată frapantă. Eu sunt Cassie.

– A nu se confunda cu mine, Callie, spuse Lady Kingston. Am locuit câțiva ani în Statele Unite, ceea ce mi-a accentuat firea rebelă. Sunt întru totul adepta luptei împotriva nedreptății. Zâmbind, își arătă dinții. Mi-ar *plăcea* să-l văd pedepsit pe groaznicul tău fost soț.

– Și eu am fost amenințată cu justiția de o brută îngrozitoare, adăugă Lady Romayne cu o mină sumbră. O brută lacomă voia să-mi ia fiica. Expresia i se relaxă. Câteodată justiția învinge. Te rog să-mi spui Jesse!

– Eu sunt Mariah, spuse ducesa. Dacă Denshire jinduiește după acceptarea în cele mai înalte cercuri ale societății, categoric avem arme de folosit împotriva lui.

– Eu sunt Julia, desigur, spuse Lady Julia. Evident că se vede din titlul meu de curtoazie. Își înclină capul într-o parte. Hotărârea obișnuită de divorț nu permite recăsătorirea. Crezi că ai vrea să te recăsătorești într-o zi?

O scurtă imagine a lui Lucas îi trecu rapid prin minte Kendrei.

– Nu mi-am imaginat că mă voi recăsători. Dar cine știe ce aduce viitorul? Aș vrea să am această opțiune.

Callie dădu din cap aprobator.

– Jumătate din femeile de aici sunt la al doilea soț.

– Sau al treilea, șopti Jessie.

Callie chicoti.

– Poate că practica ne îmbunătățește judecata. Din experiența mea, al doilea soț e mult superior primului, așa că ar fi bine ca dobândirea unui soț să fie posibilă pentru tine.

– Am un văr care ar putea să-ți fie de ajutor în privința asta, murmură Julia, dar nu dădu alte amănunte.

Athena ridică paharul aproape gol.

– Închin să se facă dreptate pentru Kendra Douglas!

Celelalte ridicară paharele și spuseră în cor:

– Dreptate pentru Kendra Douglas!

Kendra își mușcă buza pentru a nu lăcrima.

– Nu știu ce să spun, șopti ea.

– Mulțumesc, o îndemnă Suzanne. Și hai să mâncăm!

capitolul 14

Kendra era gata când, la scurt timp după micul dejun, Lucas sosi la Thorsay House s-o ia în călătoria lor în căutarea trecutului. Vizitiul îi încărcă puținul bagaj și porniră la drum. Nu se văzuseră cu o zi înainte, pentru că amândoi fuseseră ocupați, dar ea îi simțise lipsa.

Trăsura părea un spațiu intim doar cu ei doi. Picioarele lor aproape că se atingeau. Nu trebuia să găsească această idee atât de plăcută. Pentru a-și distrage atenția, spuse:

– Cum a fost vizita ta la infirmerie? Arăți mai relaxat ca de obicei.

– Se vede? întrebă el. Da, Lady Kirkland are niște oameni buni și devotați acolo și am avut chiar ocazia să pun la loc un genunchi dislocat. Foarte satisfăcător.

Ea chicoti.

– Cu alte cuvinte, o bună distracție medicală. Îți vei face un obicei din a fi voluntar la infirmerie?

– Într-adevăr, așa voi face. Privirea lui se îndreptă spre străzile pe care treceau în drumul lor spre ieșirea din Londra. N-am mai lucrat din perioada ce a urmat bătăliei de la Waterloo. Mi-a fost dor să fiu util.

Ea deveni serioasă.

– Am citit despre bătălie și marele număr de victime, dar sigur că imaginația mea nu se poate compara cu realitatea. Am auzit că mii de oameni au ajutat cum au putut la îngrijirea răniților. Ai participat și tu?

El se uită din nou spre ea.

– Da, în afară de reașezarea oaselor, am curățat și am bandajat răni. Străzile erau pline cu voluntari lucrând în clinici de urgențe. Am organizat și eu una în fața casei lui Simon și a lui Suzanne. Toți cei din casă ajutau. Dacă nu îngrijeau răniții, aduceau apă sau scriau ultimele dorințe.

Kendra își mușcă buza, imaginându-și durerea notării ultimelor cuvinte ale unui tânăr soldat către familie.

– E emoționant să îți imaginezi cum tu, Suzanne și ceilalți din gospodărie munceați cot la cot. Umanitate la superlativ.

El zâmbi afectuos.

– Ai mare dreptate. Am lucrat împreună până când Simon s-a simțit destul de bine ca să călătorească spre casă.

Surprinsă, spuse:

– Simon a fost rănit?

– Destul de grav, dar s-a refăcut complet. Lucas se uită din nou pe fereastră, cu chipul împietrit. Nu m-am întors în Anglia până în august. Până atunci, toți răniții ori se recuperaseră, ori muriseră. Când eu și Magdalene

am ajuns la proprietatea lui Simon, tot ce voiam era să dorm.

Săptămânile de activitate medicală intensă îl epuizaseră emoțional și fizic. Mâna stângă stătea pe banchetă lângă dreapta ei, așa că ea și-o puse peste a lui.

– Ți-ai câștigat dreptul de a te odihni cât vrei.

– Poate, dar e timpul să revin la realitate. Își întoarse mâna sub a ei și o strânse cu blândețe de degete înainte de a se retrage. Să nu te simți jignită dacă păstrez distanța. Va fi stânjenitor să fiu în aceeași trăsură cu tine zile întregi când mă simt din ce în ce mai atras de tine.

Simțind cum roșește, ea îi răspunse cu aceeași sinceritate:

– Cred că și eu sunt la fel de atrasă de tine.

Chipul lui se relaxă, afișând un zâmbet blând și dulce.

– Am sperat că așa va fi. Dar încă sunt multe motive să nu dau frâu acestei atracții.

Atmosfera dintre ei se simțea încărcată și plină de promisiuni. Ea se retrase atât cât îi permitea bancheta.

– O parte din mine spune că ar trebui să renunț la constrângerile sociale de vreme ce sunt deja complet dezonorată. O parte mai înțeleaptă spune că, dacă pot găsi o modalitate să pot contesta la tribunal, trebuie să fiu fără reproș. Totuși, deși știam asta, am vrut să mă însoțești în această călătorie.

El zâmbi trist.

– Și eu am fost conștient că o călătorie împreună nu era înțeleaptă, și totuși iată-ne!

– N-am hotărât că suntem veri? Îți însoțești în mod respectuos verișoara văduvă într-o călătorie tristă.

– Îmi voi aminti des asta, spuse el serios. Și voi găsi alte teme de conversație. De exemplu, cum a fost prânzul tău cu femeile influente care s-ar putea să-ți acorde sprijin?

– Cele șase femei pe care le-a invitat Suzanne au fost remarcabile. O ducesă, o marchiză, fiice de duce... Câteva sunt protectoare ale Casei Zion, cea asociată

cu infirmeria ta. Kendra zâmbi. Cele care l-au cunoscut pe Denshire au considerat că el s-a purtat groaznic.

- Eu cred la fel și nici măcar nu l-am cunoscut pe omul ăsta, remarcă Lucas.

- Toate au promis să ajute așa cum pot. A fost... foarte emoționant. Kendra înghiți în sec. Au influență în fața soților lor, dar și putere în societate. Se pare că Denshire jinduiește după acceptare în cercurile cele mai înalte ale societății, dar va fi respins.

- E bine. Cenzura socială l-ar putea convinge să te lase să-l vezi pe Christopher, ceea ce e primul și cel mai important scop.

Kendra se rugă să fie așa. Dorind să destindă atmosfera, spuse:

- Ca un premiu neașteptat, trei dintre ele fac parte din grupul de doamne care fac scrimă miercuri dimineață la Angelo. Am fost invitată să mă alătur oricând vreau. Mulțumită lui Suzanne, ieri mi-am făcut prietene, Lucas! E un sentiment plăcut.

- Acest lucru ar putea fi util dacă ar trebui să propun o lege în Parlament care să-l acuze pe Denshire de infracțiuni, spuse Lucas. Cu cât te cred mai mulți oameni, cu atât mai bine. În special acele femei ai căror soți sunt membri ai Camerei Lorzilor.

Ea făcu o grimasă.

- Pentru moment, reputația mea scandaloasă pare o problemă îndepărtată. Atenția mea e îndreptată spre această călătorie.

- Am văzut cât de afectată ai fost când ți-ai amintit de copilul pierdut, spuse el încet. Azi pari mai liniștită.

Nu era chiar o întrebare, dar ea voia să fie sinceră cu Lucas.

- Amintirea lui Caitlin a mea a fost scurtă și dureroasă, dar în același timp... eliberatoare. Nu-mi dădusem seama că în trecutul meu există o prăpastie întunecată până când nu mi-am amintit de ea și de acel scurt moment când am ținut-o în brațe. Tăcu preț de lungi

momente înainte de a continua. Amintindu-mi de ea, am simțit posibilitățile pierdute. M-am întrebat cum ar fi fost dacă ar fi supraviețuit. Ar fi fost băiețoasă ca mine? Ar fi semănat cu Christopher? Gemeni fiind, ar fi fost foarte apropiați?

– Întrebări inevitabile, încuviință el.

– Da, dar pierderea unui copil e din păcate obișnuită, ceva prin care au trecut mulți părinți. Inspiră adânc înainte de a adăuga: Durerea mea nu e unică și e o mângâiere să știu asta.

– Ești foarte înțeleaptă.

– Nu sunt sigură, dar încerc să accept ce nu poate fi schimbat și să merg înainte. Cea mai importantă parte a viitorului meu e să-l recapăt pe Christopher.

– Povestește-mi despre el, spuse Lucas părând într-adevăr interesat.

Din nou, înțelegerea lui era ca un balsam.

– Nu întreba niciodată o mamă despre copilul ei pentru că te va plictisi la culme! Cum să-și descrie fiul, care era lumina vieții ei? Sunt complet părtinitoare, firește, dar cred că e un băiețel fermecător. Sănătos, cu o fire veselă și înspăimântător de curajos. Iubește să călărească și să se joace cu copiii din vecini, dar îi place și să citească și să învețe.

– E bun?

– Asta e o întrebare neașteptată, dar e una dintre trăsăturile cele mai importante, nu-i așa? spuse ea gânditoare. Da, e bun cu ceilalți copii, aduce acasă animale rănite și le îngrijim împreună. Își adoră poneiul, pe Patches. Înghiți în sec, simțind un nod în gât. Sau așa era. Când l-a luat Denshire, Patches a fost abandonat. Christopher a fost smuls de lângă tot ce știa și iubea.

Își stăpâni disperarea pe care o simțea la gândul că se putea să nu-și mai vadă niciodată băiatul.

– O să-l găsim, spuse Lucas cu hotărâre, dar liniștit.

Ea oftă.

– Cât mai curând cu putință. Dar hai să discutăm despre tine! Cum era viața ta de călugăr călător?

– În general, a fost destul de plăcută, spuse el, acceptând schimbarea subiectului. Se uita pe fereastră, la marginile îndepărtate ale Londrei. Era o viață rurală liniștită. Călătoream pe catâri, iar fratele Emmanuel era întâmpinat cu bucurie oriunde mergeam. Stăteam la ferme, în sate sau în șoproane. Câteodată, dormeam pe paie în grajduri.

– Cât de biblic!

El chicoti.

– Surprinzător de confortabil dacă erau multe paie sau mult fân. Pacienții noștri n-aveau multe, dar erau bucuroși să împartă. Când se ducea vestea că am sosit, oamenii veneau cale de kilometri pentru tratament. Câteodată, îi puteam ajuta. Alteori, tot ce puteam oferi erau rugăciunile noastre. Nimeni nu pleca de lângă fratele Emmanuel fără să se simtă binecuvântat și mai fericit.

– Cum se purtau cu tine? Fetele din partea locului nu încercau să te ispitească?

Lucas făcu o grimasă.

– Din când în când. Îmi câștigasem reputația de a fi plicticos și pios, așa că în curând au renunțat.

Kendra bănuia că asta le-ar fi făcut pe unele fete să insiste și mai mult ca să-i atragă atenția, dar Lucas învățase probabil cum să le evite politicos.

– Îmi imaginez că s-ar fi reflectat negativ asupra reputației fratelui Emmanuel dacă ai fi căzut pradă ispitei.

– Da, și mai rău, ar fi fost dezamăgit de mine. Nu voiam asta.

Lăsară orașul în urmă, iar acum mergeau printre dealuri înverzite. Kendra și-i imagină pe cei doi bărbați,

unul în vârstă și celălalt tânăr, călărind unul lângă altul pe animalele lor modeste printre dealuri asemănătoare.

– Pare să fi fost un om extraordinar.

– Fratele Emmanuel avea o bunătate și o credință de sfânt. Trăia cu un picior în rai. Lucas zâmbi. Nu puteam să-i fiu egal în ce privește sfințenia, dar mă ocupam de treburile lumești.

– Te-a îndemnat să depui jurământul?

– Nu, era prea înțelept pentru asta. A spus că ar trebui să o fac doar dacă simt că am o vocație reală. N-am simțit asta niciodată. După o pauză lungă, continuă: După ce a murit fratele Emmanuel, mi-am dat seama cât de devotat le eram lui și abilităților vindecătoare pe care le învățasem de la el. Asta dăduse un scop vieții mele.

– L-ai pierdut, ceea ce poate a făcut să devină și mai important să-ți reiei munca de vindecător, spuse ea încet.

El se încruntă.

– Nu m-am gândit la asta, dar ai dreptate. Vindecarea e esențială pentru sufletul meu. Dar nu e de ajuns.

Ea înclină capul.

– Ce ar trebui să se întâmple ca să fie *de ajuns?*

El zâmbi cu tristețe.

– N-am nici o idee. Cred că amândoi împărtășim starea de a nu ști exact cine suntem.

Cuvintele lui o izbiră cu forța bătăii unui clopot. Kendra se definise odată ca mamă, și administrator de moșie și o soție foarte indiferentă. Acum își pierduse copilul, casa și era despărțită de soțul ei. Se bucura că nu mai era soția lui Denshire, dar ce era? Și ce voia să fie?

Voia să fie o femeie puternică. Voia să fie din nou o mamă. Mai presus de toate, voia să dețină controlul asupra vieții ei, să nu mai fie o victimă neajutorată.

Privirea ei se îndreptă spre Lucas. Odată, ar fi spus că voia să fie nemăritată și neîmpovărată de un soț. Începuse să reconsidere asta.

capitolul 15

Vremea era uscată de câteva zile, așa că merseră destul de repede. Era după-amiază târziu când Lucas spuse:

- Următoarea cotitură ne va duce în Camden Keep.

Kendra moțăia, dar anunțul o trezi de-a binelea.

- Mătușa și unchiul tău știu că vii? Și că aduci un musafir?

- Le-am trimis un bilet să îi anunț, o asigură el.

Ea se întrebă dacă le explicase că musafira lui era faimoasa Lady Denshire. El era optimist cu privire la reacțiile lor față de ea, dar bărbații puteau fi câteodată obtuzi în fața unor chestiuni de felul ăsta. Bineînțeles, Lucas observa mai mult decât majoritatea bărbaților.

Când intrară pe poarta deschisă, ea se uită la câmpurile bine îngrijite și la pajiștile de narcise.

- Primăvara e un timp așa de frumos pentru a fi la țară! Proprietatea e bine îngrijită și frumoasă.

- Când unchiul William s-a retras din India, a decis să se dedice transformării proprietății și face totul foarte bine.

Drumul coti în fața unei vaste reședințe ce avea înfățișarea unui amalgam de stiluri din diverse epoci.

Încântată, Kendra spuse:

- Recunosc câte puțin din patru sau cinci secole diferite. Cât de mult greșesc?

El râse.

- Cred că în spate se mai ascund vreo câteva secole. Cea mai veche porțiune este acel turn fortificat de pe partea stângă. Aceea e partea originală. Au mai fost adăugate părți după necesitate, însă nimeni nu a considerat că trebuie să se potrivească cu restul. E o casă de familie confortabilă, nu o expoziție.

Nu era de mirare că ei îi plăcea. Era de părere că familiile erau mai interesante decât expozițiile. Când trăsura se clătină și se opri, ea își netezi părul și își ascunse o buclă rebelă în încercarea de a arăta cât mai respectabil.

Lucas se dădu jos din trăsură și îi întinse o mână.

– Va fi în regulă, Kendra. Serios.

– Sper. Zâmbi crispată. Dacă nu, pot afla cum e să dorm în grajd cu Magdalene.

– Mă simt tentat să fac asta eu însumi de dragul vremurilor de odinioară, spuse el cu o aparentă seriozitate.

Își puse mâna pe brațul lui și urcară treptele. Când ajunseră sus, ușa fu deschisă de un majordom care era foarte îngrijit îmbrăcat, doar că purta un turban. Probabil era din India.

Majordomul se înclină.

– Bun venit, Lord Foxton și doamnă Douglas!

Evident că anunțul privind sosirea lor ajunsese. În timp ce majordomul le lua pelerina, mantia, pălăria și boneta, în holul de la intrare apăru un cuplu cu păr argintiu.

– Lucas! Femeia mică de statură și elegantă îl îmbrățișă. A trecut prea mult timp!

– Nu chiar atât de mult, mătușă Anna, protestă el, îmbrățișând-o la rândul lui. Mai puțin de o lună.

– Dar sunt ani de recuperat, spuse unchiul lui întinzându-i mâna. Bronzat de anii petrecuți sub un soare tropical, avea aceeași siluetă înaltă și zveltă ca Lucas.

După o strângere de mână fermă, Lucas o aduse în față pe Kendra.

– Să v-o prezint pe prietena mea, Kendra Douglas. Am decis că trebuie să fim un fel de veri. Kendra, aceștia sunt unchiul și mătușa mea, Sir William și Lady Mandeville. Afișă un zâmbet afectuos. Mătușa Anna și unchiul William îmi trimiteau scrisori minunate și mici cadouri tocmai din India când eram copil. Puneau alte cadouri și pentru Simon când am fost luat de familia Duval.

Mătușa lui chicoti.

– Sunt de părere că toți copiii dintr-o casă trebuie tratați la fel. Asta nu înseamnă că nu se pot certa, dar le dă mai puține motive s-o facă.

Probabil că Sir William fusese înnobilat pentru serviciile aduse în India și avea un aer autoritar. Simțindu-se intimidată, Kendra spuse:

- Lucas a spus că nu vă veți supăra dacă vine cu o străină, dar, dacă nu doriți asta, pot să mă duc la un han.

- Prostii! Orice prieten al lui Lucas este bine-venit. Zâmbetul lui Lady Mandeville era primitor, dar ochii erau ageri în timp ce o examina pe Kendra. Probabil că încerca să determine natura relației dintre nepotul ei și această femeie ciudată și probabil se întreba de ce Kendra era în doliu. Te conduc în camera dumitale ca să te împrospătezi. Apoi putem bea cu toții o ceașcă bună de ceai.

Ceai, prăjituri și multe întrebări. Kendra presupuse că era de așteptat.

- Mulțumesc, ar fi minunat!

Lady Mandeville o însoți pe Kendra sus pe scări spre un dormitor frumos mobilat și spațios. Cu un pat cu baldachin, birou, canapea și dulap, era decorat în nuanțe elegante și feminine de verde, roz și crem. Kendra zâmbi și se îndreptă spre fereastră.

- Ce cameră frumoasă și ce priveliște minunată!

Vechiul turn se găsea în stânga, pietrele aurii lucind sub soarele târziu de după-amiază. Fereastra ei dădea spre grădinile îngrijite ce abia se trezeau din somnul de iarnă, în vreme ce în depărtare dealurile erau împestrițate cu ogoare și pășuni.

- Îmi place felul în care casa reflectă atâtea epoci. Camden Keep e o proprietate veche de familie sau dumneavoastră și Sir William ați cumpărat-o după ce v-ați întors din India?

- E o veche proprietate de familie, dar îi aparține lui Lucas, nu nouă.

Surprinsă, Kendra se întoarse spre femeia mai în vârstă.

- Nu mi-am dat seama. El vorbea de ea ca fiind a dumneavoastră.

Mătușa lui zâmbi.

– E foarte respectuos față de sentimentele noastre. Știi că Lucas a fost dat dispărut și presupus mort vreme de câțiva ani? Când Kendra încuviință din cap, bătrâna continuă: După șapte ani, a fost declarat mort, așa că titlul și proprietatea i-au revenit lui William. El crescuse aici ca fiu mai mic și a fost bucuros să revină. Apoi, ca printr-o minune, s-a întors din morți, și totul s-a schimbat din nou.

Curioasă, Kendra întrebă:

– A fost greu să renunțați la toate astea?

– Deloc. Deși avocații au făcut o mare tevatură, de fapt nu s-a schimbat nimic. Lucas a spus că trebuie să considerăm Camden Keep și casa din Londra ca fiind ale noastre. Firește, e oricând bine-venit în ambele case.

– E minunat că vă înțelegeți așa de bine.

Lady Mandeville râse.

– Nu e greu. Nu avem copii care să poată moșteni titlul și averea. Lucas ne e ca un fiu, iar ziua în care am aflat că e în viață și că vine acasă a fost una dintre cele mai fericite din viața noastră. Privirea ei deveni gânditoare. Firește, lucrurile se vor schimba când Lucas se va căsători, dar nu le vom face probleme lui sau soției lui.

Auzind ce nu fusese rostit, Kendra spuse:

– Nu trebuie să vă întrebați dacă eu aș putea deveni o problemă. Sunt o femeie divorțată, reputația mea e ruinată și mi se interzice prin lege să mă mărit din nou. Sper să îmi construiesc un caz ce îmi va permite să îmi recapăt fiul, dar reputația e irecuperabilă. Eu și Lucas suntem prieteni, nu amanți.

Privirea celeilalte femei se ascuți.

– Dumneata ai fost Lady Denshire? Am auzit de acea chestiune. A fost destul de... scandaloasă.

Kendra oftă dezamăgită, dar nu se miră.

– Într-adevăr, foarte scandaloasă. Aș putea să vă spun că dovezile împotriva mea au fost inventate de Denshire,

dar nu aveți nici un motiv să mă credeți pe cuvânt. Nu vreau să dau naștere unei situații jenante. O să-l rog pe vizitiu să mă ducă la cel mai apropiat han.

Lady Mandeville ridică din sprâncene.

- Nu-i nevoie. În afară de faptul că ești oaspetele lui Lucas, iar asta e casa lui, nu pot crede că i-ai devenit prietenă fără un motiv întemeiat. Ești bine-venită aici. Abia aștept să aflu amănunte despre scandal din punctul dumitale de vedere.

Kendra respiră, dorind să existe posibilitatea de a face parte din familia aceasta generoasă și cu inimă largă. Nu era posibil, dar era recunoscătoare pentru acceptarea lui Lady Mandeville. Așa cum spusese Lucas, mătușa și unchiul lui erau foarte îngăduitori.

- Mulțumesc. Voi fi bucuroasă să vă explic ce s-a întâmplat cu adevărat.

- Ne poți spune când vom lua ceaiul, zise Lady Mandeville. Apoi Lucas va dori să te ducă la Magdalene. Ți-a povestit despre ea?

- Da, aștept cu nerăbdare s-o cunosc.

- E cea mai drăguță măgăriță. Lady Mandeville schiță un zâmbet poznaș. Lucas poate avea Camden Keep, dar va avea probleme dacă va dori s-o ia pe Magdalene de la noi!

Lucas fu mulțumit, dar nu surprins că momentul ceaiului decurse așa de bine. Bănuia că mătușa lui și Kendra avuseseră o discuție ca între femei, în vreme ce el și unchiul lui se ocupaseră de niște chestiuni legate de proprietate.

În timp ce mătușa și unchiul lui ascultau cu cea mai mare atenție, Kendra își descrise pe scurt situația și speranțele de a recăpăta custodia asupra lui Christopher. Își spusese povestea de suficiente ori încât să fie cizelată, dar totuși convingătoare. Însă nu menționă nimic

despre fiica ei pierdută sau despre scopul acelei călătorii. Lucas bănui că era prea intim și dureros.

Când terminară ceaiul și prăjiturile, Lucas spuse:

– S-a făcut frumos afară. E mai mult vară decât primăvară. Ți-ar plăcea să faci o plimbare cât mai e lumină, Kendra? Aș vrea s-o cunoști pe Magdalene.

Ea râse, ridicându-se în picioare.

– Mi-ar plăcea să cunosc această măgăriță încântătoare.

– Bucură-te de soare, dragă! spuse mătușa lui. Cina va fi la ora obișnuită.

Lucas o însoți pe Kendra spre o ușă laterală ce ducea spre grajduri. Când ieșiră, el spuse:

– Mătușa și unchiul te plac.

Kendra îl luă de braț, atingându-l ușor și relaxat.

– Și mie îmi place de ei. Ai avut dreptate că sunt îngăduitori. Îi aruncă o privire piezișă. Nu mi-am dat seama că proprietatea e a ta până când nu mi-a pomenit mătușa ta de asta.

El ridică din umeri.

– Dreptul de proprietate e limitat la familie, nu se poate vinde, așa că mi-a revenit mie, deși mai drept ar fi să-i aparțină unchiului William. El a crescut aici, apoi a administrat proprietatea și a făcut-o bine mulți ani.

Ea arătă spre grădinile îngrijite și clădirile anexe din piatră cu patina vremii.

– Simți că ești acasă?

Era o întrebare la care nu se gândise.

– Nu chiar, recunoscu el. Apropo de discuția de mai devreme despre faptul că nu prea știm unde ne e locul. Cele mai vechi amintiri sunt aici, dar, după ce m-a luat familia lui Simon, m-am întors doar ocazional. Mi se părea a fi casa unchiului William. El a crescut aici și tot aici s-a căsătorit cu mătușa Anne. Mă simt ca un musafir.

– Simți asta din cauză că n-ai petrecut mult timp la Camden Keep sau pentru că nu te simți demn să fii stăpân aici? întrebă ea încet.

El se simți de parcă îl lovise în abdomen. Ce ar fi crezut tatăl lui, un erou al marinei, despre fiul dezonorat? Ar fi crezut tatăl lui că era demn de titlul și de averea familiei? Imposibil de ghicit. Tatăl lui petrecuse așa de mult timp pe mare, încât Lucas nu-l cunoscuse prea bine.

Încruntându-se, spuse:

- Ai talentul de a pune întrebări dificile. Hai să-ți pun și eu una. La Denshire Park te simțeai acasă? Îți lipsește viața de acolo?

Ea tăcu preț de câțiva pași, în timp ce traversau curtea spre grajduri.

- Mă simțeam confortabil acolo. Simțeam că era casa lui Christopher, iar eu eram administratorul lui, făcând tot ce îmi stătea în putință să-i asigur viitorul. Mă gândeam oarecum că aș putea trăi acolo ca o văduvă bătrână cu nepoți în jurul meu, spunându-le povești despre copilăria tatălui lor.

- E un vis frumos, spuse încet Lucas. Încă s-ar putea adeveri.

Ea oftă.

- Viitorul meu e prea incert pentru visuri. Hai să vorbim despre lucruri mai interesante! Povestește-mi despre măgari! Ai călătorit pe un măgar pentru că, în postura de călugăr, trebuia să fii umil?

- E o insultă la adresa măgarilor, spuse el zâmbind vag. Nu sunt la fel de arătoși precum caii și nici la fel de rapizi, dar au o rezistență nesfârșită și sunt mai inteligenți. Sunt de admirat și la fel de buni precum caii. Doar că sunt diferiți.

- Cum ai căpătat-o pe Magdalene?

- Un fermier belgian și familia lui se îndreptau spre târg când căruța lor s-a răsturnat de pe drum și câțiva din ei au fost destul de grav răniți. Eu și fratele Emmanuel eram în apropiere, așa că am fost chemați să ajutăm. Am îngrijit familia în următoarele două săptămâni. I-am spus fermierului că nu era necesar să ne plătească, dar el voia să facă totuși ceva, așa că ne-a oferit-o pe bătrâna

lui măgăriță. Ne-a spus că era prea epuizată pentru munci grele la fermă, dar s-ar putea dovedi folositoare pentru noi.

– Evident că a avut dreptate, spuse Kendra cu un zâmbet încântător.

Cu tenul ei extrem de deschis, îi stătea foarte bine în negru.

El își aminti să-i răspundă.

– Fratele Emmanuel avea un măgar pe nume Caesar, care l-a purtat cu credință ani întregi, așa încât măgărița asta a devenit a mea. Nu fusese strigată altfel decât *măgărița*. M-am gândit că merita un nume mai impresionant, așa că am botezat-o Magdalene. Era într-o stare precară când ne-a dat-o fermierul, dar în timp și cu îngrijire, și-a revenit.

Lucas își folosise talentul special de vindecare și aflase că funcționa la animale la fel ca la oameni.

Kendra râse.

– Sper că a apreciat răsfățul.

– Se pare că da. Intrară în grajduri, iar Lucas se îndreptă spre colțul din spate. Când văzu un rândaș, întrebă: Ce mai face Magdalene, Harris?

– E bine, domnule. Tânărul înclină capul politicos. Simte mai tare frigul zilele astea, așa că noaptea o bag înăuntru. E în boxa ei obișnuită.

În timp ce rândașul ieșea, Lucas murmură:

– Observi că inspiră protecție. Uite-o în boxa din colț!

Interiorul grajdului era întunecat, dar măgărița albă din boxa liberă era inconfundabilă. Recunoscându-l pe Lucas, ea înălță capul și îl salută cu ceva între un nechezat și un zbierat.

– Kendra Douglas, ți-o prezint pe Magdalene, spuse Lucas cu o formalitate ironică, apoi deschise ușa și intră în boxă.

Magdalene avea urechile blege și dizgrațioase, ca toți măgarii, și ochi mari și umezi, ce păreau a oglindi

înțelepciunea vârstei. Când îi dădu un ghiont afectuos cu capul, el spuse:

- Da, bătrânico, și eu mă bucur să te văd!

- E mare pentru un măgar, observă Kendra.

- Da, bănuiesc că mama ei era cal de povară. Cu ambele mâini, Lucas o scărpină cu afecțiune pe coama stufoasă. Dacă Magdalene ar fi fost pisică, ar fi început să toarcă. Oriunde mergeam, copiii voiau să se urce pe ea. Încăpeau trei sau patru pe spatele ei dacă erau mici. Întotdeauna era blândă și răbdătoare cu ei.

Kendra intră în boxă, gângurind drăgăstos.

- Nu ești tu o fată drăguță? Urechile alea blege sunt adorabile.

- Fac ca urechile cailor să pară nedezvoltate, încuviință Lucas zâmbind.

- E o măgăriță mare, cu o personalitate pe măsură.

Kendra îndoi degetele s-o scarpine pe părul alb. Magdalene scoase un sunet vesel și își înclină capul într-o parte atât de energic, încât o împinse înapoi. Când Kendra își pierdu echilibrul, Lucas înaintă și o prinse din spate. Ea căzu peste el, iar pentru o clipă lumea se opri în loc.

Ea îl ținuse de braț în timp ce merseseră și plânsese în brațele lui, dar până acum nu se atinseseră așa. Era lipită cu totul de el, numai rotunjimi calde și feminine și un parfum subtil, provocator. Contactul era intim și profund excitant.

Aproape împotriva voinței lui, mâinile lui Lucas coborâră pe brațele ei, până la talie. Simți zvâcnirea sângelui prin straturile de haine. Urmă un lung moment de tăcere. Apoi ea se întoarse în brațele lui și îl privi intens cu acei ochi care își schimbau culoarea. Când privirile li se întâlniră, el știu că ea îl *vedea* pe el așa cum el o *vedea* pe ea.

Nu-și putea aminti când strânsese ultima dată o femeie în brațe. Și era flămând, atât de flămând! Mișcându-se cu grijă, se aplecă să o sărute, dându-i timp să se retragă.

Nu o făcu. În schimb, se lipi de el și îl luă pe după gât, apoi în profunzimea caldă a gurii ei el găsi o foame la fel ca a lui. Avea un gust așa de dulce în timp ce se explorară unul pe celălalt!

Încordarea și dorința creșteau, reciproce și presante. Fusese singur atâta vreme! Acum voia să fie aproape de ea pentru vecie, iar pasiunea să-și urmeze cursul firesc. Era o nebunie, dar îl făcuse să se trezească la viață.

Cu toate astea, deși își încălcase cuvântul, încă era un gentleman, așa că își spuse că trebuia să-i dea drumul. *Trebuia.*

Hotărârea lui fu ajutată de Magdalene, care își băgă capul între ei, împingându-i pe amândoi înapoi. Lucas scoase un râset nesigur și se retrase, încă sprijinind-o pe Kendra, dar sărutul se sfârși.

– Întotdeauna am știut că Magdalene e un suflet bătrân și înțelept.

Kendra zâmbi trist.

– Evident, e mai înțeleaptă decât noi doi. Își dădu părul de pe față, încercând să se aranjeze. Mă întrebam cum ar fi să te sărut, iar acum știu. Din nefericire, vreau s-o fac din nou.

– Aș putea deveni dependent de săruturile tale. O mângâie blând cu dosul palmei pe obraz. Ușor, așa de ușor... Îmi amintesc de toate motivele pentru care e o idee proastă. În loc să merg cu tine în trăsură, voi lua un cal din grajduri și te voi însoți călare în ultima parte a călătoriei.

– Probabil că va ploua. E mult mai confortabil în trăsură. Când el ezită, ea continuă: Suntem adulți. Ar trebui să putem păstra distanța unul față de celălalt.

– Putem, dar vom dori?

– Nu, dar o vom face.

Deveni serioasă, iar el văzu cum acceptarea tristă luă locul căldurii din ochii ei. Situația ei era așa de dificilă,

încât ar fi fost nevoie de un miracol să se rezolve într-un fel satisfăcător.

Din fericire, el credea în miracole.

capitolul 16

Restul șederii Kendrei la Camden Keep fu în întregime respectabil, fără vreo indecență din partea ei sau a lui Lucas. Fură invitați să revină la întoarcerea din călătorie. Poate că atunci Kendra putea discuta despre scopul acestei călătorii.

În dimineața următoare, plecară cu trăsura spre Little Dauntrey, care era la o jumătate de zi distanță spre vest. Lucas stătea în fața ei, cu picioarele lungi atent îndepărtate de ea. Totul era foarte cuviincios.

Dar ea avea să prețuiască pentru totdeauna amintirea acelui dulce și arzător sărut din ziua precedentă. Nu putea vedea un viitor onorabil pentru ei, așa că refuza să creadă că puteau avea parte în viitor de mai mult decât de niște sărutări. Nu avea suficientă speranță în ea să creadă că ar fi posibil. Din fericire, avea o memorie foarte-foarte bună.

La amiază, se opriră să mănânce în Great Dauntrey. După ce mâncară, Lucas luă harta pe care o împrumutaseră de la Simon, și Kendra veni să participe la discuția cu hangiul. Lucas întrebă:

- Există în apropiere un sat numit Little Dauntrey?

Hangiul, un tip solid cu părul cărunt, răspunse:

- Nu, dar există Lower Dauntrey nu departe de aici. Poate că asta e ce căutați?

Kendra își aminti dureroasa confuzie mentală a călătoriei de coșmar.

- Ar putea fi. Sunt destul de sigură de Dauntrey, dar ar putea fi Lower, nu Little. Există un han numit Red Lion?

Hangiul încuviință din cap.

– Da. Și-a schimbat stăpânul acum doi sau trei ani, dar a păstrat același nume.

După ce fu hotărâtă direcția de mers, Kendra îl însoți pe Lucas afară la trăsură și o porniră din nou la drum. Se sili să-și descleștеze mâinile în timp ce înaintau. Acum, când era așa de aproape de a afla soarta copilului ei pierdut, încordarea era aproape insuportabilă.

Nu ploua, dar cerul cenușiu și norii joși erau amenințători. O vreme potrivită pentru acea zi. Privind afară pe fereastră, ea spuse:

– Chiar dacă hanul și-a schimbat stăpânul, poate că sunt servitori vechi care ar putea să-și aducă aminte ce s-a întâmplat.

– Vom găsi pe cineva care știe ce s-a întâmplat în ziua aceea, spuse calm Lucas. Vom sta cât e nevoie.

Încă o oră de mers pe un drum ce era mai degrabă potecă îi aduse lângă niște case risipite la marginea satului Lower Dauntrey. El întrebă:

– Arată cunoscut, Kendra?

– Poate. Încercă să-și imagineze satul acoperit cu zăpadă viscolită. Dar aveam dureri mult prea mari ca să-mi amintesc.

– Hangiul a spus că Red Lion este la celălalt capăt al uliței principale.

Kendra își trase răsuflarea când apăru biserica.

– Ăsta e locul! Îmi amintesc turnul bisericii. Rotund la bază și hexagonal în vârf. N-am mai văzut unul la fel. Am îndreptat câteva rugi tulburate spre el.

– Hai să ne oprim și să vedem dacă ne putem uita în registrul eparhiei, sugeră Lucas. Nașterile din sat ar trebui să fie înregistrate aici.

– S-ar putea găsi și înregistrări ale copiilor născuți aici chiar dacă mama era în trecere? întrebă ea nesigură.

– Posibil. Amănuntele conținute de registre diferă în funcție de persoana care le notează. Lucas făcu semn vizitiului să se oprească în fața bisericii. O tablă tocită

de vreme spunea că biserica se numea Saint Mary of the Fields. Clădirea era mică și foarte veche, dar avea un aer liniștit, iar curtea era foarte bine îngrijită.

Ușa arcuită de stejar era legată în fier și grea, încă o dovadă a vechimii. Lucas o deschise, și Kendra intră înaintea lui. Interiorul era răcoros, și cerul cenușiu îl făcea să arate întunecos, dar, când intră, Kendra auzi râsete. Când ochii i se obișnuiră cu lumina, se uită spre naos și văzu o tânără femeie aranjând două vase cu flori de primăvară și verdeață ajutată de o fetiță de trei sau poate patru ani.

Zâmbind la vederea lor, Kendra puse câteva monede în cutia milei apoi înaintă. Tânăra ridică privirea când se apropiară. Rochia era uzată și refăcută de repetate ori, dar femeia avea o voce cultivată.

- Bun venit la Saint Mary of the Fields. Vă pot ajuta cu ceva?

- Mulțumesc, spuse Kendra. Am vrea să vedem registrele bisericii. Vicarul e disponibil?

Tânăra zâmbi.

- Soțul meu, domnul Hutton, e ajutor de vicar aici. E în biroul bisericii, lucrează la o predică, dar sunt sigură că va fi bucuros să se întrerupă. Biroul e chiar aici în spate. Le făcu semn să o urmeze pe o ușă îngustă din dreapta naosului, lângă capela Fecioarei Maria.

Biroul era o încăpere mică, luminată de două lămpi, și pereții erau acoperiți cu rafturi pline de cărți. Mai era un șemineu, acum nefolosit. Ajutorul de vicar se găsea pe treapta cea mai de jos a ierarhiei bisericești și, drept urmare, era plătit cu o sumă care doar să îi asigure supraviețuirea, ceea ce însemna că nu se risipeau bani pe încălzirea inutilă. Un birou uzat ocupa cel mai mult spațiu, iar în spatele lui ședea un tânăr cu ochelari care se încrunta la pagina din fața lui. Când intrară, el se uită întrebător, dar se ridică atunci când văzu că intră și o femeie.

– Bună ziua, domnule Hutton, spuse Kendra. Ea și Lucas stabiliseră cum să se prezinte, hotărând că ea să își folosească numele de după căsătorie pentru că așa fusese cunoscută când născuse în acest sat. Sunt Lady Denshire, iar acesta e vărul meu, Lord Foxton.

– Mă bucur să vă cunosc, spuse el amabil, deși părea nedumerit de vizita acestor oaspeți importanți.

Soția lui spuse îndatoritoare:

– Vor să se uite în registre, dragul meu. Nu există nici o regulă care să interzică asta, nu-i așa?

– Nicidecum. Sunt înregistrări publice. Domnul Hutton căută în buzunar și găsi un inel mic de chei, apoi se întoarse spre un dulap cu o încuietoare dublă. Când deschise ușile, spuse: Sunteți interesați de un an anume?

– Da, 1806. Kendra își scoase mănușile și începu să le răsucească nervoasă. Acum nouă ani în decembrie, eu și soțul meu am fost surprinși de un viscol în vreme ce ne îndreptam spre casă pentru a naște. Copilul a venit devreme, așa că ne-am adăpostit în hanul local, Red Lion. A fost chemată o moașă, dar eu am fost foarte slăbită, iar viața mea era în pericol.

Domnul Hutton scoase volumul marcat cu 1806 din raftul din mijloc și îl puse pe birou.

– Așa? spuse el încurajator, înțelegând că mai era ceva de spus.

– Fiul meu, Christopher, s-a născut și e un băiat sănătos. Dar, pentru că eram slăbită și aveam mari dureri, mi s-au administrat doze mari de opiu. Există câteva zile despre care nu-mi pot aminti. Trase adânc aer în piept și își dădu seama că îl ținea pe Lucas de mână când ajunse la partea cea mai dureroasă a istorisirii. Abia acum câteva zile mi-am amintit că Christopher a avut o soră geamănă. Cred că s-a născut a doua și era extrem de plăpândă. I se strânse gura. Mai târziu, nimeni nu mi-a spus despre ea. Presupun că n-au vrut să-i jelesc pierderea. Dar acum mi-am amintit și am venit aici să aflu

ce s-a întâmplat cu ea. Nu putu să repete cruda poruncă a lui Denshire: *să se scape de ea.* Când Lucas o strânse de mână ca s-o liniștească, ea continuă: Speranța mea e că a trăit suficient încât să fie botezată și poate îngropată în cimitirul dumneavoastră. Vă amintiți ceva din toate astea?

El clătină din cap cu o expresie plină de compasiune.

- Îmi pare rău, sunt la Saint Mary doar de trei ani. N-am auzit nimic despre povestea dumneavoastră. Soțul n-a putut să vă spună ce s-a întâmplat?

Vrând să spună cât mai puțin cu putință, ea răspunse:

- După nașterea moștenitorului său, am dus vieți aproape complet separate, iar acum suntem definitiv înstrăinați. Nu există nici o șansă ca el să-mi vorbească și n-are nici un interes legat de o fetiță care nu a supraviețuit. Odată ce mi-am amintit de nașterea ei, mi-am dat seama că Lower Dauntrey ar fi cel mai bun loc în care să aflu răspunsuri. Vocea i se stinse spre șoaptă. Dacă e îngropată aici, aș vrea să merg la mormântul ei și... să-mi iau rămas-bun.

- Îmi pare atât de rău! spuse doamna Hutton, strângând cu putere mâna fetiței ei. Fără îndoială, cei care nu v-au spus despre fetița dumneavoastră au fost bine intenționați, dar e greșit să ascunzi astfel de informații unei mame.

- Sunt perfect de acord, spuse Kendra fără a-și putea ascunde amărăciunea din glas.

Lucas o strânse din nou de mână înainte de a-i da drumul.

- Hai să ne uităm în registrul eparhiei! S-ar putea să ne spună ce avem nevoie să știm.

Ajutorul de vicar deschise registrul.

- Decembrie ați spus? Dădu paginile până la sfârșitul registrului. Aici e o secțiune pentru nașteri și botezuri. Au fost cam douăsprezece înregistrări, spuse el înțelegător. Un număr destul de mare de nașteri într-o lună,

dar am fost întotdeauna de părere că decembrie reflectă rezultatele sărbătoririi primăverii.

Kendra și Lucas se înghesuiră lângă el ca să studieze pagina. Însemnările erau greu de descifrat. Înspre partea de jos a paginii, ea citi: „Onorabilul Christopher Douglas Hawthorn, fiul lui George Hawthorn, Lord Denshire din Denshire Park, și al soției sale Kendra, fostă Douglas ca fată, 11 decembrie 1806, botezat separat". Dar nu există nici o înregistrare pentru fetița născută în acea zi.

Cu gura uscată, Kendra întrebă:

– Unde e lista cu decese?

Hutton răsfoi registrul spre acea secțiune. Ea cercetă pagina și văzu înregistrarea unui băiețel născut mort spre sfârșitul lunii decembrie, dar nu exista nici o mențiune despre o fetiță în acea lună.

Ajutorul de vicar spuse prudent:

– E posibil ca din cauza bolii dumneavoastră să vă fi imaginat fiica?

Kendra se gândi la greutatea ușoară și caldă a pruncului din brațele ei, apoi rosti categoric:

– Sunt foarte sigură cu nu mi-am imaginat.

– Îți amintești numele moașei care te-a ajutat? întrebă Lucas. Ea cu siguranță și-ar aminti. Mi-ai spus că era blândă și că trebuie să fi fost pricepută pentru că tu și Christopher ați supraviețuit unei nașteri dificile.

– Nu-mi amintesc numele ei. Nu sunt nici măcar sigură că l-am știut vreodată. Kendra se încruntă. Poate că nu era din Lower Dauntrey. Am o vagă senzație că a fost chemată de mai departe. Poate dintr-o altă eparhie.

Hutton își întrebă soția:

– Moașa ta era din Great Dauntrey, nu-i așa? Îmi amintesc că ai fost mulțumită și liniștită de felul în care a avut grijă de tine și de copil când s-a născut Elizabeth.

– Doamna Lowell, spuse imediat soția lui. Da, îmi fusese recomandată ca fiind cea mai bună moașă din

ținut și a fost extraordinară. Pot să vă spun unde stă dacă vreți să mergeți la ea.

– Mulțumesc, spuse Lucas. Ar avea vreun rost să mergem la han pentru a afla dacă își aduce aminte cineva ce s-a întâmplat?

Hutton spuse:

– Nu cred. Hangiul cel nou și-a adus membrii familiei să servească la han după ce l-a cumpărat. Nu cred ca vreunul dintre vechii servitori să mai fie acolo.

– Numele doamnei Lowell îmi sună cunoscut, spuse Kendra încet. Ne puteți spune unde stă? Aș vrea să o vizitez în această după-amiază.

– Vă voi desena o hartă, spuse doamna Hutton. Stă pe partea asta în Great Dauntrey, deci nu este așa de departe. Se așeză pe scaunul modest din lemn de lângă birou și desenă o hartă clară și simplă. Dându-i-o Kendrei, spuse cu blândețe: Sper să aflați ce vreți să știți.

Gâtuită de emoții, Kendra îi mulțumi și plecă împreună cu Lucas. Afară, vorbiră cu vizitiul despre noua lor destinație. El își aminti drumul pe care o luaseră de la Great Dauntrey și își spuse că nu avea să fie greu să găsească locuința moașei.

În trăsură, Kendra îl luă tăcută de mână pe Lucas și îl trase lângă ea. Deși căzuseră de acord că puteau fi doar prieteni, se puteau ține nevinovat de mână când era nevoie de o atingere. Înțelegând gestul fără cuvinte, mâna mare și caldă a lui Lucas o strânse pe a ei.

Simțind cum încordarea cedează, Kendra spuse:

– Mulțumesc pentru că ai venit cu mine în această călătorie, Lucas.

El îi zâmbi.

– Mă bucur să-ți fiu de folos. Și îmi place compania ta.

– Nu sunt sigură de ce, spuse ea ironic. Încă de când ne-am reîntâlnit în sala de bal am fost doar o sursă de probleme.

– Îmi place felul în care înfrunți problemele, spuse el serios. Eu am fugit de ele timp de ani întregi. Tu ești un exemplu bun.

Ea râse.

– Nu cred că mi-a mai spus cineva vreodată că sunt un exemplu bun. Dar îmi place cum sună.

În timp ce se relaxau legănați de trăsură, Kendra privea pe fereastră.

– Sper ca doamna Lowell să fi fost moașa mea. Așa cum am spus, numele îmi sună vag cunoscut, dar poate că îmi imaginez.

– Dacă a fost moașa care te-a ajutat, va ști ce s-a întâmplat, spuse încrezător Lucas. Dacă nu a fost ea, le va cunoaște pe celelalte moașe din partea locului care puteau fi chemate. Într-un fel sau altul, vei putea face pace cu copilul tău.

Ea așa spera. Lucas era un bărbat minunat de liniștitor.

În timp ce o cotiră spre Great Dauntrey, Lucas spuse gânditor:

– Ca baron, controlez existența tuturor bisericilor din eparhiile de pe proprietatea mea. Vicarul din Camden e bătrân și cu o sănătate precară. I-a murit soția de curând și vrea să se mute cu fiica cea mare și familia ei. Crezi că domnul Hutton ar fi un bun înlocuitor?

– Cred că e o idee minunată! răspunse ea. El și soția lui sunt amabili, inteligenți și săritori. Amândoi par să fie afectuoși, iar dacă e să ne luăm după cărțile acelea, domnul Hutton e un om educat. Orice eparhie ar fi bucuroasă să-i aibă. Iar vicarii au un venit bun, ceea ce cu siguranță ar fi bine-venit pentru domnul Hutton și familia lui.

– Voi vorbi cu unchiul William despre asta. Va dori să-l cunoască pe domnul Hutton, dar cred că va fi de acord.

– Denshire controla câteva locuințe. Când una devenea disponibilă, o vindea celui care oferea cel mai mult,

ceea ce e tipic pentru el. Îi aruncă lui Lucas o privire piezișă. Mă bucur că tu ești mai preocupat de bunăstarea eparhiilor și a oamenilor decât de veniturile tale.

El zâmbi larg către ea.

- N-am vicii costisitoare, așa că îmi pot permite să fiu generos.

Ea râse. El ar fi fost stânjenit dacă ea i-ar fi spus că era un om bun, dar chiar era. Lumea avea nevoie de toți oamenii buni pe care îi putea câștiga.

Indicațiile doamnei Hutton erau clare și nu fu dificil să găsească locuința doamnei Lowell, o căsuță de piatră retrasă. Din coș ieșea fum, așa că trebuia să fie cineva acasă. Lucas o ajută pe Kendra să coboare din trăsură.

- Poate că îți vei primi în curând răspunsurile, spuse el încet.

Ea reuși să zâmbească.

- Sper și eu. Când voi ști ce s-a întâmplat cu Caitlin a mea, mă voi putea ocupa din nou de celelalte probleme ale mele.

Lucas bătu la ușă, iar aceasta fu repede deschisă de o fată blondă și slabă de vreo 16 sau 17 ani. Șorțul ei, făina de pe mâini și aromele delicioase spuneau că făcea prăjituri. Kendrei i se tăie răsuflarea pentru că fața rotundă și drăguță a fetei îi aduse aminte de fața blândă a unei femei mai în vârstă care îi spusese cuvinte de alinare în timp ce se apleca asupra trupului ei contorsionat de durere.

- Trebuie să fii fata doamnei Lowell, nu?

- Da, sunt Maggie Lowell. Se uită la mijlocul Kendrei. Aveți nevoie de serviciile mamei mele? De obicei, vede pacienții dimineața.

- Acum nu sunt pacientă, spuse Kendra, dar în trecut am fost. Sunt Lady Denshire, iar în decembrie acum nouă ani am născut prea devreme în timp ce călătoream. Ne-am oprit la hanul Red Lion din Lower Dauntrey. Am fost foarte bolnavă și îmi amintesc puține lucruri, dar

mama ta m-a îngrijit și trebuie să vorbesc cu ea despre ce s-a întâmplat.

Fata se încruntă și se dădu într-o parte, făcându-le semn să intre.

– Am auzit despre dumneavoastră pentru că mama nu îngrijește prea des o lady. N-a venit acasă timp de câteva zile. Când s-a întors, a spus că s-a temut să nu vă piardă, dar ați supraviețuit și ați avut un băiețel drăguț.

– A spus ceva despre o fetiță? întrebă Kendra încordată. Mi-am amintit recent că fiul meu a avut o soră geamănă prea slabă pentru a supraviețui. Urăsc faptul că am uitat de propriul copil! Sper să aflu unde e îngropată ca să pot merge la mormântul ei.

Expresia fetei se întunecă. Uitându-se la Lucas, ea spuse:

– E soțul dumneavoastră? Ar trebui să știe pentru că a fost acolo.

– Sunt vărul și prietenul ei, explică Lucas. La vremea aceea eram în armată, așa că nu știu ce s-a întâmplat, dar m-am oferit s-o însoțesc pe Lady Denshire în căutarea ei.

Maggie Lowell ezită mult înainte de a lua o hotărâre.

– Cel mai bine e să vorbiți cu mama. E în vizită la sora ei, care locuiește într-o casă de la capătul proprietății noastre. La câteva minute distanță de mers pe jos.

În sfârșit, Kendra avea să afle. Lucas o atinse pe spate, liniștind-o.

– Ne poți arăta în ce direcție?

Maggie încuviință din cap și îi conduse prin casă. În bucătărie, pe o masă stăteau la răcit câteva pâini și plăcinte. Lucas spuse cu admirație:

– Dacă nu mă înșală nasul, te pricepi foarte bine la brutărie, domnișoară Lowell.

Fata schiță un zâmbet scurt.

– Nu voi fi niciodată moașă, dar sunt pricepută în bucătărie, dacă pot spune așa, deși n-ar trebui. Stați o clipă ca să pun niște mâncare și ceai în coșul acesta, dacă vreți să-l duceți, domnule.

- Desigur.

Maggie pregăti coșul ca și cum făcea asta foarte des, punând și câteva prăjituri. După ce îi dădu coșul lui Lucas, îi conduse prin bucătărie spre spatele casei. Deschise ușa și le arătă.

- E casa din capătul potecii. O nimeriți sigur.

Casa abia se vedea, dar poteca era dreaptă. Kendra tremura de emoție în timp ce ea și Lucas mergeau repede printr-o grădină de legume și apoi de-a lungul unei pășuni înconjurate de un gard unde păștеau câteva vaci liniștite. Animalele erau slabe, ieșite din iarnă și se buricurau lacome de iarba proaspătă.

Casa era mică și arăta de parcă fusese o anexă. Kendra bătu la ușă.

Se auzi o voce de femeie.

- O clipă!

Când se deschise ușa, imaginea doamnei Lowell iscă un val de amintiri ale bunătății și grijii. Cuvinte blânde, o mână rece pe fruntea Kendrei, îndemnuri aspre să împingă... Femeia aceasta cu siguranță îi salvase viața – poate și pe cea a lui Christopher.

Doamna Lowell încremeni.

- Lady Denshire. Dumneavoastră... arătați bine. Și fiul dumneavoastră?

- Și el e bine, dar nu de asta sunt azi aici. Am fost atât de bolnavă încât ani întregi după naștere mi-am adus aminte foarte puține din ce s-a întâmplat. Apoi, acum câteva zile, mi-am amintit că am născut și o fetiță care părea să nu reziste peste noapte. Înghiți cu greu înainte de a continua: A fost botezată? E îngropată în curtea bisericii de la Lower Dauntrey? Trebuie să știu!

După o pauză lungă și plină de nehotărâre, doamna Lowell oftă.

- Aveți dreptul să știți. Mai bine intrați. Se dădu înapoi, aruncându-i lui Lucas o privire tăioasă. Nu sunteți Lord Denshire.

- Nu, sunt Foxton, vărul lui Lady Denshire.

Doamna Lowell acceptă explicația. Se aflau într-o mică încăpere ce avea o masă, câteva scaune, un covor din resturi de cârpe și un loc de gătit cu o vatră. Lucas așeză coșul cu mâncare pe masă.

– Fiica dumitale a trimis asta. Pâine și brânză, plăcintă cu carne, supă, ceai și probabil alte câteva lucruri.

– Poate că va putea bea supa, murmură doamna Lowell.

Luă capacul oalei și umplu o cană cu supa aburindă. Apoi traversă camera și deschise ușa spre un mic dormitor.

O lumină slabă intra prin fereastra acoperită cu hârtie uleiată, dezvăluind o femeie trasă la față, cu păr blond, zăcând fără vlagă pe un pat îngust. Dormea cu răsuflarea chinuită și obrajii roșii de febră. O fetiță stătea cățărată pe marginea patului, mângâind o pisică. La vederea străinilor, se ridică.

Kendra simți că îi stă inima în loc. Fetița avea păr castaniu-închis și ochi care își schimbau culoarea. Semăna cu Christopher.

Semăna cu ea.

„Fiica mea!"

capitolul 17

Kendra șopti:

– Caitlin!

Era așa de palidă, încât Lucas se temu că avea să leșine. O luă de mână, iar ea îi strânse degetele cu putere.

Fără a băga de seamă șocul Kendrei, doamna Lowell intră în cameră și îi dădu fetiței farfuria cu supă.

– Vezi dacă mama ta vrea niște supă bună, Katie.

– Mulțumesc, mătușă Mary. După ce se uită curioasă spre vizitatori, fetița luă farfuria, ținând-o cu grijă în vreme ce se așeză pe marginea patului. Cufundă lingura în farfurie și spuse convingător: Uite niște supă bună de pui, mamă! Miroase foarte bine.

Doamna Lowell ieși din dormitor, închizând ușa în urma ei.

– E fiica mea! spuse Kendra pe o voce joasă și înverșunată. *Eu* sunt mama ei!

– Da, i-ați dat naștere. Doamna Lowell se așeză încet pe unul din scaunele simple de lemn și făcu semn spre oaspeți să se așeze. Va amintiți cât de firavă era?

– Acum am în minte o imagine foarte limpede ținând-o în brațe, spuse Kendra nesigură. Era așa de firavă încât mă temeam că va înceta să respire! Apoi a dispărut. Mi-a fost luată din brațe.

Moașa clătină din cap.

– Vă amintiți că soțul dumneavoastră a spus *să scăpăm de ea?*

Kendra șuieră printre dinți:

– Da, și nu pot crede că am fost așa de nebună să mă mărit cu bărbatul acela!

– M-am mirat și eu, spuse sec doamna Lowell. Nu credeam că fetița dumneavoastră va rezista peste noapte și eram așa de ocupată, încercând să vă salvez viața și să mă asigur că băiețelul dumneavoastră respiră, încât n-am avut timp pentru micuță. Sora mea mai mică, Jane Potter, locuia în Lower Dauntrey pe atunci, așa că am trimis după ea. Voiam să dau copilul unei ființe iubitoare, atât cât ar mai supraviețui.

Jane era îndurerată pentru că tocmai își pierduse propriul copil. Când a ajuns la han, am întrebat-o dacă ar avea grijă de micuța dumneavoastră până când vor veni îngerii după ea. Că voiați s-o botezați Caitlin și, pentru că era o situație de urgență din pricina viscolului și a vieții fragile a bebelușului, Jane putea face un botez laic. Așa că a luat copila în brațe și a jurat că va avea grijă de ea. Era plină de zăpadă de la drumul spre han și a folosit zăpada topită de pe pelerină să oficieze pe loc botezul.

– Sperasem ca fetița să fie botezată, spuse tremurând Kendra.

– S-a întors acasă și s-a dedicat vieții pruncului. Doamna Lowell zâmbi când își aduse aminte. Jane e foarte iubitoare, așa că a hotărât s-o salveze pe fetiță. Copilul dumneavoastră e la fel de puternică precum dumneavoastră, Lady Denshire. Nici despre dumneavoastră n-am crezut că veți supraviețui, dar iată-vă! Două miracole, fără îndoială.

– Așa că ai lăsat-o pe Jane să păstreze copilul? spuse consternată Kendra.

Doamna Lowell clătină din cap.

– Am aflat că fetița supraviețuise după multe săptămâni. Când viața dumneavoastră n-a mai fost în pericol, am plecat acasă atât de istovită, încât am dormit câteva zile. Vremea era rea și abia după Crăciun am văzut-o pe Jane și am aflat că fetița trăia și că era bine. Jane îi spunea Katie – mai târziu a botezat-o la biserică în Great Dauntrey, cu numele Catherine Potter, înregistrându-se drept mamă.

Kendra își mușcă buza.

– N-ai încercat să mă găsești?

Doamna Lowell miji ochii.

– Dumneavoastră și soțul erați de mult plecați și n-am știut cum să vă găsesc. Nici n-am vrut! Îl aveați pe băiețelul acela dulce, iar soțul dumneavoastră nu ar fi prețuit niciodată o fată. N-o merita! În schimb, Jane, da.

Kendra închise ochii și șopti:

– Mintea înțelege asta, dar inima îmi plânge după copilul pierdut.

– Ați venit aici la timp. Poate că e semn divin, spuse doamna Lowell cu o expresie aspră. Jane e pe moarte, așa încât Katie ar putea avea nevoie de altă mamă.

– Tuberculoză? întrebă Lucas.

Doamna Lowell îl fixă cu privirea.

– Cum ați știut?

– Am recunoscut simptomele. Se pare că boala surorii dumitale e foarte avansată.

Moașa oftă.

– Aveți dreptate. Soțul lui Jane a murit de tuberculoză. Am crezut că ea nu va fi atinsă, dar apoi s-a îmbolnăvit.

– Dar Caitlin? Katie? întrebă Kendra.

– Cred că a luat și ea, spuse doamna Lowell cu adânc regret. După ce i-a murit soțul, Jane a rămas fără nici un ban și am aranjat căsuța asta pentru ea. Am vrut ca fetița să stea cu mine ca să nu se molipsească, dar a refuzat s-o părăsească pe mama ei. Se uită spre Kendra și adăugă: A refuzat s-o părăsească pe Jane.

Kendra se întoarse și îl privi intens pe Lucas.

– Suzanne a spus că uneori faci miracole și că i-ai salvat viața lui Simon. Poți face ceva pentru Jane?

Doamna Lowell se încruntă.

– Miracole? Am văzut câteva însănătoșiri ce păreau miraculoase, dar niciodată de tuberculoză.

Lucas spuse cu părere de rău:

– Am petrecut ani lucrând ca vindecător de oase. Câteodată, nu des, am putut să vindec cu rugăciune și punându-mi o mână pe bolnav. Dar e un har nesigur. Încercase să-l salveze pe fratele Emmanuel și eșuase, iar acest eșec îl urmărise mult timp. Eșuase și în alte dăți. Prea des. Nu există garanții, adăugă el.

– Am avut și eu experiențe asemănătoare, spuse doamna Lowell încruntată. Când îmi fac griji pentru o mamă sau un copil, îi strâng în brațe, mă rog și șoptesc cuvinte de speranță și de îmbărbătare. Cred că uneori atingerea vindecătoare e cea care schimbă lucrurile. Dacă aveți acest har, cu siguranță merită încercat cu Jane! Nu strică să încercați.

– Asta... nu e pe deplin adevărat. Dacă reușesc sau nu, întotdeauna e un preț de plătit. Lucas inspiră adânc, știind că nu putea refuza să ajute. Dar, dacă vrei și îmi permiți, voi încerca.

– Uită-te și la Katie! spuse Kendra cu o voce încordată.

El o privi compătimitor, văzându-i pe chip șocul și durerea de a-și fi găsit fiica doar ca să riște a o pierde din nou.

– Firește că mă uit și la Katie.

– Vă putem ajuta cu ceva? întrebă doamna Lowell.

– O să-mi pun mâinile pe umerii lui Jane. Dacă amândouă puneți o mână pe mine și pe cealaltă pe Jane în vreme ce vă rugați pentru sănătatea ei, ar putea fi de ajutor.

Într-un precedent caz critic, alți doi oameni i se alăturaseră, iar Lucas credea că ajutaseră, deși nu era sigur. Dar era sigur că doamna Lowell și Kendra s-ar fi simțit mai bine dacă s-ar fi alăturat eforturilor sale.

Doamna Lowell deschise ușa dormitorului și intră prima. Jane dormea cu răsuflarea chinuită și strângea în mână o batistă pătată de sânge. Katie se băgase sub pătură și o ținea în brațe pe mama ei vitregă ca și cum încerca s-o protejeze de noaptea cea veșnică. Lacrimi tăcute îi alunecau pe obraji din ochii care își schimbau culoarea. Acum erau cenușii, exact ca ai Kendrei.

Își înclină capul și se uită la Lucas.

– Cine sunteți? întrebă ea pe o voce subțire.

– Mă cheamă Lucas Mandeville. Vom încerca să o ajutăm pe mama ta să se simtă mai bine, spuse el blând.

Ea încuviință din cap și închise ochii, băgându-se și mai adânc sub pături.

Lucas merse la capul patului și își puse mâinile pe umerii slabi ai lui Jane. Simți cum spiritul ei slăbea. Dacă el dădea greș, femeia mai avea foarte puțin timp.

Doamna Lowell se duse în locul dintre Lucas și perete, așa încât să-și poată pune o mână pe umărul lui și pe cealaltă pe sora ei. Kendra se duse de cealaltă parte a lui cu mâna stângă pe brațul Lucas și cu cealaltă atât pe Jane, cât și pe Katie.

Lucas nu era sigur că avea să fie un miracol, dar dragostea nu lipsea. Închise ochii și spuse încet *Tatăl nostru*. Kendra și doamna Lowell i se alăturară în timp ce el rostea cuvintele cunoscute.

Apoi se cufundă în acel spațiu vindecător unde câteodată putea canaliza energia divină să ajute pe cineva

bolnav. „Cu voia Ta, Dumnezeule!" Simți lumina albă și dragostea ieșind din el și intrând în Jane, care iubea și era iubită cu ardoare. Alături de el erau rugăciunile celor două femei. Palmele i se încălziră, aproape arzând în timp ce își revărsa toată concentrarea și speranța în femeia de sub mâinile sale.

Continuă până când simți cum lumina divină scădea odată cu puterea lui. Șopti:

- Amin, luându-și mâinile de pe umerii lui Jane.

Și aproape că se prăbuși. Kendra îl luă de braț să-l susțină.

- Te simți bine? întrebă ea îngrijorată.

El zâmbi slab.

- Așa cum am spus, întotdeauna e un preț de plătit, iar o parte din asta e puterea mea. Cu cât boala e mai gravă, cu atât mă simt mai epuizat. Chiar și așa, nu știu dacă am ajutat-o.

În vreme ce Kendra îl scotea din dormitor, doamna Lowell îndreptă pătura pe Jane și Katie, apoi sărută ușor creștetul amândurora înainte de a-i urma pe ceilalți în camera mai mare. Închizând ușa în spatele ei, spuse șoptit:

- A fost extraordinar! Puteam simți căldura din mâinile dumneavoastră.

Lucas se prăbuși pe un scaun de lângă masă, tremurând de frig și de epuizare.

- Nu știu dacă a fost de ajuns, spuse el obosit, simțindu-se pustiit și lipsit de puteri.

- Jane respiră mai ușor acum și a prins culoare în obraji. Poate că ne-ați dăruit acel miracol. Moașa oftă. Chiar dacă nu e așa, vă mulțumesc că ați dăruit atât din propria ființă. Mă duc să stau cu Jane și Katie.

După ce ieși din cameră, el simți pe spate și pe umeri ceva cald. O pătură tricotată pentru genunchi. Fu urmată de Kendra, care îl îmbrățișă. Pentru că ea era în picioare, iar el stătea jos, capul i se odihnea pe pieptul ei moale. În vreme ce mâna ei îl mângâia alinător pe gât

și pe spate, epuizarea lui dispăru. Voia să se topească în ea și să nu-i mai dea drumul niciodată.

Dar trebuia să-i dea drumul. Se trase înapoi, spunând:

– Mulțumesc că m-ai readus la viață.

Ea zâmbi.

– Mâncarea și băutura vor fi și ele de ajutor. Ai vrea niște ceai?

– Da, te rog.

Ceaiul era într-o oală groasă de lut ce îl ținea cald. Kendra turnă o cană pentru el și i-o puse în mâini. Lichidul îi alină gâtul uscat, îl ajută să-și limpezească mintea și îi dădu puțină energie.

Ceaiul fu urmat de o bucată de pâine proaspătă unsă cu unt. Își dădu seama că îi e foame. De fapt, era lihnit. Murmură o mulțumire Kendrei și mâncă pâinea cu lăcomie. Apoi luă o bucată de plăcintă cu carne.

Simțindu-se pe jumătate întremat, se îndreptă pe scaun.

– Când fac ceva simplu cum ar fi să pun un os la locul lui, folosesc o capacitate mai mică de vindecare pentru a încerca să reduc durerea. Dar când la mijloc e o viață și mă străduiesc din răsputeri... Vocea i se stinse înainte de a continua: După cum am spus, întotdeauna e un preț de plătit, iar vindecarea nu reușește mereu.

Kendra se așeză lângă el și îl luă de mână.

– Dar e mai bine să încerci și să dai greș decât să nu încerci deloc, spuse ea categoric.

– A fost generos din partea ta să îți dorești ca Jane să se vindece când cea mai profundă dorință e s-o iei pe Katie cu tine, spuse el încet.

Ea zâmbi trist.

– Da, dar cum să doresc moartea unei femei care i-a salvat viața lui Caitlin și crescut-o de atunci? O femeie pe care Katie o iubește ca pe mama ei. Ce fel de femeie aș fi fost?

– Ai fi o femeie mult mai prejos decât cea care ești.

Stânjenită, ea își feri privirea.

- Chiar dacă aș vrea s-o iau cu mine, unde s-o duc? Acum n-am o casă adevărată și sunt în mijlocul unui mare scandal ce poate să-mi schimbe viața pentru totdeauna. Lui Katie îi e mai bine aici cu oameni care o iubesc.

- Dar ai vrea să faci parte din viața ei, nu-i așa?

- Ah, da! Păru gânditoare. Vreau așa de tare să-și cunoască fratele! Și Christopher să-și cunoască sora.

- Asta se va întâmpla în cele din urmă, dar nu așa de repede pe cât ai vrea tu.

Ușa dormitorului se deschise și apăru Katie. Arăta ca orice alt copil, cu ochi strălucitori și mișcări sigure. Făcu o plecăciune în fața lui Lucas.

- Domnule Mandeville. Privirea ei se mută asupra Kendrei și spuse ezitând: Lady Denshire?

- Odată am fost Lady Denshire, răspunse Kendra, dar acum sunt Kendra Douglas, numele căpătat la naștere.

Katie făcu o plecăciune și în fața ei.

- Mă bucur să vă cunosc, domnule, doamnă.

Lucas zâmbi când văzu formalismul ei. Înainte de a putea răspunde, pisica pe care o zărise în treacăt mai devreme se răsuci în jurul gleznelor lui Katie și apoi se uită în sus cu aceeași seriozitate.

Era cea mai ciudată pisică pe care o văzuse vreodată - cu pete negre, portocalii și albe. O labă din față era complet neagră, cealaltă avea dungi portocalii, gâtul era alb și fața era împărțită pe diagonală în negru și portocaliu. Având destulă minte încât să nu jignească animăluțul copilului, ea spuse:

- Cred că pisica asta are înfățișarea cea mai neobișnuită din Anglia.

- Da, nu-i așa că e drăguță? Katie o luă în brațe. Mama spune că Dumnezeu a folosit toate culorile rămase de la alte pisici s-o facă pe asta specială. I-am spus Patches[1].

- Un nume potrivit, spuse Kendra, întrebându-se dacă era doar o simplă coincidență că poneiul iubit

[1] În engleză, *patches* înseamnă petice. (n.tr.)

al lui Christopher avea același nume. Întinse degetele să fie mirosite, iar pisica o linse cu o limbă aspră. Îi este foame?

– Da, dar și mie. Katie vorbea limpede, cu o voce mai matură decât vârsta ei. Arătă spre mâncarea de pe masă. De obicei, Maggie trimite o prăjitură pentru mine. A trimis și azi?

– Da, dar cred că mai întâi ai nevoie de mâncare, spuse Kendra pe un ton matern. Poate o farfurie cu supă și niște pâine cu brânză?

– Ah, da, vă rog!

Kendra tăie câteva felii de brânză. Katie o lăsă jos pe Patches, apoi puse o bucată mare de brânză în fața pisicii. Patches se aruncă asupra ei în vreme ce Katie se așeză pe al treilea scaun de la masă și începu să mănânce supa cu același entuziasm, dar cu gesturi mai educate.

– Arăți de parcă te-ai simți bine, observă Lucas.

– Nu m-am mai simțit așa de bine *de o veșnicie!* Se aplecă asupra farfuriei cu supă. Și mama se simte mai bine. *Mult* mai bine! Înclină capul într-o parte. Ce i-ați făcut?

Cum să poată explica inexplicabilul unui copil? Încercând să fie cât mai clar, spuse:

– Unii oameni au darul divin al vindecării. E foarte misterios și nu funcționează întotdeauna, dar am hotărât să încercăm cu tine și cu mama ta și se pare că am reușit.

– Mulțumesc, spuse grav Katie. Se uită în coș și găsi prăjiturile puse acolo pentru ea de verișoara ei, Maggie. După cum arătau, erau prăjituri cu mirodenii. Mușcă cu plăcere și apoi bău o gură de ceai.

Privirea i se îndreptă spre Kendra.

– Aveți părul la fel ca al meu.

– Da, așa e. Kendra trase de o șuviță lungă pentru ca fata s-o poată vedea mai bine. Un șaten-închis ce pare roșu-închis în lumină. De obicei, i se spune castaniu.

Katie trase și ea o șuviță și o puse lângă cea a Kendrei.

– Aproape la fel! spuse ea cu plăcere. Dar părul dumneavoastră e mai închis.

– Asta pentru că sunt mai mare. Și al tău se va închide odată cu vârsta.

Kendra își strânse din nou părul.

– Și ochii sunt ca ai mei, spuse Katie fascinată. Nu au o singură culoare. Se schimbă de la albastru la cenușiu și la un fel de verde.

– Există un motiv pentru asta.

Lucas putu auzi încordarea din vocea Kendrei.

– Da? rosti Katie, interesată să afle mai mult.

Kendra inspiră adânc.

– Știai că e posibil să ai două mame?

– Adică să te naști de două ori? Katie clătină capul. Nu vă cred.

– Nu să te naști de două ori, ci să ai două mame diferite. Una care îți dă naștere și una care te crește. Kendra își așeză ușor mâna pe mâna fiicei ei. Tu ai două mame, Katie! Eu sunt mama care te-a născut. De aceea semănăm. Și Jane Potter e mama care te-a iubit și te-a crescut.

Șocată, Katie își smuci mâna și îl luă în brațe pe Patches, ținând pisica la piept ca o protecție.

– Nu! Dacă erați mama mea, de ce nu m-ați păstrat? Nu m-ați vrut?

Cu voce tremurândă, Kendra răspunse:

– Eram foarte-foarte bolnavă. Aproape că am murit și nici măcar nu mi-am amintit că te-am născut. Erai atât de mică și de firavă, încât nimeni nu credea că vei supraviețui. Mătușa ta Mary te-a dat surorii ei, care ți-a salvat viața, iar de atunci ți-a fost mamă. Tu și eu am fost foarte norocoase.

Katie se încruntă.

– Cum să puteți uita că ați avut un copil?

– Pentru că am avut *doi* copii. Ai un frate geamăn. Kendra afișă un zâmbet palid. Seamănă cu amândouă. Același păr, aceiași ochi. Pentru că l-am iubit și am avut grijă de el când mi-am revenit după ce era să mor,

am uitat că am născut și o fetiță. Apoi, acum câteva zile, am ținut în brațe o fetiță care semăna puțin cu tine și dintr-odată mi-am amintit ce am pierdut. Așa că am venit să te caut.

Alegând ce o interesa cel mai mult, Katie spuse:

– Am un frate?

– Da, îl cheamă Christopher. O să-i placă să afle că are o soră.

Doamna Lowell ieși din dormitor.

– Katie, mama ta vrea să te vadă!

Bucuroasă că avea motiv să scape de aceste vești noi, Katie se ridică de pe scaun și dispăru în dormitor cu Patches înfășurată pe umărul ei. Fața neagră și portocalie a lui Patches o studie întrebătoare pe Kendra înainte ca ușa să se închidă, despărțindu-le.

Încruntându-se, doamna Lowell spuse:

– Nu trebuia să-i spuneți că sunteți mama ei.

– Trebuia să afle mai devreme sau mai târziu. Ea a început discuția, observând că avem aceeași culoare de păr și de ochi. Kendra se uită în ochii celeilalte femei. N-am de gând s-o iau de aici, de lângă tot ce știe. Aici e casa ei și voi sunteți familia ei. Dar și eu sunt. Vreau să fac parte din viața ei. Vreau să-și cunoască fratele. Vreau să aibă viața pe care o merită.

– Noi nu suntem destul de buni pentru ea? o înfruntă doamna Lowell cu privirea.

– Dumneata și familia dumitale sunteți cel mai bun lucru ce ar fi putut să i se întâmple unui copil abandonat, spuse repede Kendra. Dar situația surorii dumitale a fost grea chiar și înainte de a se îmbolnăvi. Vreau să fixez un venit pentru Katie, suficient să asigure pentru ea și pentru sora dumitale un cămin sigur. Mă rog ca amândouă să fie sănătoase. Crezi că sunt?

Încordarea moașei slăbi.

– Cred că da. Jane e obosită, dar nu văd nici un semn de boală. Se șterse cu mâna pe față, acoperindu-și

în treacăt ochii. Nu vreau să vă fac probleme. Ziua asta a fost prea mult pentru mine.

- A fost prea mult pentru noi toți, rosti Lucas ridicându-se. Kendra, trebuie să găsim un han pentru a înnopta. Ne putem întoarce de dimineață ca să discutăm despre tot ce în seara asta e prea copleșitor.

Ea se întoarse spre el recunoscătoare.

- Ai dreptate. Ai vrea să mergem la Red Lion? Nu e departe. Sunt curioasă dacă îmi va părea cunoscut.

- Ați putea sta aici, spuse nesigură doamna Lowell.

- E foarte amabil din partea dumitale, zise Lucas, dar n-ai nevoie de povara oaspeților care practic sunt niște străini.

- Străini care sunt rude, spuse ironic doamna Lowell. Dar ar fi mai ușor dacă ați sta în altă parte. Abia aștept să vă văd de dimineață după ce ne limpezim mințile.

Kendra fu întru totul de acord.

capitolul 18

Fu o ușurare să se urce în trăsură și să se întoarcă în Lower Dauntrey. Când se urcă și Lucas, el ocupă locul din fața ei, dar Kendra îl luă de mână și îl trase lângă ea.

- Cred că amândurora ne prinde bine să ne ținem de mână, spuse ea cu un zâmbet trist. Cum te simți?

El respiră greoi.

- Secat. Mă voi simți bine mâine, dar, încercând o vindecare importantă precum cea de azi, mă simt ca și cum un regiment de cavalerie m-ar fi călcat în picioare. Tu cum ești? Azi a fost șocant, cu toate că veștile sunt miraculos de bune.

- Niciodată nu m-am gândit că fiica mea ar fi putut supraviețui. Luptându-se cu lacrimile, Kendra își apăsă mâna liberă de față șoptind incoerent: Chiar și acum mi-e greu să cred că e adevărat.

El îi eliberă mâna și o luă pe după umeri.

- Dar nu încape nici o îndoială. Îți seamănă leit.

– Seamănă leit și cu Christopher. Își mușcă buza gândindu-se la fiul ei, apoi continuă: Am sperat să obțin informații despre trecut și ocazia să-mi iau rămas-bun de la Caitlin a mea. Dar realitatea se dovedește a fi mult mai complicată. E copilul meu miracol – cu toate astea, n-o pot lua acasă cu mine.

– Ai avut dreptate să spui că n-o poți lua pe Katie de lângă femeia care i-a fost ca o mamă, spuse încet Lucas. Trebuie timp pentru a construi o relație cu Katie și cu Jane. Ai putea fi, în cele din urmă, mai degrabă o mătușă favorită decât o mamă. Dar vei face parte din viața fiicei tale. Și ai câștigat și alte rude respectabile. Maggie se pricepe tare bine la gătit!

Ea zâmbi, așa cum își dorea el.

– Vom aranja lucrurile în timp. Următoarea mea sarcină e să mă întorc la Londra și să aflu dacă Kirkland a descoperit vreo armă utilă împotriva lui Denshire.

– Sarcina *noastră*, spuse el cu hotărâre.

Ea ridică mâinile lor unite și îl sărută ușor pe încheieturi, apoi închise ochii și se rezemă de banchetă – o idee atât de bună, încât el făcu la fel, apoi amândoi moțăiră tot restul călătoriei până la hanul Red Lion. Ținându-se de mână tot drumul.

– Kendra?

Lucas bătu ușor la ușă pentru că nu voia s-o trezească dacă dormea.

Dar ea strigă:

– O clipă!

Luând asta drept permisiune, deschise ușa, ținând în mână sticla de argint cu brandy și două pahare goale.

– Ah! Kendra clipi surprinsă. La fel ca el, se schimbase în veșmintele de noapte – în cazul ei, un halat de catifea vișinie lung până la pământ ca s-o apere de răcoarea nopții de primăvară. Își desfăcuse părul ce îi cădea până aproape de talie în valuri bogate și brun-roșietice

ce reflectau culoarea intensă a halatului. Nu mi-am dat seama că ușa se deschide spre alt dormitor.

Încercând să nu se holbeze la părul ei bogat, Lucas spuse:

- I-am spus hangiului că suntem căsătoriți, așa că ne-a oferit aceste două camere. Ușa de legătură poate fi încuiată când camerele sunt separate, dar pot fi descuiate. Aranjamentul e bun pentru familii sau perechi ce dorm separat pentru că soțul sforăie. I-am spus că eu sunt acel soț și că vrem două camere.

Ea zâmbi.

- Sforăi?

- Nu știu. Dacă sforăi, dorm când se întâmplă. Puse paharele pe masă, unde încă erau farfuriile și tacâmurile de la cina pe care Kendra o luase în cameră, împreună cu o carafă cu apă. El turnă apă în pahare. Înțeleg că și ție ți-a fost greu să adormi. Ți-ar plăcea niște brandy îndoit cu apă? Ne poate ajuta pe amândoi să ne relaxăm.

- Pare o idee excelentă.

Ea își strânse brațele la piept cu un fior, deși halatul de catifea îi ținea de cald, apoi se așeză pe marginea patului în fața focului în care cărbunii ardeau încet. În blânda lumină a focului, arăta ca o superbă și istovită madonă.

Când acceptă paharul de brandy îndoit cu apă pe care el i-l oferi, spuse:

- Sunt bântuită de camera asta. Aici am născut copiii și aproape că am murit.

El se așeză pe pat lângă ea și o luă pe după umeri pentru a o încălzi și a o alina.

- Recunoști camera chiar dacă erai într-o stare atât de gravă?

Ea făcu un gest în sus cu paharul înainte de a lua o înghițitură.

- Crăpăturile din tavan sunt de neconfundat. Doar asta am văzut în scurtele mele clipe de luciditate.

El își dădu capul pe spate ca să vadă crăpăturile subțiri.

– Arată ca o hartă a Angliei.

– Eu credeam că e un lup care sare, ceea ce spune multe despre starea mea mentală de la vremea aceea. Se uită din nou spre tavan. Dar ar putea fi Anglia. Îmi place mai mult. Luă o înghițitură mare de brandy. S-au întâmplat atâtea în hanul acesta! Mi s-au născut copiii, aproape că am murit, iar căsnicia mea s-a sfârșit.

El o strânse mai puternic de umeri, iar ea se cuibărise lângă el.

– S-a sfârșit?

– Până când am rămas însărcinată, am avut o căsnicie civilizată. Denshire și-a pierdut interesul față de mine când am rămas însărcinată. Apoi s-a născut Christopher și avea un moștenitor. Își termină băutura cu o înghițitură lungă. După naștere, nu mai voiam ca Denshire să mă atingă. Deși nu-mi aminteam în mod conștient de nașterea lui Caitlin sau ce spusese despre ea, în adâncul ființei mele îmi dădusem seama că soțul meu era vrednic de dispreț. După aceea, căsnicia noastră a fost doar cu numele și amantele lui erau bine-venite. Aranjamentul a funcționat bine câțiva ani.

– Știu că a fost greu pentru tine, dar cel puțin acum te-ai eliberat de el. Și *o să-l luăm* pe Christopher de la el, spuse el cu o oarecare vehemență.

Ea puse paharul gol pe noptieră, apoi îl privi cu atenție.

– De ce faci atât de multe pentru mine? Pentru că îți place să ajuți oamenii?

El privi focul jucându-se pe încântătoarea ei față hotărâtă.

– În general, îmi place să ajut oamenii. Dar în particular îmi place de tine.

– Se pare că îți place să ai un prieten sau un partener, spuse ea gânditoare. Simon când erați copii. Fratele

Emmanuel în vremea anilor din Belgia. Prieteni când erai în Marina Regală?

Surprins de vorbele ei, se gândi înainte de a răspunde.

– Cu siguranță mă descurc și singur, dar ai dreptate, prefer să am un însoțitor de care să mă bucur și în care să am încredere. Cu un zâmbet iute, spuse: Dar înainte n-a existat nici un însoțitor căruia să vreau să-i fac asta.

Se aplecă s-o sărute.

Ar fi trebuit să fie un sărut ușor, prietenesc, dar nu fu așa pentru că și ea se înclină spre el. Buzele ei se deschiseră sub ale lui, iar ea îi puse o mână pe obraz. Gura ei fu dulce și timidă în timp ce șopti:

– A trecut multă vreme de când am sărutat un bărbat.

– Și mai multă vreme de când am sărutat o femeie, murmură el. Am uitat cât de minunat poate fi un sărut. Deși cred că tu îl faci să fie așa.

– Cred că noi împreună creăm minunea.

Cu răsuflarea întretăiată, ea îl luă de gât și se lipi de el.

Era incredibil de moale și de feminină. Mâinile lui alunecară pe spatele și mijlocul ei, peste rotunjimile ispititoare de femeie. Sânii plini erau tulburători sub halatul de catifea. Palma lui se lipi de un sfârc și se roti ușor. Ei i se tăie răsuflarea și tremură lângă el, cu mâinile la fel de doritoare, atingându-l.

Oboseala lui dispăru într-un val de dorință, o dorință pereche cu a ei când Kendra îi dădu la o parte cămașa lungă din catifea albastră și își puse mâinile pe pielea dezvelită de dedesubt. El icni, simțind cum ia foc.

Sărutări, mâini, miros și respirație... Dar cum ajunseseră întinși în pat pe jumătate dezbrăcați? Halatul ei era desfăcut, expunând cămașa de noapte transparentă de sub el.

– Ești așa de frumoasă!

I se vedeau sfârcurile, așa că se aplecă și sărută unul din ele prin muselina subțire. Sub căldura gurii lui, se întări, iar ea gemu, arcuindu-se spre el.

După ce dădu atenție unui magnific sân, își mută gura pe celălalt, încântat de reacția ei pasională. Mâna ei caldă alunecă în jos pe trupul lui, ajungând la...

Când îl atinse, el deveni rigid, nevrând decât să desăvârșească relația în cel mai profund și intim mod. Și totuși spuse răgușit:

– Încerc să-mi amintesc toate motivele pentru care n-ar trebui să facem asta, dar memoria și rațiunea mea dispar.

– Poate că în seara asta ar trebui să uităm de memorie și de rațiune, suflă ea, cuprinzându-i bărbăția cu mâna.

Dorința ardea și mai puternic și abia reuși să vorbească.

– N-ar trebui să fim... nesocotiți pentru plăcere!

– De ce nu? spuse ea cu o reacție aprigă. Am fost abuzată și trădată mulți ani. Cu tine mă simt tânără, iubită și plină de viață. Aici nu ne cunoaște nimeni, călătorim fără servitori, de ce să nu împărtășim pasiunea chiar dacă e doar pentru o noapte?

Într-un colț întunecat al minții, știa că n-ar fi trebuit să facă acest pas, dar nu-i putea rezista. Trebuia să fie lipit de ea, piele pe piele, respirație în respirație. O mângâie pe trup, încântat de senzația de piele catifelată și de mușchi și oase de sub ea. Când ajunse la genunchi, făcu cale întoarsă, strecurându-și mâna între coapsele ei și dând deoparte țesătura subțire a cămășii de noapte.

Ea era fierbinte și pregătită când el îi atinse cea mai intimă parte. Gemând, își desfăcu picioarele, primindu-l, și se agăță de el, trăgându-l mai aproape. Și el era gata, vrând cu disperare să se unească. Se mișcă între picioarele ei, pregătindu-se s-o penetreze.

Ea gemu și îl apucă de șolduri când el se împinse încet în ea, îmbătat de plăcerea ce îi umplea fiecare părticică a trupului. Mâinile ei fierbinți erau sub halatul lui, atingându-i pielea. Era strâmtă, dovadă a anilor în care nu făcuse dragoste, așa cum și pentru el trecuseră mulți ani de când nu mai cunoscuse plăcerile carnale

dăruite de o femeie. Dar acele ocazii fuseseră lecțiile tinereții, când nu trăise afecțiunea pe care o simțea față de Kendra.

– Lucas, gemu ea. *Lucas!*

Începu să pulseze în jurul lui, strângându-l cu putere de mijloc. El se prăbușea, se prăbușea...

„Nu!" Cu ultima fărâmă de control, se retrase și își vărsă sămânța pe piciorul ei, înlănțuindu-se într-un cu tremurător extaz. Piele pe piele, respirație în respirație...

Nu voia să-i dea drumul nicicând, dar nu voia s-o zdrobească. Se întoarse într-o parte, ținând-o lângă el.

– Aș vrea să nu fi trebuit să faci asta, spuse ea într-o șoaptă răgușită.

– Și eu aș fi vrut, spuse el cu pasiune. Avem doar noaptea asta furată, dar să te las însărcinată ar fi o complicație dezastruoasă pe lângă muntele de complicații.

– Știu. Îi dădu deoparte cu blândețe părul ud ce îi căzuse pe frunte, cu o expresie gânditoare în lumina flăcărilor. Dar mi-ar plăcea să mai am un copil și să-l am cu tine.

Să-și imagineze conceperea unui copil împreună era o plăcere dulce-amară. Voia asta cu aceeași ardoare ca ea. Dar în timp ce trăgea pătura peste ei să le țină cald în noaptea rece, recunoscu deprimat ce greșeală fusese să devină amanți.

capitolul 19

Kendra picotea în brațele lui Lucas cu capul pe umărul lui și părul mișcându-se sub răsuflarea lui. Nu mai cunoscuse până acum o astfel de intimitate cu un bărbat. Nu doar pasiunea, uluitoare și revelatoare cum fusese, ci și tandrețea.

– Ai avut dreptate că a fost o idee proastă, Lucas, șopti ea. Pentru că nu pot suporta ideea că nu vom mai dormi împreună niciodată.

Credea că el dormea, dar răspunse pe o voce la fel de șoptită ca a ei.

– Și eu mă simt la fel. Mulțumit. Fericit. Nevrând să mă mișc. Deși în cele din urmă mă voi întoarce în camera mea, pretinzând că avem nevoie de ea pentru că eu sforăi.

Ea zâmbi în camera întunecată, luminată doar de lucirea cărbunilor din șemineu.

– Încă n-ai sforăit, dar mai trebuie verificat pentru a fi siguri.

Apoi își dori să nu fi spus asta pentru că nu aveau să mai existe ocazii pentru a verifica. Nu și în viitorul apropiat.

El își trecu degetele prin părul ei.

– Deja am avut parte de un miracol când ți-am găsit fiica. Poate că sunt și alte miracole în viitor.

– Îmi place ideea. Cred că tu ești îngerul meu păzitor, Lucas. Când ne-am întâlnit la balul familiei Clanton, eram paralizată de furie și de nesiguranță. Acum am prieteni, aliați și speranță.

Dar și o fiică, și un iubit, chiar dacă nu avea să-i vadă atât de des precum i-ar fi plăcut.

El râse.

– Nu cred că am fost vreodată îngerul păzitor al cuiva. Mâna lui alunecă de-a lungul trupului ei, aducându-i o altfel de căldură. Acum gândurile mele nu sunt deloc curate.

Ei i se tăie răsuflarea și începu propria explorare a trupului lui.

– Dacă mai avem doar câteva ore, hai să nu le risipim!

Nu le risipiră.

Kendra încerca să-și ascundă emoțiile când a doua zi de dimineață se întoarseră la doamna Lowell. Lucas observă, firește.

– Calmează-te, murmură el. Azi va fi mai ușor decât ieri.

Spera și ea. Așa cum se dovedi, el avusese dreptate. Doamna Lowell îi întâmpină cu căldură și îi conduse în spatele casei.

- Sper că nu vă deranjează bucătăria. În casa asta, aici se stă cel mai mult.

Bănuind că era un fel de test, Kendra spuse:

- Îmi place o bucătărie caldă și primitoare.

- Sper că aici se găsește și ceva din ce a copt fiica dumitale, adăugă Lucas.

Moașa râse.

- Chiar așa e.

Kendra abia dacă băgase de seamă bucătăria cu o zi în urmă, dar acum văzu că era spațioasă și însorită, iar în aer plutea miros de aluat copt. Maggie, Jane și Katie stăteau la masa mare de stejar, bând ceai și așteptându-și oaspeții. Patches, pisica absurd de multicoloră, stătea mulțumită în poala lui Katie cu un ochi la nou-veniți și cu celălalt la farfuria cu diverse feluri de prăjituri.

Politicoase, femeile se ridicară în picioare, iar Patches alunecă pe podea. Jane Potter semăna foarte mult cu sora ei mai mare, având părul blond și un chip plăcut. Era prea slabă, dar altfel arăta sănătoasă, chiar dacă puțin îngrijorată. Katie o ținea pe Jane de mână, dar o studia cu mare atenție pe Kendra.

Jane spuse:

- Lord Foxton, cred că vă sunt îndatorată pentru că mi-ați salvat viața și, de asemenea, pe cea a fiicei mele.

Încă un test, își spuse Kendra. Jane își revendica dreptul asupra lui Katie și avea nevoie de asigurarea că ea nu urma să ceară custodia fetei. Kendra se gândi la dorința ei de a fugi în America împreună cu Christopher dacă era nevoie. Nu putea forța altă femeie să înfrunte o astfel de alegere groaznică. Nici nu putea să smulgă încă un copil de lângă tot ce știa, așa cum fusese cazul fiului ei.

Lucas spuse:

– Cred că mulțumirile trebuie îndreptate spre Cel de sus. Mă bucur foarte mult că vindecarea pare să fi fost eficientă. Te simți întru totul bine?

– Mai bine decât m-am simțit de mulți ani. Cumpănit. Am uitat ce înseamnă să fii sănătos. Aveți întotdeauna succes cu vindecările dumneavoastră?

El clătină din cap.

– Nu, e un har nesigur. Mă bucur foarte mult că de data asta a mers.

Katie o fixă cu privirea pe Kendra și apoi vorbi:

– Cum să vă spun?

Kendra își aminti ce îi spusese Lucas.

– Ce ai zice de mătușa Kendra? E mai ușor decât să încerci să explici că ai două mame.

– Mătușa Kendra. Katie rosti vorbele ca și cum încerca, apoi încuviință ușor din cap. Îmi place să mai am o mătușă.

– Asta înseamnă că sunteți și mătușa mea? întrebă Maggie.

– Dacă vrei să fiu, spuse Kendra amabilă, vrând să atragă bunăvoința cât mai multor membri ai familiei.

Maggie zâmbi.

– Atunci vă rog să luați loc, mătușă Kendra și Lord Foxton, și gustați niște ceai și câțiva din biscuiții mei cu ghimbir cât mai sunt calzi.

Kendra se așeză cu Lucas în stânga și Katie în dreapta, în vreme ce Jane stătea de cealaltă parte a lui Katie. Fetița continuă s-o studieze pe Kendra, ochii ei schimbători fiind mai mult cenușii decât verzi.

– Îl voi putea cunoaște pe fratele meu? Mă va plăcea?

– Da, îl vei cunoaște într-o zi și firește că te va plăcea, spuse Kendra liniștind-o. Întotdeauna și-a dorit un frate sau o soră.

După ce se turnă ceaiul și platoul cu prăjituri fu oferit celor prezenți, Jane întrebă pe șleau:

– Ce facem de acum încolo?

Kendra întâlni privirea celeilalte femei.

– Așa cum i-am spus surorii tale ieri, n-o să-mi îndepărtez fetița de lângă oamenii care o iubesc și din singurul cămin pe care îl cunoaște. Dar intenționez să fac parte din viața lui Katie.

Încă îngrijorată, Jane încuviință reținută din cap.

– E cinstit așa.

– Voi stabili un venit pentru Katie, pe care o să-l puteți cheltui în interesul vostru comun, continuă Kendra, bucuroasă că avea banii necesari să facă asta pentru fiica ei. Va fi suficient ca voi două să trăiți confortabil.

– Pot să am un ponei? întrebă Katie visătoare. Mi-am dorit dintotdeauna un ponei.

– Asta depinde de mama ta, spuse Kendra bucuroasă că o putea numi pe Jane mama fetei pe o voce sigură. Dacă e de acord, poți să ai un ponei. Sau poate că ar dori să aștepte până când mai crești. Și fratelui tău îi plac caii.

Doamna Lowell spuse:

– Jane, tu și Katie sunteți bine-venite să vă mutați în casa asta. Înainte eram îngrijorată să nu vă molipsiți și de aceea am amenajat o casă separată, dar acum, când ești sănătoasă, e destul loc aici. Două văduve și fetele noastre. Mi-ar plăcea asta.

– Și mie, spuse Jane. Și grajdul tău are loc destul pentru un ponei dacă ne hotărâm să luăm unul. Se uită la Katie. *Dacă*, domnișoară. Nu e hotărât!

După zâmbetul strălucitor, Katie părea încrezătoare că mama ei nu voia să spună *dacă*, ci *când*.

Kendra mușcă din tarta delicioasă cu mere cu o minunată crustă sfărâmicioasă. Continuând discuția, spuse:

– Viața mea în Londra e complicată în prezent, dar, când voi rezolva problemele – dacă era posibil să se rezolve –, mi-ar plăcea ca tu și Katie să veniți în vizită acolo. Privirea i se îndreptă spre doamna Lowell și Maggie. Și voi amândouă. Ar putea fi o vizită de familie.

Lui Maggie i se tăie răsuflarea și ochii îi sclipiră.

– Am putea merge la teatru?

– Desigur că am putea merge. Și la cumpărături pe Bond Street.

Maggie radia de fericire. Kendra spuse încet:

– Știi că vreau să fim prietene. E posibil, nu-i așa?

Pentru prima dată, Jane zâmbi.

– Nu văd de ce nu.

Kendra înghiți ultima bucată de tartă.

– Cred că ar trebui să plecăm. Ne așteaptă o călătorie lungă.

Lucas încuviință din cap și se ridică de la masă.

– Domnișoară Maggie, ai un adevărat talent la copt.

Încântată, Maggie spuse:

– Stați să vă împachetez niște prăjituri și tarte ca să mâncați pe drum!

– Ne-ar plăcea, rosti el și îi oferi fetei un zâmbet ce putea topi inima oricărei femei.

În timp ce Maggie împachetă o duzină de prăjituri într-o pânză și o legă cu sfoară, Kendra întrebă:

– Katie, pot să te îmbrățișez?

Fata se ridică și o îmbrățișă pe Kendra.

– Mă bucur așa de mult că te-am cunoscut, mătușă Kendra! Când o să ne mai vedem?

Kendra îmbrățișă trupul cald al fetiței, jelind toți anii pierduți, dar amintindu-și de miracolul prin care Jane salvase o copilă bolnavă și o crescuse până ce devenise o fetiță minunată.

– Nu știu sigur, dar știu că va părea o veșnicie până atunci. Îți voi scrie.

– Mi-ar plăcea, mătușă Kendra! spuse Katie radiind de bucurie. Și eu o să-ți scriu.

Fără tragere de inimă, Kendra îi dădu drumul fiicei ei și se ridică.

– Am notat adresa mea și adresa avocatului meu pe hârtia asta. Veți primi vești de la el.

După ce își luară rămas-bun, ea și Lucas se îndreptară spre locul unde, răbdător, îi aștepta vizitiul. Lucas

desfăcu pachetul cu prăjituri și îi oferi trei vizitiului, care le luă cu entuziasm.

Imediat ce trăsura se puse în mișcare, Kendra se relaxă pe banchetă oftând și îl luă pe Lucas de mână.

- A fost bine, nu crezi?

- Ba da. Tu și Jane vreți ce e mai bine pentru Katie, astfel toată lumea are de câștigat. Îi aruncă Kendrei o lungă privire. Chiar dacă ea și Jane ar fi vrut, nu le puteai lua în Londra acum, riscând ca Denshire să afle că are o fiică. Din ce am auzit despre el, probabil ar fi înșfăcat-o la fel ca și pe Christopher doar ca să te știe nefericită.

Kendra se simți de parcă i s-ar fi turnat apă rece ca gheața pe cap.

- Nu m-am gândit la asta! Denshire și răutatea lui par a fi atât de departe! Dar ai dreptate, ar cere custodia și ar trimite-o departe la o școală groaznică, la fel cum a făcut cu Christopher.

- Asta nu se va întâmpla, spuse Lucas, liniștind-o. Katie e în siguranță și norocoasă să stea cu oameni care o iubesc.

- Nu voi spune nimănui în afară de Simon și Suzanne, așa că rămâne în siguranță. Vrând să nu se mai gândească la asta, adăugă: Aștept cu nerăbdare să mă întorc la Angelo pentru noi lecții de scrimă și să mă întrec cu alte femei pe care mi le-a prezentat Suzanne. Este un exercițiu minunat. Athena Masterson mi-a promis că îmi trimite niște haine potrivite pentru scrimă.

- Merg și eu cu tine, dacă nu te deranjează, spuse Lucas. Mi-a plăcut vizita anterioară – firește, în afară de faptul că am fost provocat la un duel.

- Sigur că nu mă deranjează.

Îi studie silueta zveltă și elegantă și nu se putu abține să nu se gândească la trupul puternic ce se ascundea sub hainele bine croite. Noaptea trecută își văzuseră reciproc cicatricile: urâtele urme paralele de pe piciorul ei de când fusese împinsă pe grătarul fierbinte. Cicatricea

colțuroasă înfricoșătoare de pe umărul lui stâng și rana de pe spate aproape mortală suferită când era în marină. Să-și vadă trecutul înscris pe piele era un alt fel de intimitate.

Cu glas tare, ea spuse:

– Când mai mergi la infirmerie?

El chicoti:

– Nu peste mult timp. Plănuiesc să lucrez acolo regulat.

– Trebuie să fac ceva util, rosti Kendra gânditoare. Mă întreb dacă la Casa Zion ar fi de folos un voluntar fără experiență. Aș putea lucra cu copiii.

– Vorbește-i lui Lady Kirkland despre interesul tău și vei fi acolo în dimineața următoare, învățându-i pe copii alfabetul! o asigură Lucas.

– Sună foarte mulțumitor.

Și, fiind ocupată, nu avea să se mai gândească la situația ei. Se gândise prea mult înainte de a-l cunoaște pe Lucas. Acum, când hotărâse să-și vadă de viața ei, să-i ajute pe cei nevoiași, părea un mod potrivit de a se ajuta și pe ea însăși.

Viața ei se îmbunătățea, într-adevăr. Era un gând nou și bine-venit.

În timp ce trăsura se apropia de Camden Keep, Kendra se ridică și se întinse ca să se dezmorțească. Lui Lucas îi plăcea să se uite la ea și aștepta cu nerăbdare s-o vadă duelându-se la Academia Angelo. Avea grație și putere ca o felină și își proteja ca o leoaică fata și băiatul și pe cei pe care îi iubea.

Aranjându-și fusta, ea spuse:

– Când am venit aici, era prea greu să vorbesc despre căutarea mea și despre adevărul legat de Caitlin, dar acum, când știu că trăiește și e bine, vreau să împărtășesc veștile bune. Mai cred că le datorez mătușii și unchiului tău o explicație pentru că am profitat

de ospitalitatea lor. Presupun că pot avea încredere în ei să păstreze secretul?

Lucas încuviință din cap.

– Rezidentul britanic la o curte regală în India e precum un ambasador. Discreția e a doua natură. Roagă-i doar să păstreze discuția confidențială și așa vor face!

Trăsura se opri în fața casei, iar Lucas și Kendra coborâră și fură poftiți să intre. Își găsiră gazdele în salon.

– Ați venit la momentul potrivit, spuse mătușa Anna cu căldură, ridicându-se. Vom lua ceaiul în curând.

– După ce o vizităm pe Magdalene, adăugă unchiul William. Eu eram pe cale să ies. Ai vrea să vii cu mine, Lucas? E întotdeauna deosebit de bucuroasă să te vadă.

Când el ezită, Kendra spuse:

– Du-te cu unchiul tău și salut-o din partea mea! Voi trece și eu pe la ea mai târziu. Întorcându-se spre mătușa lui, adăugă: Aș vrea să vă povestesc despre călătoria noastră reușită.

Bănuind că voia să discute între patru ochi cu mătușa lui, Lucas spuse:

– Unchiule William, sper că ai morcovi ca s-o pot mitui pe prietena mea măgăriță să-și aducă aminte de mine!

Unchiul lui râse.

– Chiar mai bine, am mere. Dar nu-i nevoie s-o mituiești. Încă ești favoritul ei.

– Eu și ea am făcut drumuri lungi. Bucuros să-și dezmorțească picioarele, Lucas îl însoți pe unchiul lui spre grajduri, în spatele casei. Pentru că vremea era blândă, măgărița albă păștea într-un mic țarc. Își înălță capul la sunetul pașilor ce se apropiau și scoase un sunet vesel, venind lângă gard.

În timp ce Magdalene era scărpinată pe gât din două direcții și accepta grațioasă jumătatea de măr, unchiul lui Lucas spuse:

– Încântătoarea ta prietenă pare mai veselă decât acum două zile.

– Călătoria ei s-a dovedit a fi mult mai bună decât se aștepta, răspunse Lucas. Îmi imaginez că acum îi povestește mătușii Anna despre ea. O s-o las pe Kendra să îți explice.

Unchiul William păru foarte curios, dar abandonă subiectul.

– Acum, când că a sosit primăvara cu adevărat, vom veni peste două săptămâni la Londra ca să ne luăm doza anuală de frivolitate. Vrei să stai și tu cu noi la Foxton House?

– Mulțumesc, dar locuiesc cu Simon și Suzanne. Lucas zâmbi. Și au o bucătăreasă franțuzoaică excelentă.

Unchiul lui chicoti.

– E greu să concurezi cu asta. Mai dădu măgăriței o jumătate de măr. Ești îndrăgostit de Kendra?

Lucas înlemni.

– Fiind femeie divorțată, nu i se permite să se recăsătorească.

– Nu asta era întrebarea mea. Unchiul își mută privirea de la măgăriță spre el. E o femeie minunată, care se ocupă de o situație dificilă cu eleganță și hotărâre. Păreți a fi foarte apropiați.

Lucas se întrebă dacă unchiul lui bănuia că el și Kendra deveniseră amanți. Fusese întotdeauna ciudat de perspicace.

– Faptul că suntem amândoi dezonorați s-a dovedit a fi o legătură surprinzător de puternică.

– Pot înțelege că asta ar fi o bază bună, dar se pare că între voi e mai mult de atât. Ne-ar plăcea să te vedem la casa ta cu o femeie potrivită – și amândoi o plăcem pe Kendra. William zâmbi larg. La fel Magdalene.

Chipul lui Lucas se tensionă.

– Dacă nu se schimbă ceva, căsătoria va fi imposibilă.

– Lucrurile se schimbă adesea, observă unchiul lui.

Hotărând că era cazul să schimbe subiectul, Lucas spuse:

– În Lower Dauntrey am cunoscut un remarcabil tânăr ajutor de vicar, un anume domn Hutton la eparhia bisericii St. Mary in the Fields. Ne-a fost de mare ajutor, iar el și soția lui păreau a fi foarte afectuoși. Cred că ar fi o alegere bună când viitorul loc la eparhia din Camden Keep va deveni disponibil.

– Ceea ce va fi în curând, spuse cu interes unchiul lui. Când va veni vremea, putem merge la Lower Dauntrey să-l cunosc. Dar acum e vremea să intrăm să ne bem ceaiul.

Ceaiul era întotdeauna bun pentru schimbarea subiectului.

capitolul 20

Kendra se întoarse și se întinse. Îi plăcea că revenise în patul familiar de la Thorsay House, dar de ce i se părea că era cam gol chiar dacă petrecuse doar o singură noapte cu Lucas?

Cel puțin urma să-l vadă în curând când avea s-o ia pentru vizita la Academia Angelo. Așadar, trebuia să se grăbească pentru a fi gata la timp.

După ce se spălă, își perie părul și îl legă la spate cu o panglică simplă, neagră. Acum venise momentul să încerce hainele trimise de Athena. Era ciudat să își tragă pantalonii. Făcuți din tricot negru, aveau o bandă sub picior, iar țesătura tricotată se întindea când se mișca. Perfect pentru scrimă.

Dar erau destul de scandaloși. Kendra nu știa sigură ce să creadă despre asta. Își trase cizmele de călărie negre și uzate. Apoi, conform instrucțiunilor date de Athena, alese un corset scurt ce îi susținea sânii, dar destul de lejere pentru mișcare. Pe deasupra îmbrăcă o cămașă cu mânecă lungă. Toate hainele erau negre, firește. Le explicase Athenei și celorlalte că negrul simboliza doliul pentru moartea dreptății. Ele fuseră de acord

că era o declarație potrivită și îi spuseseră că îi stătea bine în negru.

Peste cămașă puse ceva ce semăna cu o vestă cu nasturi, dar și o tunică. Din nou neagră, îi venea până aproape de genunchi și făcea ca ținuta să fie mai puțin șocantă. Nici o piesă nu era mulată, dar nici nu stătea pe ea ca un sac. Athena făcuse o treabă bună estimând măsura Kendrei.

Arăta periculos. Bine. Întorcându-se de la oglindă, luă cravașa și se avântă în față ca și cum avea o mică sabie. Cerule, ce libertate de mișcare! Se răsuci, făcând alte exerciții de scrimă și nu fu nici măcar o dată împiedicată de haine. O femeie se putea obișnui cu asta!

Oricât de mult îi plăceau pantalonii, Kendra nu era pregătită să fie văzută purtându-i pe stradă. Își aruncă pelerina pe braț și coborî să ia micul dejun.

Thorsay House era în principal administrată de domnul și doamna Brown. Donald era de-al casei, iar soția lui, Emma, era o londoneză pe care o cunoscuse când fusese încartiruit în barăcile armatei din oraș. Se îngrijeau de gospodărie, dar era relaxat și avea o atitudine neprotocolară, specifică acelei case. Kendra se simțea foarte norocoasă că putea locui acolo.

Emma Brown se uită spre ea.

– Bună dimineața. Ca de obicei?

– Da, te rog.

Emma puse un ou în apa care fierbea și îi turnă Kendrei o cană de ceai fierbinte.

– Aveți o ținută tare interesantă, dar nu e prea devreme pentru un bal mascat?

Kendra râse și își tăie o felie de pâine, apoi o înfipse într-o furculiță lungă și o ținu deasupra focului.

– În dimineața asta mă duc la Academia de Scrimă Angelo. O altă doamnă care face scrimă acolo mi-a

trimis această ținută. Este așa de ușor să te miști îmbrăcată așa!

– Ce bine că veți avea o sabie să vă luptați cu bărbații care vă vor admira picioarele! spuse sec Emma.

– Lord Foxton mă va însoți până acolo și înapoi. Mânuiește foarte bine pumnalul, îi explică Kendra.

– Serios? Arată prea chipeș ca să fie luptător.

– A fost ofițer în Marina Regală și e mai periculos decât pare.

Pâinea se prăji, iar Kendra o unse cu unt, apoi o tăie în fâșii înguste.

Emma puse pe masă oul fiert moale într-un suport. Kendra decupă cu grijă capacul oului și înmuie prima fâșie în gălbenușul cald. Fiecare mușcătură fu urmată de o gură de ceai. Îi plăceau lipsa de formalitate de la Thorsay House și felul în care fusese acceptată fără a fi judecată. Plătea o taxă generoasă pentru folosirea casei și în schimb primea o locuință confortabilă și o companie plăcută.

– A fost liniște în ultimele două săptămâni, remarcă ea. Mai sunt așteptați alți obișnuiți ai casei?

Emma ridică din umeri.

– Greu de spus. Mulți apar așa la ușă cum ați făcut dumneavoastră. Sunteți singurul oaspete pe termen lung pe care l-am avut în ultima vreme. Mai turnă ceai pentru amândouă. Dar am auzit că tânărul lord ar putea trece în drum spre casă.

– Vărul meu Ramsay? Au trecut ani de când l-am văzut ultima oară. Unde a trăit în ultimul timp? întrebă Kendra surprinsă.

– Se spune că la Constantinopol. Este cale lungă de acolo.

– Vreo două luni, bănuiesc, încuviință Kendra. Dacă Ramsay venea acasă, asta însemna că bătrânul lord avea sănătatea precară. I-ar fi plăcut să-l vadă din nou pe Ramsay. Fusese ca un frate mai mare pentru

ea când era copil și venea vara în Thorsay. Dar avea dor de ducă și plecase spre țări îndepărtate când absolvise facultatea.

Își termina micul dejun când Donald Brown intră în bucătărie spunând scurt:

– Prietenul dumneavoastră a sosit, doamnă Kendra.

– Mulțumesc.

Termină ceaiul și se ridică, permițându-i lui Donald să-i vadă pentru prima dată pantalonii.

– Ieșiți în pantalonași? întrebă el scandalizat.

– Pantaloni, nu pantalonași, explică ea. Abia aștept să încrucișez spada îmbrăcată în ei.

– Unde a ajuns lumea? mormăi el, dar cu amuzament și admirație în privire.

– La o libertate mai mare pentru femei, sper!

Cu un zâmbet la plecare, își luă pelerina și se îndreptă spre salon. Când intră, Lucas studia un scut rotund cu urmele bătăliilor pe el, dar se întoarse când o auzi, apoi rămase stană de piatră, holbându-se. Înghiți cu greu înainte de a spune:

– Bună dimineața.

– Cred că e prima dată când te văd într-adevăr surprins, spuse ea veselă. Athena Masterson mi-a trimis hainele când eram în călătorie. Sper s-o văd la Angelo în dimineața asta.

Revenindu-și, Lucas rosti:

– Ținuta asta îți va oferi o mare flexibilitate pentru scrimă. Rânji. Sau pentru a deveni hoț de bijuterii.

Ea coborî ochii, studiindu-se.

– Nu m-am gândit la asta, dar voi ține minte dacă voi avea nevoie să îmi găsesc o nouă ocupație.

– S-ar putea să provoci o revoltă pe drum, spuse el, părând că nu-și putea lua ochii de la picioarele ei. Și dacă încrucișezi spada cu orice bărbat la academie, vei câștiga pentru că va fi mult prea uluit de ceea ce poate vedea pentru a se putea gândi la apărare.

– Nu știu dacă trebuie să mă simt cutezătoare ori alarmată, recunoscu ea, punându-și pelerina pentru a-și ascunde înfățișarea de bărbații de pe stradă. Dar îmi place libertatea de mișcare pe care o am.

Ieșiră în stradă, iar vântul primăverii luminoase îi lipi pelerina de picioare. Pantalonii îi dădeau o senzație diferită de fustele obișnuite. Apoi află că pașii îi erau mai lungi și mai liberi. Lucas nu trebuia să-și ajusteze pasul ca să meargă lângă ea pe stradă. Da, îi plăcea.

La Angelo era relativ liniște când ajunseră, dar patru femei acaparaseră capătul din stânga al încăperii principale și discutau într-o manieră prietenească în timp ce două din ele se confruntau cu săbii boante. Toate purtau pantaloni, însă Kendra era îmbrăcată complet în negru.

Ea zâmbi când le văzu, simțind că se alăturase unui club special. Athena Masterson făcea parte din club și purta cizme negre, pantaloni, o cămașă albă și o tunică de un roșu-închis. Chiar avea o înfățișare de războinică. Se întoarse să o salute pe nou-venită.

– Kendra, bine ai venit la Societatea Femeilor Scrimere! Mă bucur că ești curajoasă și porți pantaloni. E mult mai greu să te duelezi în fustă.

Kendra zâmbi larg spre ea, simțindu-se pe loc ca acasă.

– Ai făcut o treabă foarte bună ghicindu-mi măsura. Mulțumesc!

– Cumnata mea, Lady Kiri Mackenzie, face minuni cu hainele și croielile – ea a creat pantalonii, îi explică Athena. Vine des aici, dar în dimineața asta n-a putut veni. O să-i spun ce mulțumită ești de noua ta ținută.

– Cred că pantalonii sunt o idee minunată, zise Lucas. De ce ar trebui ca femeile să poarte haine atât de incomode?

– Îmi place punctul dumitale de vedere. Athena întinse mâna. Sunt Athena Masterson. Dumneata trebuie să fii Foxton, așa-i?

– Chiar așa, rosti el, dându-i mâna.

– Știi dacă Henry Angelo este disponibil? întrebă Kendra. Mi-ar plăcea să mai iau o lecție cu el dacă aș putea.

Altă femeie, cea cu păr roșcat-auriu, clătină din cap.

– E plecat până după-amiază. Pentru lecții, e mai bine să rezervi dinainte ora.

– Așa voi face data viitoare, Callie, spuse Kendra. Azi e cineva dispus la un antrenament ușor cu o novice?

– Mi-ar face plăcere, pentru că nici eu nu sunt expertă, zise Callie. Se întoarse spre Lucas și îi întinse mâna. Sunt Callie Kingston. Am auzit de ședința de antrenament cu vărul dumitale. Înțeleg că voi doi ați oferit un spectacol uimitor. Îmi pare rău că l-am ratat.

– Voi vedea dacă îl pot convinge pe Simon să vină cu mine miercurea viitoare. E partenerul meu preferat de antrenament, spuse el dându-i mâna. Vă las să vă vedeți de măcelul vostru și mă duc să găsesc un partener de antrenament pentru mine.

Kendra își dădu jos pelerina, apoi ridică o sabie de antrenament, probându-i echilibrul în mână.

– Acum arată-mi cât de puțin mă pricep, Callie!

Lucas își scoase haina și pălăria, bucurându-se de perspectiva de a face niște exerciții solicitante. După ce luă o sabie de exercițiu de pe peretele opus, se uită în jur, căutând un potențial partener.

În partea opusă a sălii de femei se desfășura un antrenament, iar câțiva bărbați se uitau, așa că se apropie de unul dintre privitori, care avea o sabie de antrenament și părea gata a o folosi.

– Vă salut, spuse el amabil. Sunt Foxton. V-ar plăcea un antrenament?

– Foxton? pufni bărbatul revoltat în mod exagerat și îi întoarse spatele.

Lucas se simți de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Dar în ultimele zile ale călătoriei cu Kendra,

nu se gândise la statutul său de proscris. Acum i se aducea aminte cu o răutate tăioasă.

Atunci Athena Masterson apăru lângă el.

- Ai fi dispus să te antrenezi cu o simplă femeie? întrebă ea. Precum Callie, sunt mai bună la folosirea unei arme decât a sabiei, dar calea de a face progrese e antrenamentul cu cineva mai bun, așa cum ești dumneata.

Încordarea lui Lucas se risipi.

- Aș fi încântat să încrucișez sabia cu dumneata. Am o bănuială că ești mai bună decât recunoști.

- Nu e chiar așa, spuse ea în timp ce se îndreptau spre un loc liber în centrul încăperii. Dar am avut niște experiențe de război nedorite în timp ce trăiam în Peninsulă. Asta te face să devii nemilos.

- Războiul face asta, încuviință Lucas. Se salutară reciproc cu lamele săbiilor, apoi începură o tatonare ușoară a abilității fiecăruia din ei. Fiind aproape la fel de înaltă ca Lucas, cu alonjă lungă și reflexe rapide, Athena era un adversar de valoare. Viteza lor crescu către un duel rapid și atletic, ce se sfârși când el îi atinse pieptul cu vârful sabiei de antrenament.

- *Touché*, milady! spuse el gâfâind. Sunt foarte bucuros că n-a trebuit să mă lupt serios cu dumneata.

- Sentimentul e reciproc! rosti râzând aproape fără suflare.

Kendra și Callie își terminaseră duelul și râdeau. Kendra se întoarse și se apropie de Lucas, respirând greu, cu fața îmbujorată. Era superbă și ispititoare, iar el fu tentat s-o sărute. Chiar dacă erau în public.

- Aș vrea să fi descoperit scrima cu ani în urmă! zise ea. E un exercițiu și mai bun decât călăritul în galop pe câmpuri.

- Prefer scrima ca sport în defavoarea luptei pentru protejarea vieții, care tinde să contravină valorii divertismentului oferit de scrimă, răspunse el.

- Într-adevăr, așa e! spuse ea cu ardoare.

După expresia feței, se vedea că își amintise de momentele în care fuseseră atacați pe stradă în timp ce se îndreptau spre reședința Duval.

Ușa academiei se deschise și intrară doi bărbați. Cel din față era slab și încruntat, cu o rană roșie pe gât, aproape ascunsă de păr. Bărbatul din spatele lui era mai scund și mai calm.

Lucas abia dacă i-ar fi observat pe nou-veniți, doar că slăbănogul se opri brusc când o văzu pe Kendra.

– Tu! spuse el fără să-i vină a crede. *Târfă!* Ce faci aici îmbrăcată ca o femeie ușoară?

Kendra se albi la față. Pentru o clipă, Lucas se întrebă dacă avea să leșine. Dar își reveni și spuse cu un calm glacial:

– Având în vedere femeile pe care le frecventezi, Denshire, sigur știi mai bine cum arată o târfă.

– Felul în care te îmbraci e scandalos! Îți faci de rușine sexul! rosti el cu dispreț.

– Serios? vorbi Callie tărăgănat. Ea și celelalte femei se apropiară – evident, toate în pantaloni –, cu săbiile în mână și cu expresii amenințătoare. Dacă cineva își face de rușine sexul, acela ești tu, Denshire! Un impostor desfrânat și pe deasupra o brută!

El mormăi incoerent, părând gata să lovească pe cineva, dar era în inferioritate și neînarmat. Prietenul lui îi puse o mână pe braț și murmură ceva, poate o sugestie să plece, dar Denshire se descotorosi de bărbat.

– Nu plec până când nu aflu ce a făcut târfa asta cu fiul meu!

capitolul 21

Kendra icni la auzul cuvintelor fostului ei soț.

– Ce am făcut eu cu Christopher? Nimic! Nu l-am văzut de când m-ai aruncat afară din casă și ai spus că fiul meu e proprietatea ta și că n-o să-l mai văd niciodată!

– A dispărut de la școala unde l-am înscris! mârâi Denshire. Dacă nu s-a înecat în râu, probabil că l-ai luat tu să-l transformi într-un fătălău!

– Mi-ai pierdut băiatul! spuse Kendra pe o voce joasă, furioasă. Cu sabia pregătită în mâna dreaptă, înaintă spre fostul ei soț cu o expresie ucigașă pe chip. Te-ai purtat rău cu el și l-ai dus la o școală așa de execrabilă, încât a fugit de acolo. Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu el? Cu mâna stângă, desprinse butonul de protecție de la capătul lamei.

Înjurând, Denshire se dădu înapoi.

– Pleacă de aici, cățea nebună!

Lucas făcu doi pași rapizi spre Kendra și o apucă de mână, oprind-o.

– Probabil merită să fie ucis, dar nu de tine, spuse el pe o voce joasă. Christopher va avea nevoie de tine când o să-l găsim. Nu poți fi lângă el dacă vei fi închisă și spânzurată.

Ea se uită la el cu furie în ochi.

– Kendra! izbucni el. Pentru binele tuturor, nu face asta!

Furia se stinse. În vreme ce ea reuși să se controleze, Denshire ieși în goană din academie cu prietenul după el. În liniștea sfâșietoare care urmă, Athena spuse gânditoare:

– Chiar merită să fie înjunghiat. Poate că Societatea Femeilor Scrimere ar trebui să organizeze o loterie pentru a avea acest privilegiu.

Cuvintele ei produseră un râs forțat. Privirea Kendrei se îndreptă spre femeile care stăteau roată.

– Mulțumesc pentru sprijinul vostru prietenesc, spuse ea tulburată. Acum voi pleca, dar sper să vă văd săptămâna viitoare.

Își puse pelerina, poalele rotindu-se în jurul picioarelor ei scandalos de frumoase. Lucas își luă haina, îmbrăcându-se în vreme ce Kendra ieșea din clădire. Când ajunseră în stradă, o luă de braț.

– Liniștește-te și respiră!

– Dar s-ar putea ca fiul meu să fie mort! Denshire a spus că s-ar putea să se fi înecat de nefericire! strigă ea, pe punctul de a ceda. Lui Denshire nu-i pasă de el, ci doar de faptul că e moștenitorul lui.

Ajunseră la o alee îngustă între clădiri, iar Lucas o conduse într-acolo, pentru a avea intimitate și a-i îmbrățișa trupul tremurând.

– Christopher e fiul tău, spuse el încet, simțindu-i suferința. Poți să-ți imaginezi că băiatul pe care îl iubești și-ar lua viața pentru că școala e așa de groaznică?

Ea inspiră adânc, și el simți cum ceva din încordarea ei disperată cedează.

– Nu. Nu, n-ar face asta. Ar fugi și ar găsi un loc sigur unde să se ascundă. Apoi ar încerca să-mi scrie.

– Așa ar face un băiat isteț, încuviință Lucas, mângâindu-i spatele ca și cum liniștea o felină nervoasă. Poate că nici măcar nu există vreun rău. Denshire ar fi putut inventa asta doar ca să te supere și mai tare.

– Pare ceva ce ar face, spuse ea, relaxându-se și mai mult. Poate că a mințit când a spus că băiatul a dispărut de la școală, deși furia îndreptată asupra mea arată că el chiar lipsește. Dacă e așa, fuga e de departe cea mai plauzibilă explicație. Christopher cred că va încerca să comunice cu mine, dar probabil nu știe că mă aflu la Thorsay House.

– Comunicarea va fi dificilă pentru el, fu de acord Lucas. Dar Christopher e negreșit undeva în siguranță, încercând să își găsească drumul spre casă, spre tine.

– Dumnezeule, așa sper și eu! suflă ea.

– O să-l găsim, promise Lucas, așa cum făcuse înainte. Dar întărește-te pentru vești noi.

Când Kendra îl privi, el spuse:

– Denshire are sifilis. Asta explică faptul că a devenit din ce în ce mai instabil în ultimii ani.

Ea se dădu înapoi, cu o expresie îngrozită.

– Sifilis! exclamă ea. De ce crezi asta?

– Ai văzut rana aia roșie de sub ureche, aproape acoperită de păr? Arăta ca un nodul, un fel de tumoare moale, ceea ce e un semn de boală avansată, îi explică el. Când am văzut asta, m-am uitat mai atent și am văzut și alte semne mai puțin vizibile.

Kendra își mușcă buza.

– Am și eu?

– Nu ai nici unul din simptome, spuse Lucas, liniștind-o. Mi-ai spus că nu te-ai culcat cu el de ani buni, așa că e posibil să fi luat boala după ce v-ați separat.

– Sper să ai dreptate! Pentru binele tău și al meu. Închise ochii, înfiorându-se. Îmi pare așa de rău. Eu... Eu n-aș fi permis niciodată vreo intimitate cu tine dacă aș fi știut că pot fi purtătoare a bolii.

– Știu. Ridică o mână și îi dădu cu blândețe o șuviță după ureche. Pentru că ai onoare, dar Denshire nu are.

Ea schiță un zâmbet.

– Cu siguranță nu are, dar, orice fel de onoare aș avea eu, e discutabilă.

– Ai onoare, repetă el. Și o uimitoare putere. Ai primit lovituri una după alta, dar încă ești în picioare.

– Mai mult mă sprijin pe tine. Îl luă de braț și îl trase de pe alee. Continuându-și drumul spre Thorsay House, ea întrebă: Nu te-a obosit vârtejul din viața mea?

El își aminti de deriva anostă care fusese viața lui înainte de a o întâlni pe Kendra.

– Dacă nu erau necazurile tale, nu ne-am fi reîntâlnit, ceea ce ar fi fost o mare pierdere pentru mine, dar nu și pentru tine.

Ea îi aruncă o privire timidă.

– Să nu te întâlnesc ar fi fost o *foarte* mare pierdere pentru mine.

Pentru o clipă, privirile lor se întâlniră, spunând mai mult decât voiau să admită cu glas tare. Momentul se risipi când ea continuă:

– Fără să știm unde e școala lui Christopher, e imposibil să știm de unde să începem căutarea lui.

– Din câte știi, școala avea o reputație specială pentru disciplină? Când ea încuviință din cap, el continuă: Asta s-ar putea să restrângă oarecum căutarea. Ne trebuie un expert în școlile publice din Anglia. Eu și Simon am mers la Harrow. Cineva de acolo ar putea să ne dea niște sugestii.

– Sper. Nu am idei mai bune. Vocea îi deveni încordată. Pentru că Denshire știe unde e școala, va ști unde să caute.

– Dacă așa stau lucrurile, iar Denshire are oameni care să-l descopere pe Christopher, cel mai rău lucru care se poate întâmpla e să fie trimis înapoi la școală sau chiar la Denshire Park, spuse Lucas. Ca moștenitor Denshire, e valoros. Nu i se va face nici un rău.

Ea zâmbi trist.

– Știu că ai dreptate, dar treaba unei mame e să-și facă griji pentru copiii ei.

– Și e o treabă pe care o faci foarte bine, spuse el serios.

Ea chicoti ușor.

– Din păcate, e adevărat. Mă bucur că sunt în siguranță Caitlin și familia ei adoptivă.

El o văzu cum se îmbărbăta pentru a putea face față acestei noi griji. Era o trăsătură de caracter pe care o admira la ea, având în vedere că el petrecuse ani întregi în Belgia ascunzându-se de propriile probleme.

Când ajunseră la Thorsay House, Kendra întrebă:

– Ai vrea să bei un ceai? Familia Brown lipsește, dar doamna Brown a lăsat câteva din excelentele ei fursecuri.

Bănuind că nu voia să fie singură, el rosti:

– Mi-ar plăcea.

O urmă în casă. Micul hol de la intrare avea într-o parte o masă cu un coș pentru corespondență. Înăuntru era o singură scrisoare. Kendra se încruntă când o luă.

– E de la Kirkland.

– Să sperăm că sunt vești interesante și că nu vom avea nevoie de ceai ca să ne venim în simțiri. Sau, mai rău, de brandy!

Ea zâmbi înainte de a se așeza pe canapea și de a rupe sigiliul scrisorii.

– Kirkland vrea să ne întâlnim cu el mâine pentru o ședință de strategie. Ce crezi că înseamnă asta?

Lucas cugetă.

– Bănuiala mea e că a aflat niște informații și vrea să stabilim cum să le folosim.

– Are sens. Și noi avem informații pentru el. Se încruntă. Nu văd nici un motiv să-i spunem despre Caitlin. Cu cât e mai invizibilă, cu atât mai bine, nu crezi?

– Sunt sigur că putem avea încredere în Kirkland să păstreze secretul, dar, așa cum spui tu, nu există nici un motiv să-i spunem despre ea.

– Trebuie să-i spun despre dispariția lui Christopher. Poate că ar avea mai multe idei legate de locul în care se află. Kirkland a urmat Harrow sau Eton? Acestea sunt cele două școli de elită pentru gentlemeni.

– Nici una din ele. A mers la Academia Westerfield. E o școală mică, potrivită pentru băieți de familie bună, dar cu rele purtări.

– Kirkland a studiat acolo? Ridică privirea surprinsă. Mă întreb la ce fel de rea purtare s-a dedat. Mi-e greu să-mi imaginez.

– Probabil plănuia să ia cu asalt sediul Parlamentului sau așa ceva, răspunse zâmbind Lucas. Nu cred că a fost ceva minor, cum ar fi să joace cărți în grajd cu rândașii.

Ea râse.

– Oare să îndrăznesc să-l întreb?

– Mai bine tu decât eu!

Fu adus ceaiul, iar Kendra turnă pentru amândoi. Fursecurile fură la înălțimea reputației. Lucas tocmai întindea mâna după al treilea, când se auzi o bătaie ușoară în ușa de la intrare.

Familia Brown nu sosise încă acasă, așa că Lucas se ridică și merse în hol să vadă cine era. Un băiat mic și foarte murdar stătea în pragul ușii. Un băiat cu păr castaniu și ochi care își schimbau culoarea.

Băiatul spuse politicos:

– Lady Denshire e acasă?

Auzind vocea băiatului, Kendra veni în fugă din salon.

– *Christopher!*

– *Mamă!*

Băiatul se aruncă în brațele ei și o îmbrățișă de parcă îl salva de la înec.

Pe obrajii Kendrei lunecau lacrimi în timp ce șoptea:

– Ah, Kit, scumpul meu băiat! Mi-era teamă că s-ar putea să nu te mai văd niciodată.

El se lipi de ea.

– Tata a spus că ești rea și că n-ar trebui să am de-a face cu tine!

– Tatăl tău nu are dreptate, rosti Lucas, trimițându-i pe amândoi spre salon ca să poată închide ușa. Fiindcă odată fusese și el copil, întrebă: Ai vrea niște ceai și fursecuri, Christopher?

– Ah, da, domnule, spuse băiatul. *Mor de foame!*

Kendra râse și îl trase pe canapea lângă ea, ținându-l cu o mână pe după umeri.

– Mă bucur să văd că ai aceeași poftă de mâncare! Cum ai ajuns aici?

– Școala din Yorkshire era groaznică.

Christopher luă un fursec de pe farfurie. Deoarece Kendra își terminase ceaiul, Lucas turnă în ceașca ei, bănuind că băiatul ar fi preferat să bea imediat în loc să aștepte să i se aducă altă ceașcă.

Christopher luă ceașca, dar se încruntă uitându-se spre Lucas.

– Cine sunteți, domnule?

– Numele meu e Lucas Mandeville și sunt un prieten al mamei tale, răspunse el. Ne-am cunoscut cu ani

în urmă înainte de a pleca la primul meu post în Marina Regală.

- Și a fost un foarte bun prieten. Kendra îl strânse mai tare de umeri pe Christopher. Am avut nevoie de prieteni de când tatăl tău a divorțat de mine.

Christopher mai luă două fursecuri.

- Divorț înseamnă să nu mai trebuiască să-l vezi vreodată?

- Asta e unul din efectele divorțului. Se încruntă. Nu l-am văzut pe tatăl tău de luni întregi, dar am avut o întâlnire întâmplătoare mai devreme. Era furios și m-a acuzat că te-am răpit de la școală.

- Aș vrea s-o fi făcut!

- Aș fi făcut-o dacă aș fi știut unde ești, spuse ea înfocată. Dar tatăl tău n-a vrut să-mi spună ce școală urmezi. Spuneai că e groaznică?

Expresia băiatului se întunecă.

- Școala Scranton. Mâncare proastă, băieți răi, profesori răi. Întotdeauna era un frig cumplit. Bătăi de la băieții mai mari, bastoane de la profesori.

- Sună îngrozitor! spuse Kendra consternată. Am auzit că școlile de băieți sunt dificile, dar nu credeam să fie atât de groaznice!

- Puține sunt atât de groaznice, rosti sumbru Lucas. Nu cunosc Scranton, dar înțeleg că Denshire voia să-l ducă pe Christopher într-o școală neobișnuit de dură, bazându-se pe teoria că astfel de locuri formează bărbați puternici.

- Mai degrabă îi transformă în brute! exclamă Kendra. Cu toate astea, ai evadat, Kit. Cum ai făcut-o?

Christopher rânji, arătând foarte mulțumit de el însuși.

- În loc să dorm într-un dormitor, eram închis în fiecare noapte într-o cameră mică, separat. Singura fereastră era mică, dar așa eram și eu. Am reușit să fur o frânghie de la grajduri înfășurând-o pe mine pe sub cămașă. Apoi am luat banii celui mai mare bătăuș din

școală. Am fugit pe fereastră în acea noapte înainte să descopere că am dispărut.

– În general, furtul nu e o idee bună, spuse Kendra amuzată, dar se pare că de data asta a fost necesar. Ce ai făcut după ce ai scăpat din cameră?

– Am mers pe jos până în cel mai apropiat oraș. A trebuit să dorm în pădure într-o noapte, dar cel puțin n-a plouat. De acolo am luat diligența spre Leeds. Din Leeds am luat o diligență spre Londra.

– N-a întrebat nimeni de ce un băiat așa de mic călătorește singur? întrebă Kendra uimită.

Fiul ei avea o expresie poznașă.

– Mi-am luat un aer trist și am spus că mama e foarte bolnavă și mi s-a spus să vin acasă. Nu putea nimeni să vină să mă ia, așa că a trebuit să călătoresc singur. Aveam destui bani să-mi plătesc biletele, așa că vizitiii m-au crezut. A fost o călătorie lungă, dar la fiecare oprire doamne amabile aveau grijă de mine. Una din ele mi-a dat cea mai bună bucată de prăjitură cu stafide.

– Mama ta spunea că ești isteț, zise Lucas cu admirație, înțelegând de ce doamnele cu înclinații materne simțiseră nevoia să aibă grijă de el. Avea dreptate.

– Cum ai știut să vii la Thorsay House? întrebă Kendra.

– M-ai adus aici o dată, îți amintești? M-ai prezentat domnului și doamnei Brown și ai spus că asta e un fel de casă de familie. Mă gândeam că poate stai aici, iar dacă nu, s-ar fi putut ca ei să știe unde ești. Își acoperi cu mâna un căscat uriaș. Mamă, de ce ești îmbrăcată ca un bărbat?

– Făceam scrimă cu niște doamne. Kendra se ridică și mimă o fandare. Pantalonii mă fac să fiu o mai bună scrimeră.

Christopher acceptă explicația încuviințând din cap și ascunse încă un căscat.

– E timpul să te duci la culcare, băiete! Te duc sus în camera mea ca să poți dormi, spuse Kendra.

Băiatul era destul de obosit ca să nu protesteze. Kendra îl luă de mână și plecă împreună cu el, dar spuse peste umăr:

- Poți să rămâi, Lucas? Trebuie să discut ceva cu tine.

El nu se îndoia. Primul subiect de pe listă era unde să-l țină în siguranță pe Christopher.

capitolul 22

Christopher crescuse în lunile de când îl văzuse pentru ultima dată și părea mai matur. Asta nu era de mirare având în vedere prin ce trecuse la școala aceea groaznică și provocările cărora le făcuse față ca s-o găsească în Londra. Să-i spună că avea o soră geamănă? Nu, era prea devreme pentru asta; fiul ei avea de înfruntat prea multe schimbări. Avea să aștepte până când viața ei se mai liniștea.

Când ajunseră în camera ei, ea îl îmbrățișă din nou pe Christopher.

- Ești așa de curajos, Kit! Curajos și isteț.

Noua lui maturitate dispăru când el se ghemui lângă ea și începu să suspine.

- Tata a spus cele mai groaznice lucruri despre tine, mamă! El... a spus că ești o târfă și că vrei să mă transformi într-un fătălău. Am întrebat un băiat de la școală ce înseamnă târfă și fătălău, iar el a râs răutăcios și le-a spus tuturor băieților, care au început să-mi spună fiu de târfă!

Kendra se gândi furioasă că, dacă Denshire ar fi fost acolo și ea ar fi avut o sabie, l-ar fi înjunghiat.

- Nu este absolut deloc adevărat, Christopher! În toți anii căsniciei mele am fost o soție credincioasă și onorabilă.

Noaptea aceea cu Lucas nu conta pentru că nu mai era măritată când i se dăruise.

Vocea lui Kit scăzu până la o șoaptă tremurată.

– El... a spus că nu mă mai vrei, dar nu l-am crezut. N-am *vrut* să-l cred! De asta a trebuit să te regăsesc.

Nu, dacă Denshire ar fi fost acolo, Kendra l-ar fi omorât cu mâinile goale!

– A fost o minciună groaznică! Am fost disperată când mi te-a luat și mi-a spus că nu te voi mai vedea niciodată. Mai mult decât orice pe lumea asta, voiam să te găsesc.

Trase adânc aer în piept, gândindu-se că trebuia să fie calmă și puternică pentru băiatul ei. În schimb, m-ai găsit tu pe mine. Ce zi binecuvântată!

– De ce a spus astfel de minciuni?

Cum să explici unui copil sfârșitul unei căsnicii? Alegându-și cu grijă cuvintele, ea zise:

– A decis că nu mai vrea să fie însurat cu mine, Kit. Singurul mod prin care un bărbat poate divorța de soția lui este să spună lucruri rele despre ea. Asta a făcut el.

Kit își înălță capul.

– Cum poate cineva să spună lucruri rele despre tine?

Oricât de mult îl ura pe Denshire, nu trebuia să coboare la nivelul lui. Amintindu-și ce spusese Lucas despre sifilis, ea zise:

– Cred că are o boală care poate afecta mintea unui om și îl face să se poarte altfel decât de obicei.

– Ca regele?

George, Regele Nebun, era un bun exemplu.

– Ceva de felul ăsta. Nu cred că au aceeași boală, dar în ambele cazuri le e afectată mintea. Înghiți cu greutate, apoi se forță să spună: Tatăl tău e demn de milă, dar asta nu înseamnă că faptele lui sunt corecte.

– Nu mai vreau să te părăsesc niciodată, mamă! șopti Kit.

– Ah, dragul meu! Îl îmbrățișă strâns, întrebându-se cât avea să treacă până ce avea să se considere prea mare pentru a fi îmbrățișat de mama lui. Și eu vreau să-mi fii aproape, dar nu va fi posibil. Dacă tatăl tău află că ești cu mine, te va lua din nou și s-ar putea să te închidă

într-un loc mai groaznic decât școala Scranton. Legea spune că ar avea dreptul.

Christopher își smuci capul.

- De ce spune legea așa ceva?

Kendra voia să strige că legea fusese făcută de bărbați agresivi, dar nu credea că asta îl ajuta pe fiul ei să înțeleagă.

- Legea engleză a fost elaborată de-a lungul a sute de ani și spune că soția unui bărbat și copiii îi aparțin așa cum ar fi un cal sau o pereche de cizme. El poate face orice dorește cu noi.

Christopher își îngustă ochii.

- E o prostie!

- Sunt de acord. Într-o zi, legile s-ar putea schimba, dar pentru moment tatăl tău are dreptul legal să te ia de lângă mine. Vrând să sublinieze pericolul, continuă: Ar putea chiar să mă acuze de răpire și să încerce să mă bage la închisoare.

Christopher păru îngrozit.

- Ar putea face asta?

- Ar putea încerca. Se înfioră. Nu vreau să știu dacă ar reuși. Dar acum nu-ți face griji pentru asta! Odihnește-te. Pentru moment, aici ești în siguranță. Cât dormi, cobor să vorbesc cu Lucas despre cel mai bun mod de a te ascunde de Denshire.

Kit își ascunse încă un căscat.

- Îți place de el?

- Da, îmi place foarte mult. Încearcă să mă ajute ca tu să poți rămâne cu mine din nou.

- E posibil? întrebă plin de speranță Christopher.

- Nu știu, răspunse ea sincer. Cu siguranță facem tot posibilul. Acum dormi!

- N-am putut dormi mult în diligențe, mormăi el cu degetele așa de obosite încât bâjbâiră, încercând să se dezbrace. Se legănau prea mult.

- Atunci ai tot dreptul să fii obosit, spuse ea încet, ajutându-l să își dea jos hainele.

Când îl băgă în pat, el adormi înainte de a-l înveli. Se aplecă și îl sărută ușor pe frunte. Băiatul ei frumos era acolo, cea mai mare dorință a ei se împlinise. Acum rămânea de rezolvat o problemă complicată: cum să rămână împreună.

Kendra coborî și intră în salon. Lucas se ridică, iar ea alergă direct în brațele lui, tânjind după căldura și siguranța îmbrățișării lui. De fapt, se gândi cu tristețe, se purta precum Christopher când se ghemuise în brațele ei.

– Ce zi a fost, spuse ea oftând.

– Chiar așa.

O ridică în brațe și se așeză pe canapea cu ea în poală. După un moment de uimire, ea se relaxă, sprijinindu-se de el și își puse capul pe umărul lui.

– Să-l recapăt pe Christopher a fost cel mai important țel atins. Întrebarea e cum să-l păstrez?

– M-am gândit și eu la asta, spuse Lucas. Evident, ar fi un dezastru ca Denshire să afle că băiatul a fugit de la școală la tine. Chiar dacă nu vrea să fie despărțit de tine, nu cred că e sigur să stea în Londra.

Ea oftă și mângâie absentă brațul lui Lucas.

– Știu că ai dreptate. Dar trebuie să-i găsim un loc bun, suficient de aproape ca să-l pot vizita.

– Ce-ai zice de Camden Keep? sugeră Lucas. Cred că mătușa și unchiul meu ar fi încântați să-l aibă acolo, iar el ar avea-o pe Magdalene, care e o măgăriță liniștitoare.

Ea zâmbi.

– Ar putea să meargă. Trebuie să ne mai gândim. Poate că există o soluție mai bună.

– S-ar putea să nu avem mult timp. Denshire știe de Thorsay House? Există vreo șansă ca el să vină aici și să te acuze din nou că l-ai răpit pe Christopher? Poate chiar să ceară să se caute în casă?

Ei i se tăie răsuflarea.

– Nu cred, dar nu sunt sigură! Dacă vine cu niște oameni în ajutorul lui și cere să se caute prin casă,

o să-l găsească pe Kit și le-ar cauza necazuri domnului și doamnei Brown.

- Dacă nu află că băiatul a fost vreodată aici, ar fi mai sigur pentru ei, spuse Lucas. S-ar putea întoarce în curând?

Kendra clătină din cap.

- Nu, sunt în vizită la fiica lor cea mai mare ca să-și vadă nepotul. Dar probabil nu se întorc înainte de lăsarea serii.

- Așa că îl putem scoate pe Christopher înainte să observe cineva că e un copil aici.

- Ar putea fi cel mai bine, dar unde să-l ducem?

- Reședința Duval, spuse el pe loc. Simon mi-a spus să consider că e casa mea și intenționez să profit la maximum de invitație. Deși nu aș crede că Simon sau Suzanne ar refuza să adăpostească un copil neajutorat. Ar fi doar pentru câteva zile.

- Și au o pisică și un câine ca să-i țină de urât. Reședința Duval are o cameră de oaspeți unde Christopher să poată sta împreună cu mine? Trebuie să mă aibă aproape deocamdată. Și eu simt la fel.

- E o cameră destul de mare la mansardă. Să-l ducem acolo? Pot să fac rost de o trăsură mică închisă și să-l duc pe la grajduri în spatele casei.

Kendra încuviință hotărâtă din cap.

- Da, te rog, așa să faci! Am niște haine de-ale lui. Era o dorință iluzorie că o să-l găsesc înainte de a nu-i mai veni hainele de pe el.

El o întoarse și o puse pe canapea lângă el ca să se poată ridica.

- Mă voi duce la reședința Duval, să mă asigur că Simon și Suzanne nu obiectează și vor să aibă oaspeți. Simon are trăsura potrivită. O voi împrumuta și mă voi întoarce. Ar trebui să mă întorc într-o oră sau două.

Se ridică și ea.

- Voi împacheta câteva lucruri pentru Christopher și pentru mine și voi fi gata până când te întorci.

Lucas îi puse un deget sub bărbie și îi dădu un sărut grăbit.

– Acum, când îl avem aici, nu îl vom mai pierde.

Imediat ce el plecă, Kendra începu să facă pregătirile pentru o plecare de câteva zile. Când intră în camera ei, Christopher încă dormea ca un urs în hibernare. Ca un băiat care fusese speriat și istovit și care știa că acum era în siguranță și iubit.

Ea se schimbă din ținuta de scrimă într-una obișnuită, o rochie neagră, apoi împachetă repede un mic sac de pânză pentru amândoi. Când termină, duse bagajul jos și curăță masa unde luaseră ceaiul în salon. Apoi lăsă un bilet pentru familia Brown, spunând că plecase în vizită la niște prieteni pentru câteva zile și că avea să se întoarcă în curând.

În cele din urmă, așteptă și încercă să nu se gândească la toate lucrurile care puteau da greș cu un fost soț nebun în apropiere.

Lucas se întoarse în mai puțin de o oră. Când intră în salon, spuse:

– Am făcut rost de un vizitiu. Simon așteaptă la grajduri în spatele casei. E vremea să-l luăm pe Christopher și să plecăm înainte de întoarcerea familiei Brown.

Ea încuviință din cap și o luă înainte spre camera ei. Christopher încă dormea adânc. Lucas zise:

– Îl duc eu afară la trăsură.

Kendra vru să spună că era treaba ei, dar fiul ei devenise prea greu ca să fie purtat cu ușurință, în special jos pe scări.

– Înfășoară-l în pătură ca să nu răcească afară!

Lucas luă pătura de deasupra, apoi îl ridică pe Christopher cu multă grijă. Kendra văzu cât de natural părea cu un copil în brațe. Ar fi fost un tată mult mai bun decât fusese vreodată Denshire.

Coborâră, Lucas pășind cu mare atenție ca să nu îl lovească pe Christopher de vreun perete al scării înguste.

În salon, Kendra luă bagajul cu lucrurile lor, apoi se îndreptară spre dosul casei.

Simon aștepta lângă trăsură.

– Mulțumesc pentru că ești vizitiul nostru, spuse Kendra.

– Cu plăcere. Băiatul ăsta curajos merită protecție, spuse Simon serios. Îl luă pe Christopher în vreme ce Kendra și Lucas urcară în trăsură, apoi i-l dădu pe fiul ei lui Lucas. Suzanne se va bucura să-l aibă. În trecut, a avut grijă de oameni aflați la nevoie.

Simon se așeză pe locul vizitiului și mână trăsura pe distanța scurtă până la reședința Duval. Intrară pe la grajduri. Kendra nu credea că îi văzuse cineva. Poate că luau mai multe măsuri de precauție decât era necesar, dar nu avea de gând să-și piardă fiul din nou.

Suzanne îi întâmpină înăuntru și se uită la fața lui Christopher, care dormea liniștit.

– Ce băiat frumușel! Seamănă leit cu tine, Kendra! Dorm atât de adânc când sunt mici, nu-i așa? Îmi imaginez că vrei să stai cu el. Poți să vii să iei cina cu noi sau îți trimit sus niște mâncare, dacă preferi așa.

Kendra simți cum ochii îi sunt înecați de lacrimi.

– Nu vă pot mulțumi îndeajuns tuturor pentru ce faceți. Nu știu ce m-aș fi făcut fără voi.

– Te-ai fi descurcat, spuse Suzanne serios. Dar mă bucur că putem să-ți ușurăm sarcina. Acum odihnește-te!

Kendra încuviință din cap, gândindu-se că era aproape la fel de ostenită ca fiul ei. Apoi îl urmă pe Lucas în sus pe scări în timp ce îl ducea pe Christopher spre camera de la mansardă. Era plăcută, cu un pat mare, suficient pentru amândoi, și vedere spre grădina din spate de la o mică fereastră.

Dădu la o parte cuvertura, iar Lucas îl așeză încet pe Christopher pe pat. Se îndreptă de spate și spuse:

– Mâine ne vom gândi la ce urmează, dar în seara asta dormi liniștită cu Christopher.

– Mulțumesc pentru tot ce ai făcut! șopti ea și îl sărută ușor pe obraz.

Dar amândoi se mișcară și buzele li se întâlniră, iar sărutul deveni intens. Gura lui era caldă și îmbietoare, și ea voia să se simtă lipită de el pentru totdeauna. Se îmbrățișară și se lipiră unul de altul cu o ardoare neașteptată.

După clipe lungi ce se terminară prea repede, Lucas îi dădu drumul și se retrase cu răsuflarea întretăiată.

– Nu-i nici timpul, nu-i nici locul potrivit, spuse el. Mai târziu.

Ea îi sărută vârfurile degetelor, apoi îl mângâie pe obraz.

– Pe mai târziu, șopti ea.

Abia aștepta ca acest *mai târziu* să vină mai repede.

capitolul 23

A doua zi de dimineață, Christopher se trezi flămând și plin de energie. Înainte de a-și termina micul dejun, deja era fermecat de Suzanne, ceea ce Kendra socotea că era cu totul întemeiat. Înainte ca ea și Lucas să plece spre casa lui Kirkland, Christopher se juca, supravegheat cu indulgență de Suzanne, cu câinele, Rupert.

Când intrară în biroul lui Kirkland, văzură că acesta nu era singur. Se ridică din spatele biroului și îi salută prietenește.

– Vă mulțumesc că ați venit. Vă rog să luați loc. După cum vedeți, am adus doi asociați în care se poate avea încredere că vor onora dorința voastră de confidențialitate. Pe Hazel o cunoașteți, desigur.

Kendra zâmbi spre spionul lui Kirkland.

– Ești în ziua cu program redus sau deja ai plecat din serviciul lui Denshire?

Hazel îi zâmbi și ea.

– Am plecat alaltăieri după ce a trebuit să-l ating rău pe unul dintre prietenii lui Denshire care voia ceva ce eu nu eram de acord să-i dau.

– Cât de rănit e individul? întrebă Lucas.

– Ar trebui să umble din nou cam într-o săptămână, spuse Hazel. În timpul scurtei mele șederi la reședința Denshire, am aflat că servitoarea ta, Molly, a fugit în acea noapte infamă. Se pare că n-a fost de acord cu ceea ce ți se făcea și a fost amenințată cu violența dacă intervenea. S-a temut pentru viața ei, așa că a fugit câtă vreme mai putea. Nimeni din gospodărie nu știe unde a plecat. Servitorii supraviețuiesc ignorând vulgaritatea și imprevizibilitatea stăpânului lor.

– Mă bucur așa de mult că nu i-au făcut nimic lui Molly! spuse Kendra. Mulțumesc.

Hazel se uită la Kirkland.

– Aveți nevoie de mine pentru altceva?

– Deocamdată nu. Mulțumesc că ai venit, răspunse Kirkland.

După ce plecă Hazel, Kirkland făcu un gest spre cealaltă femeie prezentă.

– Ați cunoscut-o amândoi pe soția mea.

– Mă bucur să vă revăd, Lady Kirkland, spuse cu căldură Kendra.

Lady Kirkland, o blondă delicată cu o expresie de hotărâre liniștită, dar neabătută, îi întinse mâna.

– Te rog, spune-mi Laurel! Voiam să mă alătur grupului de doamne pe care Suzanne Duval le-a adunat să te sprijine, dar am fost ocupată în acea zi, prezentându-l pe Foxton la infirmerie.

Kendra luă mâna celeilalte femei.

– Sunt Kendra. Lucas mi-a povestit de Casa Zion și de infirmerie. Faci ceva atât de valoros! Ai nevoie de voluntari să ajute copiii?

– Mi-ar plăcea să te am voluntar! spuse Laurel. Trebuie să stabilim o oră când poți vizita Casa Zion pentru a te familiariza.

– Încă o victimă cade pradă încântătoarelor farmece ale soției mele, spuse chicotind Kirkland. Dar nu de asta v-am chemat aici. Am niște informații noi ce s-ar putea dovedi utile. În plus, e vremea să stabilim ce strategie are cea mai mare șansă de reușită.

Kendra se așeză pe canapea lângă Lucas.

– Situația tocmai s-a schimbat dramatic, dar într-un sens pozitiv. Ieri, la Academia Angelo, Denshire m-a văzut când a intrat și a început să strige, acuzându-mă că i-am răpit fiul de la școală. Ceea ce aș fi făcut dacă aș fi știut la ce școală era.

Soții Kirkland părură consternați.

– Ți-a pierdut fiul? exclamă Laurel.

– Da, dar povestea are un sfârșit fericit. Eu și Lucas ne-am întors la Thorsay House și tocmai luam ceaiul când s-a auzit un ciocănit slab la ușă. Era Christopher. Kendra nu se opri, radiind de fericire. A reușit să ajungă la Thorsay House tocmai de la școala Scranton din Yorkshire. Nu știu dacă ați auzit de ea.

Kirkland se încruntă.

– Am auzit și nu era nimic bun, în special pentru un băiat așa de mic cum e Christopher. E un băiat isteț și curajos dacă a fugit să-și găsească drumul spre casă. Va fi în siguranță dacă stă cu tine?

– Nu eram siguri, așa că l-am mutat la reședința Duval, răspunse Lucas. Dar va fi mai în siguranță în afara Londrei. Am stabilit să-l ducem la Camden Keep ca să stea cu mătușa și unchiul meu.

Kirkland se rezemă în fotoliu și arătă gânditor.

– Ai putea să te gândești la vechea mea școală, Academia Westerfield. E mică, are profesori excelenți și, cel mai important, nu e permisă hărțuirea. E un loc remarcabil de civilizat pentru o școală de băieți.

– Pentru băieți de familie bună și rele purtări? se interesă Kendra.

Kirkland rânji și arătă mult mai tânăr decât obișnuita sa atitudine rezervată.

– Așa se zice. De fapt, Lady Agnes Westerfield, fondatoarea și cea mai grozavă femeie din Anglia, preferă elevii care nu se încadrează în tiparul aristocratic, pentru a-i învăța cum să supraviețuiască în lumea lor fără a înnebuni.

– Pare a fi un țel excelent. Kendra nu rezistă să nu întrebe: De ce ați fost trimis acolo?

În ochii lui sclipi amuzamentul.

– Nici o picanterie interesantă. Tatăl meu, englez arogant, detesta că eu preferam rudele mamei, care erau doar simpli negustori și, pe deasupra, îngrozitor de scoțieni. Tata a presupus că Lady Agnes, fiind fiică de duce, ar fi la fel de snoabă ca el. În schimb, ea m-a încurajat să caut într-o persoană adevărata valoare. Rudele mele scoțiene sunt mai bune decât tata în toate privințele.

– S-ar putea să fie un loc bun pentru Christopher, spuse Kendra gânditoare. Unde e școala? Mi-ar plăcea să discut cu această Lady Agnes. Cât de dificil e să se obțină admiterea?

– Școala e în Kent, nu departe de drumul spre Dover. Îi place să ia băieți aflați în situații dificile, deci cred că ar fi dispusă să-l accepte pe Christopher. Întâmplarea face ca acum să se afle în Londra la nunta nepotului ei. Mâine vine la noi la prânz. După masă, o pot aduce la reședința Duval ca s-o cunoști și să-l cunoască pe Christopher.

– Ar fi ideal. Oricât de mult îmi place să-l am pe Christopher cu mine, trebuie să fie în siguranță și în compania altor băieți. Vechea dumneavoastră școală pare în ordine dacă într-adevăr nu este permisă hărțuirea.

– Băieții tot băieți rămân, iar din când în când câte unul își pierde controlul, admise Kirkland. Dar un comportament greșit e imediat oprit dacă nu de către un profesor, atunci de un băiat mai mare pentru că filosofia *fără hărțuire* face parte din structura școlii.

– Îmi place cum sună, zise ea. Abia aștept s-o cunosc mâine pe Lady Agnes! Acum să vorbim despre noile informații și strategii.

– Identitățile celor trei bărbați care au pretins că au avut relații cu tine sunt cunoscute pentru că au depus mărturie la proces. Kirkland se încruntă. Aș vrea să fi participat la proces, dar eram foarte ocupat și părea o chestiune prea sordidă pentru a-mi pierde timpul.

– Chiar mai sordidă decât credeai, spuse Lucas. Deși într-un fel diferit. Știi dacă bărbații aceia sunt convinși că s-au culcat cu Lady Denshire sau ar putea admite că au fost induși în eroare?

– Nu i-am cercetat prea mult, dar cel puțin unul dintre ei se pare că este stânjenit de toată povestea și de felul în care a decurs, răspunse Kirkland. Nu sunt sigur de ceilalți.

– Ați descoperit-o pe femeia care s-a dat drept mine? întrebă Kendra.

– Da, și seamănă bine la înălțime, înfățișare și ten, spuse Kirkland. Își spune Aphrodite și e o curtezană mai degrabă exclusivistă, specializată în îndeplinirea fanteziilor bărbaților. Când a angajat-o Denshire, ea nu și-a dat seama că el voia să creeze un temei fraudulos pentru un caz de divorț și nu a fost deloc încântată când a aflat cum a fost folosită.

– Dacă așa stau lucrurile, de ce n-a declarat asta când divorțul a devenit public?

– N-a vrut să fie implicată în nici un fel în proceduri legale și nu era sigură că mărturia ei îți va fi de vreun folos, explică Kirkland. Dar ar putea fi dispusă să coopereze în condiții corespunzătoare.

– Ce fel de condiții? întrebă Lucas.

– Asta ține de strategie – soția mea are niște idei în sensul ăsta. Kirkland făcu semn spre Laurel.

– Din ce ai spus, vrei să ai custodia legală a fiului tău, zise Laurel. Pentru asta, reputația ta trebuie să fie reabilitată în ochii societății și ai legii. Mă îndoiesc că divorțul

ar putea fi anulat chiar și cu dovada că s-a bazat pe probe frauduloase – și presupun că n-ai vrea așa ceva.

Kendra se înfioră.

– Nu vreau nici măcar să mă aflu în aceeași încăpere cu omul ăla, cu atât mai puțin să fiu măritată cu el!

Lucas încuviință din cap.

– Ai spus grupului de femei că prima ta prioritate e să-ți recapeți fiul. Acum, când îl ai, prioritatea trebuie să fie să-l păstrezi în mod legal. Asta înseamnă să-ți refaci reputația, ceea ce se poate face doar dovedind public faptul că Denshire nu numai că a mințit, dar și că a orchestrat o fraudă complicată menită a te defăima.

– E un rezumat bun, spuse Kendra. Ai idee cum s-ar putea înfăptui?

– Ai spus că Denshire are ambiții de parvenire socială, spuse Laurel. Aliatele tale femei au o mare putere socială și au început ceea ce s-ar putea numi o campanie de zvonuri, spunând că s-a purtat mizerabil și că nu e un oaspete oportun. Primește mai puține invitații, în special la evenimente importante, și se spune că e furios la culme din cauza asta.

– Sunt de acord cu orice îl înfurie, rosti Kendra, dar poate fi asta folosit pentru a-mi atinge scopurile?

– Poate. Strategia pe care o am în minte e imprevizibilă, dar s-ar putea să fie de ajutor reputației tale și șanselor de a primi custodia fiului tău. Putem aranja un eveniment special, poate un bal sau o serată găzduită de două ducese, și să le trimitem invitații lui Denshire și celor trei prieteni ai lui care au depus mărturie despre presupusa ta purtare imorală, explică Laurel.

– Sunt sigură că i-ar plăcea, încuviință Kendra. Și după aceea?

– Odată ce se află acolo, îl punem față în față cu faptele lui reprobabile. Poate că femeia care ți-a luat locul va depune mărturie și îi va înfrunta pe bărbații care s-au culcat cu ea, clarificând faptul că era ea, nu tu. Dacă o putem găsi și pe servitoarea dispărută, ea poate confirma

că în seara aceea ai fost drogată și ea însăși amenințată.

Laurel zâmbi malefic. Și printre alți oaspeți vor fi un reprezentant sau doi de rang înalt ai clerului. Poate chiar arhiepiscopul de Canterbury.

Kendra icni.

– Poți aranja toate astea?

– Va fi un efort comun, dar da, cred că se poate face, o asigură Laurel. Mariah, ducesa de Ashton, va găzdui evenimentul la reședința Ashton, un loc foarte potrivit pentru divertisment. A doua gazdă va fi văduva ducesă de Charente, una dintre cele mai respectate femei din societate și bunica lui Lady Julia. Fratele lui Lady Julia e tânărul și mai degrabă solitarul duce de Castleton și s-ar putea să-l ademenească să participe.

– Iar arhiepiscopul de Canterbury? întrebă stins Kendra.

Laurel chicoti.

– E un fel de văr cu Lady Julia și ține foarte mult la ea. Dacă e indisponibil, sunt sigură că vom putea găsi alt reprezentant al clerului sau chiar doi. Clericii vor fi de folos în a-ți restabili reputația, pentru că, dacă membrii influenți ai bisericii cred că ai fost acuzată pe nedrept, mare parte din restul societății va fi de acord. Asta te va ajuta să recapeți custodia lui Christopher.

– Sper să fie așa! Kendra cugetă. Mare parte din furia lui Denshire vine din faptul că vrea banii pe care mi i-a lăsat bunicul meu. A făcut câteva încercări legale, fără succes, să revendice fondurile, iar avocații mei pot confirma asta. Ar fi utilă prezența unui avocat? Ar dovedi cât de josnice sunt motivele lui Denshire.

– Cu siguranță ar fi util, încuviință Kirkland.

Kendra se uită spre Lucas.

– Tu ce crezi?

– Sigur ar fi o seară interesantă pentru oricine a cărui viață nu este în cumpănă! Se încruntă. Oamenii sunt imprevizibili, iar Denshire e mai mult decât

majoritatea. Nu cred că am menționat că pare a avea un sifilis avansat.

Kirkland fluieră încet.

- Asta explică mult din comportamentul lui irațional.

- Asta nu-l face mai puțin periculos. Mai degrabă contrariul. Lucas se uită la Kendra. Un astfel de eveniment ar putea să-ți ajute cauza și e puțin probabil să îți înrăutățească situația. Având în vedere înșelăciunea complicată creată de Denshire pentru a te distruge pe tine și mariajul tău, poate că e nimerit să creăm o capcană tot atât de complicată pentru a-i expune faptele.

- Cât crezi că ar lua organizarea evenimentului? întrebă Kendra.

Laurel se gândi.

- Două sau trei săptămâni. Ar fi în mijlocul sezonului, așa încât se va vorbi mult despre întrunirea noastră.

- Ușile sălii de bal ar trebui să aibă bărbați capabili să stea de pază pentru ca nici unul dintre vinovați să nu plece devreme, spuse Lucas. Eu mă ofer voluntar pentru sarcina asta.

Kirkland aruncă un zâmbet periculos.

- Și eu.

Din nou, Kendra simți cât de norocoasă era să aibă astfel de prieteni și de aliați – și îi datora asta lui Lucas.

- Dacă avem noroc, Christopher va fi până atunci departe de ghearele lui Denshire. Aștept cu nerăbdare s-o cunosc pe Lady Agnes a dumneavoastră, Lord Kirkland.

- Sunt sigur că îți va plăcea. Amândouă sunteți femei foarte directe. Se ridică și le oferi un zâmbet de rămas-bun. Atunci, pe mâine după-amiază!

Se ridică și Kendra. Acum avea să se ocupe de misiunea de a-l convinge pe fiul ei să plece la altă școală.

capitolul 24

Kendra așteptă până a doua zi după prânz ca să-i spună fiului ei că directoarea unei școli venea să-l cunoască

în acea după-amiază. Mica lui față se strâmbă la auzul acelor vești.

– De ce nu pot sta aici cu tine? Îmi place aici!

– E un loc minunat, fu de acord Kendra. Dar nu e casa noastră. Trebuie să fii undeva în afara Londrei, unde e sigur.

– Nu vreau să merg la altă școală! Îmi plăcea când îmi predai tu, spuse el cu încăpățânare.

– Nu știu tot ce trebuie să înveți, explică ea. Nu crezi că ți-ar plăcea să fii cu alți băieți? Unii agreabili, nu brute precum cei de la vechea ta școală.

Fără a fi convins, Christopher își întoarse atenția spre Rupert, câinele prietenos al lui Simon, iar cei doi alergară spre celălalt capăt al salonului. Lucas, care venise la prânz, spuse încet:

– Christopher ar fi mai dispus să plece la școală dacă l-ar însoți poneiul lui, Patches? Din ce spunea Kirkland, băieții de la Academia Westerfield au adesea animale de companie, iar mulți dețin cai sau ponei.

– E o idee minunată! spuse Kendra. Îmi închipui că Patches încă e în grajdurile lui Denshire, îndopându-se peste măsură și ducându-i dorul lui Kit. Mă îndoiesc că Denshire știe de existența lui Patches pentru că venea rar la Denshire Park și nu-i dădea niciodată atenție fiului său. Putem trimite pe cineva acolo să-l cumpere. Voi trimite o scrisoare și niște bani. Șeful rândașilor e un bărbat amabil, care l-a învățat pe Christopher să călărească și sunt sigură că va coopera.

– Dacă reușim, asta l-ar putea convinge pe Christopher să meargă la școală. Asta presupunând că Lady Agnes e dispusă să-l accepte.

Kendra încuviință din cap și strânse pumnii. Fu o ușurare când se auzi ciocănelul la ușă. Când majordomul pofti oaspeții în casă, Kirkland intră în salon cu Suzanne, însoțind o femeie înaltă cu tâmple argintii și un aer de autoritate binevoitoare.

După ce Suzanne făcu prezentările, Kendra se ridică și îi întinse mâna.

- E o plăcere să vă cunosc, Lady Agnes. Am auzit lucruri foarte bune despre școala dumneavoastră. Arătă spre Christopher, care îl abandonase pe Rupert și venise lângă ea să vadă ce se petrecea. El e fiul meu, Christopher. Am vrut să vă cunoașteți. Kit, doamna e Lady Agnes Westerfield, directoarea școlii despre care am vorbit cu tine.

Prudent, dar politicos, Christopher spuse:

- Mă bucur să vă cunosc, doamnă.

- Hai, stai jos ca să ne cunoaștem mai bine, spuse Lady Agnes. Mi s-a spus că ai fost la școala Scranton. Un loc groaznic! Foarte curajos din partea ta să fugi și foarte isteț să-ți găsești mama.

Christopher se așeză pe marginea unui fotoliu și spuse cu hotărâre în glas:

- Nu vreau să mă duc la altă școală! Vreau să stau cu mama!

- Asta e un compliment grozav pentru mama ta, spuse serios Lady Agnes, dar la fel de important e să înveți lucruri noi și să-ți faci prieteni. La școala mea, fiecărui elev nou i se repartizează un elev mai vechi care să aibă grijă de el ca de un frate. Trebuie să se placă reciproc – e foarte important. Dacă nu, se alege alt elev.

- Mi-ar plăcea să am un frate mai mare, spuse Christopher fără a-și putea ascunde interesul. Mi-ar plăcea să fiu cu alți băieți și să nu fiu necăjit. Dar elevii dumneavoastră stau în clasă tot timpul?

- Nicidecum! Încurajăm sporturile și asta include un gen de luptă indiană predată de unul dintre primii mei elevi. Toți au învățat de la el și tradiția continuă, spuse Lady Agnes. Dar există timp și pentru lectură, plimbări sau dezbateri pe teme filosofice. Toate astea sunt căi bune de a-ți face prieteni.

- Îmi permiteți, Lady Agnes? întrebă Kirkland. Când ea încuviință din cap, Kirkland îl privi în ochi

pe Christopher. Eu am fost unul dintre primii elevi de la Academia Westerfield, primul loc unde m-am simțit vreodată fericit. Anii petrecuți acolo au pus temelia restului vieții mele, iar prietenii pe care mi i-am făcut îmi sunt mai apropiați ca frații. Fiecare elev are o experiență diferită, firește, dar nu știu nici măcar unul singur care să regrete că a urmat academia lui Lady Agnes.

Gânditor, Christopher spuse:

– Aș putea avea un ponei acolo?

– Da, toți băieții călăresc. Grajdurile au atât caii școlii, cât și caii elevilor, rosti Lady Agnes. Unii băieți au mici animale de casă.

Privirea lui Christopher se îndreptă spre Rupert, care stătea întins la picioarele lui. Suzanne spuse cu hotărâre:

– Rupert e un cățel minunat, dar e al lui Simon. Mai există mulți câini buni pe lume dacă decizi că vrei unul.

Christopher chicoti, aplecându-se și scărpinând câinele pe ureche. Ridicându-se, spuse:

– Aș putea ca mai întâi să văd școala?

– Mama te poate aduce dacă vrea, dar, înainte de a ajunge la asta, întotdeauna le pun viitorilor elevi două întrebări, zise directoarea. Prima este ce urăști și nu vrei să ai de-a face cu asta.

Expresia lui Christopher se înăspri.

– Nu vreau să-l mai văd niciodată pe tatăl meu!

– Nu pot garanta că asta nu se va mai petrece cândva mai târziu în viața ta, dar, câtă vreme ești la școală, vom face tot posibilul să nu-l mai vezi, promise Lady Agnes. A doua mea întrebare este ce îți place? Ce vrei să faci? De exemplu, îți place să înveți lucruri noi?

– Îmi plac lecțiile, spuse încet Christopher. Dar, mai presus de toate, îmi place să am prieteni. Prieteni ca niște frați, așa cum și-a făcut Lord Kirkland.

– Ca să-ți faci prieteni, tu însuți trebuie să fii prieten. Lady Agnes studie chipul lui Christopher. Cred că tu ai fi un bun prieten. Ți-ar plăcea să vizitezi Academia Westerfield?

Christopher se uită spre Kendra.

- Da... rosti el șovăitor.

- Atunci vizităm școala, spuse Kendra cu un zâmbet, oftând ușurată.

Avusese o presimțire bună cu privire la înscrierea fiului ei la Academia Westerfield.

Suzanne comentă:

- După ce am auzit toate astea, sunt gata să îl înscriu pe fiul nostru dacă eu și Simon vom avea vreodată unul!

Lady Agnes chicoti și se ridică.

- Dacă vei avea acel fiu, dă-mi de știre!

Oaspetele plecă, iar Christopher rămase agitat. Kendra spuse:

- Lucas, după ce îi găsesc lui Kit ceva de citit, ai fi disponibil să vorbim despre școală?

- Bineînțeles. Voi fi aici în salon, studiind niște acte.

Ea încuviință din cap și îl conduse pe fiul ei sus, în camera lor de la mansardă. Odată ajunși acolo, spuse:

- Cred că Academia Westerfield ar fi perfectă pentru tine. Vom merge acolo săptămâna viitoare. Vreau să-ți placă - și cred că așa va fi.

- Pare să fie un loc bun, zise Christopher așezându-se pe un fotoliu confortabil și deschizând o carte favorită pe care o găsise în bibliotecă. Dar aș prefera să fiu cu tine!

Kendra oftă și își trase un fotoliu lângă el. Hotărând să fie directă, spuse:

- Mă tem că nu e posibil, Kit. Nu cred că e sigur pentru tine să stai în Londra pentru că legea spune că nu poți sta cu mine. Te voi lăsa la școală când te voi duce acolo.

- Ești sigură că nu pot sta cu tine? insistă el.

Ea clătină din cap.

- Dacă ai sta, n-ai putea ieși afară ca nu cumva să fii văzut, iar informația asta să ajungă la urechile tatălui tău. Nu ți-ar plăcea să stai tot timpul în casă, nu-i așa?

El clătină abătut din cap.

– La academie vei sta și afară – poți să călărești și să te joci, spuse ea pe un ton convingător. Dacă, după vreo două luni, nu-ți place acolo, vom vorbi despre asta și vom găsi o soluție mai bună. Dar te rog să accepți că pentru o vreme Academia Westerfield va fi viitoarea ta casă!

Christopher încuviință din cap, părând resemnat și mai matur decât vârsta lui.

– Da, mamă. Mă voi strădui cât pot să îmi placă, zise și își coborî din nou privirea spre carte.

– Mulțumesc. Se aplecă și îl sărută pe obraz. El întorcea paginile cu interes în timp ce ea ajunse la ușă.

Iar acum trebuia să discute cu Lucas despre o posibilă sustragere a unui ponei.

Lucas era încruntat, citind o pagină plină de cifre când Kendra intră în salon. El ridică privirea zâmbind.

– Ai putut găsi ceva care să-i trezească interesul lui Christopher?

Ea încuviință din cap.

– I-am spus că nu am de ales și trebuie să-l înscriu la Academia Westerfield pentru că Londra nu e un loc sigur pentru el. Cred că ideea de a avea un ponei l-a convins. Trebuie să-l recuperez pe Patches de la Denshire Park.

– Kirkland va trimite un spion potrivit. Sau, dacă Simon se poate lipsi de el, omul lui, Jackson, va dori să plece acolo. La fel ca Simon, Jackson e un fost soldat și îi place să iasă din când în când.

– Atunci îl voi întreba pe Simon de Jackson. Se uită spre fereastră. Ți-ar plăcea să mergem la o plimbare spre Thorsay House? Vremea e plăcută și mai sunt niște lucruri pe care vreau să le iau pentru Christopher.

Lucas se ridică.

– Mi-ar plăcea. Studiam niște registre financiare care m-au adormit.

– Registre financiare? întrebă ea când o învioră aerul unei zile de primăvară răcoroase, dar luminoase. Ești sigur că un roman drăguț sau un jurnal de călătorii n-ar fi mai distractiv?

– Orice ar fi mai distractiv, spuse el râzând. Eu și Simon am moștenit părți importante în câteva afaceri de la bunicul nostru comun. De când s-a retras din armată, Simon a devenit interesat de administrarea lor și se pare că a moștenit talentul pentru afaceri al bunicului. Eu mai degrabă aș petrece o după-amiază plăcută punând oase la locul lor.

Fu rândul Kendrei să râdă.

– Mare noroc că există atâtea talente diferite pe lumea asta!

– Într-adevăr, spuse el în timp ce ea îl luă de braț. Sunt mulțumit să-l las pe Simon să se ocupe de afacere, dar m-a rugat să mă familiarizez cu felul în care funcționează, cum se fac și se cheltuiesc banii. Are dreptate, trebuie să am o idee generală despre operațiuni, dar e prea mult să-mi ceară să îmi și placă.

– Trebuie să recunosc că găsesc afacerile și administrarea banilor destul de interesante, zise ea. Vorbesc cu avocații mei regulat despre investirea fondurilor bunicului. Avocații sunt cinstiți și capabili, dar simt că ar fi irresponsabil din partea mea să nu le acord atenție.

– Vorbești ca Simon, zise Lucas. Sunt înconjurat de competențe financiare intimidante!

– Dar aș fi neajutorată la repararea oaselor rupte, sublinie ea. Știu pe cine să chem dacă băiatul meu cade pe scări și are nevoie de ajutor!

– Talente diferite, așa cum spui.

Continuară să se amuze când cotiră și văzură Thorsay House. Câțiva oameni erau adunați lângă ușa deschisă și se puteau auzi voci ridicate. Lucas înjură în șoaptă și grăbi pasul. Kendra se ținu după el încruntată.

Denshire era însoțit de doi bărbați, unul brutal și solid, iar celălalt un gentleman subțire, care părea deranjat

de strigătele lui Denshire. *Bineînțeles* că trebuia să fie Denshire.

– Știu că fiul meu e aici! urlă el. Dă-mi-l!

Domnul Brown stătea în pragul ușii, cu soția lui aflată cu un pas în spate. Părea înverșunat ca un soldat.

– Vorbești prostii, spuse el cu un puternic accent nordic. Nu-i nici un copil aici!

– Aș fi observat când am făcut curățenie, spuse doamna Brown sarcastic. Acum, pleacă de-aici și lasă-ne în pace!

– Minți! mormăi Denshire. Dă-te la o parte imediat! Îl voi găsi!

– Denshire, nu fi idiot! Kendra interveni cu autoritate, acoperind vocile mânioase. Christopher nu e la Thorsay House. Tu ești cel care l-a trimis la o școală atât de groaznică încât a fost silit să fugă. Și cine e vinovat? Dumnezeu știe ce i s-ar fi putut întâmpla, dar nu-l vei găsi aici!

Lucas mulțumi în gând că îl mutaseră pe Christopher într-un loc mai sigur. Cu cât îl scoteau mai repede din Londra, cu atât mai bine.

Denshire se întoarse, auzind vocea Kendrei.

– *Tu!* mârâi el apucând-o de mână.

Lucas îl lovi pe Denshire cu lateralul palmei peste încheietură. Știa multe despre oase și nervi și unde era cel mai bine să lovești. Denshire urlă și se dădu înapoi, ținându-se cu cealaltă mână de încheietura lovită.

– Tu cine dracului ești? se răsti el uitându-se la Lucas.

– Sunt Foxton și sunt garda de corp a doamnei Douglas, spuse calm Lucas.

– Nu arăți ca o gardă de corp, spusese Denshire bănuitor. Te-am văzut înainte dând târcoale soției mele.

– Nu mai e soția dumitale, sublinie Lucas. Dumneata ești cel care a acuzat-o pe nedrept de comportament imoral, apoi ai divorțat și ai amenințat-o. De aceea are nevoie de gardă de corp.

– Divorțul e un proces urât, îi veni în ajutor Kendra. Dar înseamnă că m-am eliberat de tine. Pleacă și încetează să deranjezi oaspeții de la Thorsay House!

– Nu plec! mormăi el. Fiul meu e înăuntru și n-ai nici un drept să-l ții acolo. Legea spune că e al meu și Dumnezeu mi-e martor că voi intra și îl voi lua!

Lucas se încruntă. Denshire era destul de nebun să revină într-o noapte și să dea foc casei dacă i se împotrivea cineva.

– Domnule și doamnă Brown, vreți să fiți amabili să-i permiteți lui Denshire să caute prin casă, însoțit de amândoi și de mine așa încât să vadă că fiul lui nu e aici?

– Nu permit ca omul ăsta să intre în casa mea! izbucni doamna Brown.

Un sentiment pe care Lucas îl înțelegea prea bine. Kendra avea o privire ucigătoare, așa că el trebuia să calmeze spiritele.

– E de înțeles ca un tată să-și facă griji pentru că nu știe unde se află fiul lui, spuse el pe un ton blând și împăciuitor. E la fel de înțeles că vreți să vă protejați casa de musafiri nedoriți, domnule și doamnă Brown. Dar, spre binele tuturor, ar putea fi cel mai bine dacă s-ar căuta prin casă pentru a dovedi că băiatul nu e aici.

Cercetă cu privirea oamenii din jur și îl văzu pe domnul cel slab cu expresia nefericită.

– Doamnă Brown, ce-ar fi dacă dumneata și doamna Douglas l-ați însoți pe acest domn, prietenul lui Lord Denshire, în timp ce acesta caută? Dumneata pentru că e casa dumitale, doamna Douglas pentru că, dacă fiul ei se ascunde sub un covor sau într-un dulap, ar trebui să știe, iar prietenul lui Denshire pentru a se asigura că această căutare e temeinică.

Denshire se încruntă, arătând de parcă voia să întoarcă el însuși casa pe dos, dar spuse în silă:

– Presupun că pot avea încredere în Hollowell să facă treaba așa cum trebuie.

Doamna Brown nu arăta mulțumită, dar probabil era la fel de îngrijorată ca Lucas de comportarea lui Denshire.

– Prea bine, spuse ea fără tragere de inimă.

Kendra îi aruncă lui Lucas o privire recunoscătoare.

– Pare a fi o soluție corectă.

– Bine, spuse Lucas. Eu și domnul Brown vom aștepta afară. Poți să faci la fel dacă dorești, Lord Denshire, dar după colț e o cârciumă ce poate fi un loc mai plăcut de așteptat.

Resemnat cu soarta lui, Hollowell spuse:

– E rezonabil, Denshire! Voi veni când se va termina căutarea. Îl voi aduce pe Christopher dacă îl găsim în casă, zise, dar părea că nu se aștepta să se întâmple asta.

Denshire încuviință din cap și îi făcu semn bătăușului său să îl urmeze pe stradă și apoi după colț. Când ei plecară și femeile intrară în casă cu Hollowell, Brown spuse pe o voce joasă:

– Nu îl vor găsi pe băiat înăuntru, nu-i așa?

Familia Brown probabil ghicise că de fapt Christopher fusese acolo mai înainte.

– Nu, spuse Lucas. Sper ca Denshire să aibă destulă încredere în prietenul lui pentru a crede adevărul. Fără căutare, s-ar fi putut ca el să continue să te amenințe.

– Pare genul ăsta, încuviință Brown. Se așeză pe treptele casei, apoi scoase o pipă și o aprinse.

Lucas făcu la fel, fără pipă și stând în direcția opusă fumului.

– Dacă Denshire ar fi încercat să intre cu forța într-o noapte, ai toate acele arme ce decorează pereții salonului.

Brown scoase un chicotit ca de bariton.

– Oricât de tentant ar fi, uciderea unui lord ar aduce necazuri, indiferent cât de mult ar merita asta.

Stătură într-o tăcere amicală cam o oră, până când domnul Hollowell ieși din casă.

– Am căutat în fiecare ungher și crăpătură, în dulapuri și sub paturi. Nu sunt copii ascunși.

– V-am spus. Brown se ridică în picioare. Pariez că femeile fac ceai și se plâng de toată tevatura.

Își stinse pipa și intră.

Lucas se ridică și îi spuse încet lui Hollowell:

– Știi că Denshire are un sifilis avansat?

Hollowell oftă.

– Da, dar refuză să recunoască. Devine din ce în ce mai instabil. Încerc să-i mai îndrept comportamentul dificil.

Curios, Lucas spuse:

– Sunteți prieteni vechi?

Hollowell încuviință din cap.

– Am mers la școală împreună. Se autoproclamase protectorul meu și alunga bătăușii. Să știi că îi datorez foarte mult.

– Are noroc că nu te-ai descotorosit de el părăsindu-l, observă Lucas.

– Asta s-ar putea întâmpla într-o zi, rosti obosit Hollowell. Dar n-am ajuns încă acolo. La revedere, Foxton! Mulțumesc că ai prevenit o potențială ieșire violentă. Își înclină capul apoi o luă pe stradă spre cârciumă.

Gândindu-se cât de norocos era să nu aibă prieteni precum Hollowell, Lucas se întoarse și intră în casă. Un ceai și o conversație normală sunau bine.

capitolul 25

Kendra se ridică și se duse direct în brațele lui Lucas când acesta intră în bucătărie, fără a-i păsa dacă soții Brown trăgeau concluzia că erau mai mult decât prieteni. Când brațele lui protectoare o îmbrățișară, ea scoase un oftat de ușurare.

– Mulțumesc că ai venit cu o soluție de compromis, Lucas. Dacă n-o făceai, s-ar fi putut ajunge la vărsare de sânge.

– Binecuvântați sunt conciliatorii. E un rol care mi-a plăcut dintotdeauna. O îmbrățișă cu putere, apoi îi dădu drumul. Am auzit că s-ar oferi niște ceai?

– Ceai și biscuiți cu ghimbir, spuse doamna Brown, ridicându-se să aducă încă o ceașcă. Și mulțumirile mele. Fostul dumitale soț e un mare nemernic, doamnă Kendra!

Kendra oftă și se întoarse la fotoliul ei să mai ia un biscuit cu ghimbir.

– N-a fost mereu așa de groaznic, dar în ultima vreme nici măcar nu vreau să mă aflu în aceeași încăpere cu el. Și cu siguranță nu vreau să-i dau copilul!

– Mă întreb unde e sărmanul copil, spuse doamna Brown și mai turnă ceai pentru toată lumea.

– Din ce mi-a spus Kendra despre Christopher, zise Lucas, e un băiat isteț și ar trebui să aibă un plan pentru a-și găsi un loc sigur.

Kendra încuviință.

– Sunt sigură că e într-un loc sigur și e bine acolo. Doar că vreau să am custodia lui legală! Comentariul ei dădu naștere unei discuții despre nedreptățile legii, până când Kendra se ridică și spuse: E vremea să ne întoarcem la Suzanne. E ca o cumnată pentru Lucas. Nu s-a simțit bine, iar eu m-am oferit s-o ajut cu copilul până când se va înzdrăveni. Zâmbi. Ador bebelușii și voi profita de orice pretext ca să țin în brațe unul. Poate când va fi mai mare nepotul tău va putea s-o viziteze.

– Sunt sigură că o va face – n-ai văzut un bebeluș mai adorabil!

– Un sentiment cât se poate de potrivit pentru o bunică, spuse Kendra zâmbind. Mă întorc peste câteva zile.

– Cred că Denshire a fost convins că nu este aici Christopher, spuse Lucas, împingându-și fotoliul

și ridicându-se. Dar e imprevizibil și ar putea fi periculos. De aceea, Kendra are nevoie de o gardă de corp.

Kendra își dădu teatral ochii peste cap spre cei doi Brown în vreme ce pleca, dar, odată ieșiți pe stradă, îl apucă de braț pe Lucas.

- Serios, o gardă de corp?

- Părea a fi o descriere bună, răspunse el cu o sclipire poznașă în ochi. Îmi dă un motiv să îți păzesc minunatul corp, dar cred totuși că ai nevoie de unul când Denshire bântuie ca un nebun prin oraș.

Ea se înfioră.

- Mă bucur așa de mult că l-am mutat pe Kit la reședința Duval! Domnul Hollowell a fost politicos, dar foarte meticulos.

- Îl știi bine pe Hollowell? Se pare că el și Denshire sunt prieteni încă de pe vremea școlii.

- Cred că l-am întâlnit o dată sau de două ori în primii ani ai căsniciei mele. Vocea îi deveni reținută. A fost unul dintre cei trei bărbați care au depus mărturie că m-am culcat cu el.

Lucas păru uluit.

- Nu mi-am dat seama. Mă întreb dacă el e cel despre care Kirkland a spus că era stânjenit de toată povestea. Am discutat puțin. Părea a-i fi credincios lui Denshire din cauza prieteniei de durată. A spus că încearcă să-l țină în frâu pe Denshire.

- Nu prea face treabă bună, așa-i? Oftă. Voi fi așa de bucuroasă când Christopher va fi în siguranță la școală! Mă întreb ce succes vom avea când îl vom înfrunta pe Denshire la acel eveniment special pe care îl plănuiesc doamnele.

- Nici măcar nu-mi pot imagina, spuse Lucas. Dar sper că se va dovedi un punct de cotitură în refacerea reputației tale.

- Și eu sper la fel. Îi aruncă o privire. Cum rămâne cu reputația ta? Mai ești ținta disprețului?

– Câteodată, recunoscu el. Unul dintre frații Rogers m-a provocat la duel când ne-am văzut din întâmplare la Tatersalls. Indivizii ăștia sunt la fel de încăpățânați pe cât îi sunt de credincioși fratelui lor mai mic.

– Nu ai acceptat provocarea, nu-i așa? întrebă ea alarmată.

– Nu. Am refuzat motivând că încă nu știu care e păcatul meu și că nu poate exista un duel fără un motiv declarat. După o tăcere grea, adăugă: Am avut impresia că fratele rănit, Godfrey, nu le-a spus niciodată fraților săi amănuntele comportării mele dezonorante.

– Asta e interesant, spuse gânditoare Kendra. Mă întreb dacă printre motivele acuzației e un amănunt rușinos legat de propria comportare.

Lucas se încruntă.

– Într-adevăr, foarte interesant. Dar nu vom ști niciodată decât dacă tânărul Godfrey e dispus să vorbească.

– Frustrant. O adevărată durere poate fi abordată, dar nu niște acuzații grave ce nu sunt explicate. Cel puțin așa-zisa mea comportare rușinoasă e limpede, chiar dacă e falsă.

– Tu înfrunți situația, nu te vaiți și nu acuzi. Se uită la ea cu ochi calzi. Am un mai mare respect pentru abordarea ta.

Ea se simți absurd de încântată.

– Mulțumesc. Am petrecut câteva luni într-o ceață de furie, dar am ieșit de acolo de când am fost la balul familiei Clanton și te-am întâlnit.

– Ne potrivim, spuse Lucas. Am admirat atenția cu care ai vorbit când i-ai spus lui Denshire să evite a minți.

Ea zâmbi.

– E un talent modest, dar câteodată e util. Mai util ar fi să-l scot pe Christopher din Londra.

– Putem pleca peste trei zile. Asta îi va da lui Lady Agnes răgazul să își termine treburile în Londra și să se întoarcă la școală. Dacă avem noroc, îi va da timp

lui Jackson să-i găsească poneiul lui Christopher și să-l aducă la școală.

Kendra spera din tot sufletul că poneiul putea fi luat. Dar între timp trebuia să-i spună lui Kit că tatăl lui apăruse la Thorsay House și că trebuia să rămână în casă până când avea să-l ducă la Academia Westerfield.

Școala lui Lady Agnes era la fel de atrăgătoare precum fusese descrierea ei. Lucas, care mâna trăsura, spuse:

- Kirkland mi-a spus că Lady Agnes a moștenit casa de la familia mamei sale. După ce a petrecut câțiva ani călătorind în lumea largă, s-a întors în Anglia. Neavând stare, a decis să înființeze o școală pentru băieți. A fost un succes încă de la început.

- Îmi imaginez că niște călătorii în țări depărtate și periculoase i-a oferit o pregătire bună pentru a se ocupa de băieți, spuse amuzată Kendra. Kit, tu ce crezi?

- Arată drăguț, spuse el. Mai drăguț decât Denshire Park. Unde sunt grajdurile?

- În spatele casei, cred, răspunse Lucas. Mai sunt terenuri de joacă. Iar Kirkland a spus că s-a construit recent altă clădire de locuit pentru elevi. Orele se țin în clădirea principală. Apartamentul lui Lady Agnes și biroul sunt în aripa din dreapta.

Lucas era cel care conducea trăsura pentru că, dacă angajau un vizitiu, asta însemna că încă o persoană ar fi știut locul unde se afla Christopher. Întoarse cu măiestrie trăsura pe aleea circulară din fața clădirii.

Când apăru un lacheu din aripa privată, Lucas spuse:

- Sunt Foxton. Lady Agnes ne așteaptă azi. Ai putea să te îngrijești de cai?

- Firește, domnule.

După ce lacheul luă frâiele, Lucas coborî din trăsură, apoi îi ajută pe Christopher și pe Kendra să coboare. La ușă, un majordom veni să-i însoțească spre biroul lui Lady Agnes la parter, în spatele casei. Ea ridică privirea de la biroul acoperit de hârtii, apoi se ridică în picioare.

– Ați ajuns repede. Christopher, am discutat despre școală. Ți-ar plăcea un tur al locului și să vezi sălile de clasă și holul?

– Și grajdurile?

Ea zâmbi.

– Fără discuție și grajdurile. Pe lângă astea, e cineva pe care aș vrea să-l cunoști. Benjamin, te rog să vii aici!

Un tânăr de vreo 15 sau 16 ani cu părul castaniu citea într-un colț al biroului, dar puse cartea jos și se ridică. Era îmbrăcat cu o haină bleumarin și pantaloni bej – o uniformă îngrijită, confortabilă și practică. Kendra se uită atent la peticul rotund brodat pe un buzunar. Era imaginea unei zebre? Zâmbi în sinea ei. Era un simbol potrivit pentru o școală ai cărei elevi erau puțin mai altfel.

– El este noul băiat? întrebă Benjamin cu un zâmbet relaxat.

– Da, răspunse directoarea. Benjamin Thomas, fă cunoștință cu onorabilul Christopher Hawthorn! Christopher, îți propun ca Benjamin să fie fratele tău mai mare dacă voi doi vă veți înțelege.

– Salut, Christopher! Benjamin întinse o mână prietenească. Sunt Benjamin și câteodată Ben. Sper că vom fi prieteni.

Christopher strânse ferm mâna băiatului mai mare.

– Sper și eu, Benjamin. Eu sunt Christopher și câteodată Kit. Arătă spre Kendra și Lucas. Ea e mama mea, doamna Douglas, și el e prietenul ei, Lord Foxton.

Kendra zâmbi spre băiatul mai mare.

– Mă bucur tare mult să te cunosc, Benjamin! Ne-ar plăcea să vedem și școala. Putem să te urmăm? Voi încerca să nu vă stau în cale.

Benjamin îi aruncă un zâmbet luminos.

– Bineînțeles că puteți, doamnă. Să vedem mai întâi sălile de clasă?

– E cel mai bun loc de plecare, spuse Lady Agnes. Voi veni și eu. Pretindeți că nu suntem aici.

– Imposibil! spuse el râzând. Haide, Kit! Sunt multe de văzut.

Îi conduse afară din birou, cu Christopher lângă el. Kendra se uită la Lucas, care făcu un semn aprobator din cap. Pentru că sălile de clasă erau în aceeași clădire, exista o ușă de legătură, dar era încuiată pentru ca Lady Agnes să nu fie deranjată inutil.

Clasele erau bine echipate și impresionant de ordonate, având în vedere că elevii erau băieți în creștere. În câteva clase se țineau ore, așa că vizitatorii doar se uitară înăuntru. Profesorii păreau a fi capabili și mențineau ordinea în clase.

Adulții rămaseră în urmă pentru a nu deranja discuția dintre Christopher și Benjamin. Lady Agnes făcu câteva comentarii despre cursuri, adăugând:

– Înainte să începă, Christopher va fi testat ca să vedem cât știe pentru a-l pune în clasa potrivită.

– Nu știu cât a învățat la Scranton, rosti Kendra. Bănuiesc că nu multe. Înainte de asta, i-am predat eu. E foarte bun la citire și la fel la matematică. Am studiat împreună geografie și globul pământesc, fără latină sau greacă pentru că nu cunosc nici una din ele. Lui Kit i-au plăcut întotdeauna lecțiile și sper să o facă în continuare.

– Pare a avea o bază solidă, spuse Lady Agnes aprobator. Eu însămi predau geografie. Îmi place și astfel păstrez legătura cu elevii.

În partea din spate a parterului, își aruncară privirea într-o încăpere vastă cu câteva ferestre, podele acoperite cu covorașe și puțină mobilă.

– Aici învățăm lupta indiană kalarippayattu, explică Benjamin. E foarte distractiv!

Lady Agnes murmură:

– Covorașele reduc lovirile. Aici e întotdeauna măcar un băiat mai mare foarte talentat la kalarippayattu. Dacă în timpul lecțiilor și antrenamentelor cineva își pierde cumpătul și riscă să devină periculos, e oprit până când

se liniștește. Vrem ca băieții să învețe cum să se apere, nu să sfârșească având oase rupte.

– Pare a fi într-adevăr interesant, spuse Lucas. Lupta corp la corp e o abilitate utilă pentru cei care se înrolează în armată sau în marină.

– Am avut câțiva băieți care mi-au spus că abilitățile învățate aici le-au salvat viața, lucru pentru care sunt profund recunoscătoare, spuse Lady Agnes în timp ce Benjamin îi conducea afară.

Un grup de băieți mai mici în uniforma școlii loveau veseli într-o minge pe un teren de joacă.

Christopher arăta de parcă voia să li se alăture, dar era o zi pentru învățat, nu pentru joacă. În timp ce Benjamin se îndrepta spre holul principal, Lady Agnes spuse:

– Sunt partide de jocuri afară în fiecare zi – așa băieții își pot consuma energia.

– Încep să îmi doresc să fi învățat aici! spuse Lucas.

– Unde ai studiat?

– La Harrow.

– O școală bună, deși destul de convențională, spuse Lady Agnes cu ochii sclipitori. Nu așa de bună ca a mea.

Benjamin îi conduse în hol și urcă pe scări. La capătul unui coridor, deschise ușa spre un salon confortabil cu un șemineu, o canapea, două mese și câteva scaune capitonate.

– Aici locuiesc eu și vei locui și tu dacă devii elev. Îi spunem Cuibul Vulturilor. Sunt patru camere în afară de salonul acesta comun, două camere cu un pat și două cu două paturi. Băieții mai mari primesc camerele cu un pat. Suntem de diferite vârste, unii mai mari, alții mai mici. Îi vei plăcea pe ceilalți Vulturi. Sunt băieți buni. Asta va fi camera ta. Benjamin deschise o ușă, arătând o cameră plăcută cu două paturi, dulapuri, birouri, scaune și rafturi de cărți. Un tablou înrămat cu un cal sărind peste un gard atârna la capul unui pat folosit. Colegul tău de cameră va fi Robby Bolton. E doar puțin mai

mare decât tine și speră să primească un coleg de cameră, ca să poată sta de vorbă o jumătate de noapte.

Kendra zâmbi, gândindu-se că era inevitabil ca băieții să vorbească mult după ce se dădea stingerea. Fetele cu siguranță așa ar fi făcut!

Christopher cercetă camera.

- Eu am fost închis într-o cameră mică și izolată la Scranton, dar majoritatea băieților dormeau câte douăzeci într-o cameră. Asta îmi place mai mult.

- Douăzeci de băieți într-o cameră! Benjamin se prefăcu a se înfiora. Cum putea să doarmă cineva?

- Băieții care voiau să doarmă își puneau pernele pe cap, spuse scurt Christopher.

- Foarte deștept, comentă Benjamin. Acum să mergem la grajduri!

Toată lumea îl urmă jos și apoi afară, unde un cârd de gâște își urmau mama. Grajdurile erau la scurtă distanță. Clădirea era mare și veche precum casa și plină de boxe în care se găseau cai care păreau bine îngrijiți. Câțiva băieți care își îngrijeau caii îi salutară pe Benjamin și pe Lady Agnes.

Benjamin se opri la o boxă cu un roib arătos.

- Ăsta e Rowdy al meu, spuse el mândru când calul veni spre el nechezând. Un cadou de la părinții mei vitregi. E un cal foarte blând. Ai vrea să-i dai niște zahăr?

- Ah, da! zise Christopher.

Benjamin scoase un cub de zahăr din buzunar și i-l dădu lui Christopher, care îl întinse în palmă spre Rowdy. Radie de bucurie când calul îi luă delicat zahărul din palmă.

Benjamin spuse:

- Poneii sunt în capătul culoarului. Câțiva dintre caii și poneii de aici sunt ai școlii, așa că oricine poate călări.

În timp ce îi conducea de-a lungul grajdului, Christopher spuse nostalgic:

- Am avut un ponei. Îmi e dor de el...

Benjamin spuse poznaș:

– Îl chema Patches?

Se opri lângă o boxă cu un ponei pătat care își înălță capul curios peste ușă și necheză.

– Patches! strigă Christopher.

Aproape pierzându-se cu firea de emoție, deschise ușa și intră în boxă înainte să-l poată opri cineva. Asta nu însemna că ar fi fost necesar. Băiatul și poneiul erau la fel de încântați să se regăsească. Kendra simți cum i se împăienjenesc ochii de lacrimi. Avea să-l recompenseze pe Jackson pentru că îl găsise pe Patches și-l adusese acolo atât de repede.

Lucas îi șopti la ureche:

– Cred că de data asta Christopher e bucuros că a venit aici la școală.

– Unde merge Patches, merge și Kit, încuviință ea.

Se auzi un gong grav de trei ori. Benjamin se uita spre Lady Agnes.

– E ora cinei. Să-l iau pe Kit să mănânce și să-i cunoască pe ceilalți Vulturi?

Kendra răspunse:

– Kit, ești bucuros că vei deveni elev al acestei școli?

– Ah, da, mamă! Plecă fără tragere de inimă de lângă ponei și ieși din boxă, închizând-o cu grijă. Pot să călăresc mâine?

– Asta depinde de profesorii tăi, spuse Kendra.

Lady Agnes zise:

– Cred că se poate aranja. Voi cere să ți se trimită lucrurile în cameră. Acum mergi cu Benjamin la cină și fă cunoștință cu câțiva dintre colegii tăi!

Christopher se aruncă spre Kendra și o îmbrățișă o clipă.

– Vei veni în vizită, mamă?

– Da, dar trebuie să stabilesc cu Lady Agnes când pot veni. Poate că ea preferă ca părinții să nu vină în vizită o vreme.

Directoarea încuviință din cap.

- E adevărat, Christopher. Mai întâi trebuie să te obișnuiești cu școala. Dar semestrul se termină în curând și, în plus, sunt sigură că mama ta îți va scrie.

Privirea lui Christopher se îndreptă spre Lucas.

- Îmi vei scrie și tu?

Lucas zâmbi.

- Dacă mama ta e de acord, îți voi scrie.

Kendra mângâie părul lucios al fiului ei.

- Firește că Lord Foxton îți poate scrie. Ar trebui să-i răspunzi și tu.

- Așa voi face. Christopher se îndepărtă de ea cu buzele tremurând. Ne luăm rămas-bun?

Lady Agnes spuse:

- Îi voi invita pe mama ta și pe Lord Foxton să cineze cu mine și să rămână aici peste noapte ca să-ți poți lua rămas-bun mâine-dimineață, dacă asta convine tuturor.

Kendra se uită spre Lucas, care încuviință din cap.

- Ne-ar face plăcere. Ne putem lua rămas-bun după micul dejun.

Christopher zâmbi larg.

- Atunci ne vedem de dimineață! Se întoarse spre Benjamin Thomas. Unde e sala de mese?

- La parterul holului. Vino, Kit! Aruncă un zâmbet poznaș spre Lady Agnes. Mâncarea e destul de bună.

- Având în vedere cantitatea pe care o consumați voi, tinerii barbari, e greu să pui destulă mâncare pe masă ca să vă ajungă, spuse ea pe un ton drăgăstos. Hai, băiați, plecați acum!

Cei doi băieți plecară cu pas vioi în vreme ce adulții îi urmară mai încet. Kendra se surprinse că îi tremurau buzele. Lucas o luă încet de mână.

- Știu că e greu să-l vezi plecând, dar copiii trebuie să învețe să-și folosească aripile ca să poată zbura.

- Și apoi zboară din cuib, adăugă Kendra oftând.

- Da, dar acesta se va întoarce des la dumneata, prezise Lady Agnes. I-ai dat dragostea și încrederea de care are nevoie ca să-și încerce aripile.

Kendra se rugă ca directoarea să aibă dreptate.

– De obicei, petreceți mult timp prezentându-le noilor elevi școala?

– Depinde, spuse Lady Agnes. Deoarece Christopher e mic și a trecut prin momente dificile cu tatăl lui și fosta școală, m-am gândit că are nevoie de o atenție suplimentară. Să aduceți poneiul aici a fost o hotărâre înțeleaptă.

– Mă bucur că Patches a ajuns așa de repede, spuse Kendra. Meritul e al lui Lord Foxton pentru că a știut pe cineva care a putut face asta.

– Înfăptuirea unor lucruri e un talent pe care îl împarți cu Lord Kirkland, îi spuse Lady Agnes lui Lucas. Întotdeauna e în căutare de bărbați talentați și câteodată de femei pentru a rezolva probleme, asta dacă îți cauți o slujbă.

Lucas zâmbi, dar clătină din cap.

– Prefer să pun oase la loc.

– În cazul ăsta, poți lucra pentru mine! spuse Lady Agnes râzând. Sunt sigură că îți imaginezi câte lucruri se pot rupe într-o școală plină de tineri zăpăciți și aventuroși.

– Chiar îmi pot imagina! spuse Lucas cu înfocare. Dacă aveți un băiat cu o problemă dificil de rezolvat, dați-mi de știre. Aș fi bucuros să vin aici ca să văd ce pot face.

– S-ar putea să apelez pentru asta, spuse Lady Agnes.

Cei trei continuară să discute, traversând curtea spre aripa privată a școlii. Kendra se simțea așa de ușoară, încât ar fi putut zbura. Copiii ei erau în siguranță. Acum putea să-și pună în ordine propria viață.

capitolul 26

Cina cu Lady Agnes se dovedi a fi foarte plăcută. În afară de Lucas și Kendra, mai erau prezenți domnișoara Emily Cantwell, ce părea a fi cunoscută de toată lumea

drept domnișoara Emily, precum și generalul în retragere Rawlings. Cei doi erau partenerii lui Lady Agnes la conducerea școlii. Generalul se ocupa de sporturi și alte activități masculine și era sfătuitorul băieților la nevoie. Domnișoara Emily se ocupa de munca de birou și de partea de finanțe, dar oferea și calde îmbrățișări.

Lucas bănuia că toți trei făceau o echipă bună pentru că erau atașați în mod sincer de elevii lor și le plăcea să-i îndrume pe băieții care aveau nevoie de ajutor suplimentar pentru a învăța cum să-și găsească locul în societate. În plus, erau o companie foarte plăcută la cină.

În timpul cinei, Lady Agnes îi spuse Kendrei:

- Cred că de dimineață vei afla că fiul dumitale se acomodează bine.

- Sunt sigură că aveți dreptate. Faptul că îl are pe Patches i-a cucerit inima. Kendra făcu o grimasă. Când băieții erau la masă, i-am dus în cameră cele câteva lucruri pe care le avea, dar din cauza împrejurărilor nu are aproape nimic. E prin apropiere un croitor care le face uniforme băieților, dar și alte haine?

- Da. În satul din apropiere e un bărbat foarte priceput, care își petrece mare parte din timp confecționând haine pentru elevii mei, inclusiv uniforme. Se pricepe să facă haine rezistente, ce nu sunt distruse ușor de băieții neglijenți. Mai e un cizmar foarte bun care face pantofi și cizme de tot felul.

- Exact ce are nevoie Christopher! Puteți să vă îngrijiți să fie îmbrăcat cum se cuvine și să adăugați costurile la taxa școlară?

Domnișoara Emily zâmbi.

- O s-o facem. E un aranjament obișnuit aici. Copiii cresc așa de repede!

Cedând curiozității, Lucas întrebă:

- Chiar e o zebră pe emblema uniformei școlare? Arată ca o zebră, dar nu eram destul de aproape ca să fiu sigur.

Lady Agnes râse.

– Într-adevăr, e o zebră. În parte pentru că am călătorit foarte mult și am văzut zebre, lei și elefanți în sălbăticie, iar băieților le place să audă povestindu-se despre astfel de lucruri. Dar și pentru că atât de mulți elevi se simt ca și cum ar fi zebre într-o herghelie de cai. Cei ciudați, care nu-și găsesc niciunde locul.

– Sarcina noastră e să-i învățăm să galopeze fără probleme laolaltă cu ceilalți cai fără a-și pierde dungile, explică domnișoara Emily.

Lucas ridică paharul.

– E o metaforă perfectă.

Și Kendra ridică paharul.

– Dacă toate școlile ar fi așa de înțelepte! Părea nostalgică la gândul că fiul ei avea să galopeze departe de ea, dar nu spuse asta. În schimb, își înăbuși un căscat. Vă rog să îmi scuzați impolitețea, dar a fost o zi lungă. Sunt gata să mă retrag.

– Desigur. Lady Agnes se ridică. Îi las pe domni să își bea vinul și ne revedem la micul dejun. Christopher va fi adus aici pentru testarea cunoștințelor, iar atunci vă puteți lua rămas-bun așa cum se cuvine.

Kendra încuviință din cap și se retrase, la fel ca Lady Agnes și domnișoara Emily. Când doamnele plecară, generalul Rawlings îl privi foarte atent pe Lucas.

– Îți place vinul sau preferi brandy?

Lucas zâmbi larg.

– Brandy, vă rog.

Îi plăcea să discute cu generalul fiindcă avea opinii profunde. Chiar dacă știa de dizgrația lui Lucas, nu menționase nimic. Ca un om cu experiență, se părea că recunoștea nuanțele gri ale vieții.

Savurară un pahar de brandy înainte ca Lucas să se retragă. Lady Agnes, practică și tolerantă, nu întrebase despre relația dintre Lucas și Kendra, dar le dăduse camere alăturate, ca ei să poată decide ce doreau.

Când ajunse în camera lui, Lucas își dădu jos haina și lavaliera și le așeză pe un scaun, încercând apoi

să nu se gândească la faptul că doar un perete îl despărțea de Kendra, care probabil dormea liniștită. Caldă și feminină, ca amintirile unei nopți care, așa cum căzuseră de acord, n-ar fi trebuit să se întâmple.

Deși Kendra era obosită când ajunse în cameră, era prea agitată să se culce imediat. După ce se schimbă de îmbrăcămintea neagră de zi, își puse cămașa de noapte, halatul și papucii de culoarea fildeșului. Spera să vină acea zi în care să nu mai simtă nevoia de a purta negru ca o declarație a injustiției.

Apoi se așeză la birou și făcu o listă a lucrurilor de care putea avea nevoie Christopher. Bănuia că academia nu era un loc unde era permisă afișarea ostentativă a bogăției, dar putea să-i cumpere din cărțile favorite, cum ar fi fost *Robinson Crusoe*. Firește, și o Biblie. Poate și un covoraș de întins lângă pat, ca la prima oră a dimineții să nu-și pună picioarele pe dușumeaua rece.

Când termină lista, avea o listă modestă cu lucruri care puteau fi de folos unui băiat nou la această școală deosebită. Avea să i-o arate de dimineață lui Kit și lui Lady Agnes ca să vadă ce părere aveau.

Apoi se întinse și își scoase agrafele din păr ca să-l poată peria. Considerase întotdeauna acest ritual relaxant atât fizic, cât și mental.

Descâlcise aproape tot părul când o izbi în plin forța emoțională a ceea ce se întâmplase în acea zi: Christopher era *în siguranță!* În lunile de când Denshire o dăduse afară din casă și îi spusese că nu avea să-l mai vadă niciodată pe fiul ei, cea mai mare disperare și temerile ei cele mai mari erau legate de Christopher. Se mai temea că Denshire avea să-l întoarcă împotriva ei.

Dar acum obținuse rezultatul pe care îl dorise mai presus de orice. Cu câteva săptămâni în urmă, găsirea lui Christopher păruse imposibilă. În schimb, curajosul ei băiat călătorise jumătate din țară ca să ajungă

la ea și acum era într-o școală sigură, motivantă, unde putea învăța și putea să-și facă prieteni pentru o viață.

Și, în plus de asta, își descoperise minunata fetiță. Deși regreta că n-o crescuse ea însăși pe Caitlin, fiica ei fusese iubită și prețuită, iar în viitor avea să facă parte din viața ei.

O cuprinse o bucurie atât de intensă și de minunată încât trebuia împărtășită. Și cu cine o putea face mai bine decât cu bărbatul care îi fusese mereu alături? Lucas și prietenii lui făcuseră posibile toate aceste lucruri, iar ea voia ca el să știe cât de mult aprecia totul.

Dar îl dorea și pe *el*.

Nu se mai obosi să-și lege părul și păși în liniște pe coridor. Pe sub ușa lui Lucas se vedea lumină, așa că bătu în speranța că mai era treaz.

Înainte de a se răzgândi, ușa se deschise și apăru Lucas cu corpul său puternic conturat de lumina lămpii și părul strălucind auriu. Își scosese haina, lavaliera și cizmele și își desfăcuse nasturii de sus ai cămășii. Era o intimitate în felul în care arăta pe jumătate dezbrăcat, iar după flăcările din ochii lui, cămașa ei de noapte avusese o influență asemănătoare asupra lui, deși era complet acoperită de haine.

Puțin nesigură, ea spuse:

– Pentru că încă nu te-ai culcat, pot să intru? În timp ce îmi periam părul, am înțeles cu adevărat că am scăpat de cele mai grele probleme ale mele. Mă simt ca Atlas după ce povara lumii i-a fost luată de pe umeri. Christopher nu mai e pierdut, ci e aici într-un loc sigur! Cu câteva săptămâni în urmă, era ceva la care nici nu puteam spera. Ție îți datorez atât de mult. Simt de parcă aș vrea să dansez de bucurie!

Pentru o clipă, se temu că Lucas avea să zâmbească, să o felicite pentru reușită apoi să o trimită politicos în camera ei. În loc de asta, cu o expresie puțin tristă, se dădu înapoi ca ea să poată intra.

- Din păcate, nu avem muzică, dar într-adevăr ai multe de sărbătorit.

- Totul a devenit mult mai bine de când ne-am întâlnit, Lucas. Își înclină capul într-o parte, ca și cum i-ar fi venit o idee. Tocmai mi-am dat seama că primele momente ale relației noastre sunt legate de dans.

El cugetă.

- Ai dreptate. În anul când ai fost prezentată în societate ca să-ți găsești soț și eu eram în Londra să mă cizelez înainte de a pleca pe mare. Atunci ne-am întâlnit cam de vreo șase ori?

- Da, și am dansat de fiecare dată. Nu erau toate baluri oficiale, câteva erau mai mult niște evenimente pentru tineri. Dar întotdeauna mă bucuram să te văd și, de asemenea, când mă invitai la dans.

El zâmbi când își aduse aminte.

- Mă bucuram întotdeauna când acceptai. Fiind o frumoasă moștenitoare, erai foarte solicitată.

Ea se strâmbă.

- Prea des pentru că eram moștenitoare. Unul dintre lucrurile care îmi plăceau la tine era că nu te arătai interesat de nici o moștenire pe care aveam s-o dobândesc.

- Mai erau alte motive? întrebă el cu interes.

Ea râse.

- Ah, da! Erai așa de arătos și de elegant și era plăcut să discut cu tine. Totuși, pe atunci nu se dansa vals. Era considerat un dans scandalos. Hai să valsăm acum! Își ridică brațele și începu să fredoneze un vals.

Neputând să reziste dispoziției ei efervescente, o luă în brațe și se învârti cu ea prin camera destul de spațioasă încât să se poată roti de câteva ori dacă era atent la mobilier.

- Eram așa de tineri și viața părea că debordează de posibilități, nu-i așa? spuse el nostalgic. Erai partenera preferată când eram la același eveniment, dar erau și alte tinere pe care le plăceam. În lunile dinaintea plecării mele pe vas, m-am gândit la partenerele pe care

le plăceam în mod special. Le contemplam în gând în toiul furtunilor Mării Nordului.

Ea râse, imaginându-și cu ușurință asta și fără a se simți insultată că existaseră și alte domnișoare la care el se gândise.

– Eu căutam un soț, iar tu nu erai pe listă pentru că erai pe cale să te înrolezi în marină. Dar dansai bine atunci, ca și acum. Își dădu capul pe spate cu părul alunecându-i pe umeri, începând să fredoneze din nou. Iar dansul la un bal ne-a readus împreună.

– Mișcările mele erau cam înțepenite când ne-am întâlnit la balul Clanton, îi aminti el.

Ea se înfioră amintindu-și acea noapte, exuberanța adumbrindu-se pentru scurt timp.

– Nu-mi amintesc de dansul înțepenit, doar că m-ai salvat când toți ceilalți se dădeau la o parte ca și cum eram ciumată.

– M-am întrebat ce sperai să obții intrând ca o furtună în centrul sălii de bal, rosti el curios.

Ea oftă, amintindu-și de ce făcuse un astfel de lucru nebunesc.

– Bănuiesc că atunci căutam o față prietenoasă. Cineva care să-mi ia apărarea. Sau chiar să vorbească *cu mine*. Doar când tremuram singură în mijlocul sălii mi-am dat seama cât de nesăbuită fusesem.

– Nu nesăbuită, spuse el serios, îndepărtându-se împreună cu ea de birou. Poate că instinctele te presau să ieși din ceața disperării.

– Poate că mă împingeau spre tine. Ea băgă de seamă că dansul lor încetinise, devenind mai senzual. Când ne-am întâlnit prima dată cu atâția ani în urmă, n-am visat niciodată cât de important vei deveni pentru mine.

– Nici eu nu mi-am imaginat asta, spuse el privind-o cu atenție.

Ei îi plăcea să danseze cu el, să fie în brațele acelui trup puternic, masculin și atât de aproape de al ei. Deveni foarte conștientă de veșmintele ei de noapte

ușoare și lejere. Erau menite pentru somn și poate seducție, nu protecție, iar ea nu voia nimic decât ca prin dans să se apropie cât mai mult de pat.

Cu siguranță, el avea să se întrebe cât de înțelept era să devină din nou a lui, dar nu credea că putea rezista atracției reciproce mai mult decât ea. Petrecuse atâția ani fără un bărbat și cu dorința înăbușită încât părea moartă. La fel și el, după cum spusese. Acum, când eliberaseră o dată vâlvătaia dorinței, cum să *nu* se poată uni din nou când aveau ocazia?

Ea murmură:

-Asta ar putea fi altă noapte petrecută departe de ochii și de urechile lumii. Nu contează unde ne iubim pentru că nimeni nu va ști vreodată.

-Noi vom ști, iar acest lucru e mai periculos decât dacă ar ști lumea, spuse el încet. Dar cum să spun nu când te țin în brațe și ești cea mai seducătoare femeie din lume?

-Atunci nu spune nu!

Ea puse capăt dansului, înaintând și lipindu-și trupul de al lui. Îi voia greutatea peste ea, s-o strivească de saltea în timp ce trupurile lor se mișcau împreună în cel mai primitiv și mai pasional dans dintre toate.

Simți cum el se înfioară și îi dădu drumul mâinilor ca s-o mângâie. Palmele îi alunecară pe spate până când îi putu cuprinde posteriorul. Gura lui se apropie de a ei dând și cerând, aprinzând focul mocnit dintre ei până când ajunse a fi o flacără.

În timp ce mâinile lui îi frământau carnea ce tânjea, trezind-o la o pătimașă viață, ea se concentră la hainele lui. Avea prea multe. Îi trase cămașa din pantaloni, îi mângâie pielea fierbinte a spatelui gol. Mută o mână între ei ca să-i poată desface pantalonii și să găsească răspunsul pasional ascuns acolo. Ah, da!

El icni, iar ochii i se întunecară.

-Ar fi... mai eficient dacă m-ai lăsa o clipă să mă dezbrac.

– Poate mai eficient, spuse ea cu o inocență prefăcută, dar mai serioasă.

El râse cu ochii calzi.

– Ești o femeie neastâmpărată cu niște mâini păcătoase și plimbărețe.

Se dădu un pas înapoi ca ea să-i poată trage mai ușor cămașa peste cap, apoi să îi sărute ușor pe gâtul gol. Pantalonii erau deja desfăcuți, așa că îi dădu jos împreună cu indispensabilii, mângâindu-i lacomă pielea caldă.

Apoi își inspectă cu satisfacție opera, plăcându-i imaginea puterii și a frumuseții lui virile. Erau făcuți unul pentru altul, știa cu fiecare fibră a ființei ei.

În vreme ce îi admira goliciunea, el îi desfăcu halatul și nasturii cămășii de noapte. Apoi îi trase peste cap veșmintele cu o singură mișcare iute, lăsând-o goală, doar în papuci.

Ea se simți deodată timidă în fața lui pentru că o vedea complet goală. Nu era o fecioară fără cusur. Născuse doi copii și avea cicatricile de pe urma căsniciei.

Dar ochii lui oglindeau doar dorință.

– Ești amețitor de feminină, spuse el pe o voce joasă și răgușită. Făcută să fii venerată în toate felurile în care un bărbat își poate arăta dragostea.

Cuvintele lui îi oferiră o înțelegere profundă a slujbei de căsătorie: „Cu trupul meu te venerez". Înainte de acea seară, fuseseră doar vorbe, dar acum răsunau în adâncul ființei ei. Nu erau căsătoriți; poate că nu aveau să fie niciodată. Dar, chiar și fără jurăminte, se puteau uni ca iubiți, iar ea voia cu disperare asta.

Îi luă mâna dreaptă și i-o puse peste inima ei.

– Hai să ne venerăm unul pe altul în noaptea asta în afara timpului.

Mâna lui caldă o strânse pe a ei, apoi el se aplecă și îi dădu un sărut adânc și pasional, iar trupurile se lipiră unul de altul. Brațele se cuprinseră, și ea își roti șoldurile pe el, vrând ce era așa de aproape, dar dorind să fie și mai aproape.

– Vreau să fac dragoste cu tine încet, bucurându-mă de fiecare atingere, de fiecare sărut, gâfâi el. Și totuși...

Cu un braț dădu la o parte cuvertura de pe pat, apoi o răsuci pe așternuturile fine și se lăsă pe pat împreună cu ea, corpul lui strivind-o așa cum dorise ea, sărutările lui înnebunindu-i mintea și simțurile. Mâinile ei se încleștară de dorință, vrând să se topească împreună și picioarele se desfăcură într-o rugă tăcută spre unire.

O rugă căreia el îi răspunse fără cuvinte, doar cu un lung și disperat geamăt când îi pătrunse trupul primitor. Ea îl mușcă de umăr să-și exprime ardoarea împerecherii, apoi se spulberă sub atingerea degetelor lui pricepute, cuprinsă de senzații și de un foc atât de intens încât abia dacă își dădu seama când el se retrase. Ajunseseră pe culmi amândoi, dar nu împreună și ea conștientiză doar cât să simtă o vagă urmă de regret.

Împărțiseră aproape tot ce ea dorise.

Pentru moment, *aproape* trebuia să fie de ajuns.

capitolul 27

În timp ce Lucas stătea cu Kendra în brațe, se întrebă dacă inima i-ar fi explodat efectiv în piept. Dar nu, încetinea la un ritm cevă mai normal, împreună cu respirația. Îi murmură în părul încurcat:

– Să savurăm lent n-a fost un plan înțelept, nu-i așa?

Ea râse și bogata plenitudine a sânilor ei minunați pulsă lângă el.

– Nu când există atâta dorință acumulată. Dar noaptea e lungă. Cine știe ce s-ar putea întâmpla înainte să mă strecor înapoi in camera mea ca să putem fi găsiți singuri în paturile noastre?

– Cred că noaptea încă are niște posibilități interesante, dar de dimineață trebuie să ne întoarcem la decență, spuse el serios. Dacă trebuie să-l punem în public pe Denshire față în față cu păcatele lui, trebuie s-o faci în calitate de femeie virtuoasă. Dacă se va ști

că ai un amant, misiunea ta de căutare a dreptății se va transforma într-o țintuire publică la stâlpul infamiei. Ar fi urât, poate chiar mai urât decât divorțul inițial.

După o lungă tăcere, ea spuse:

– Știu că ai dreptate. Vreau să dețin avantajul ca să-l bag pe Denshire în mocirlă. Dar, chiar dacă rămân neîntinată având acel avantaj, cu sabia justiției ridicată, dacă nu va avea importanță? Dacă Denshire își va relua atacurile asupra averii mele și va spune că de fapt Christopher îi aparține, iar eu n-am drepturi în propria familie? Dacă arhiepiscopul de Canterbury nu poate sau nu va dori să ridice nici un deget în ajutorul meu? Ce se va întâmpla atunci?

El oftă și își mișcă mâna pe spatele ei arcuit.

– Nu cred că statutul tău se va înrăutăți, deși aproape sigur la început te vei simți zdrobită emoțional. Pot propune o lege în Camera Lorzilor care să-l acuze pe Denshire de fraudă, așa cum am sugerat înainte. Nu știu dacă mai există vreo procedură legală dincolo de asta.

Ea își înfipse degetele în părul lui, mângâindu-l ca pe o felină.

– Te-ai gândit vreodată să trăiești cu mine și la naiba cu consecințele?

El se gândise, iar perspectiva era atrăgătoare și periculoasă ca mărul Evei: să se bucure de compania ei în pat și în afara lui, dar să fie disprețuiți de majoritatea societății; să aibă copii bastarzi.

– M-am gândit la asta. Aș prefera o situație mai bună pentru amândoi.

– Și eu la fel. Oftă. Nu obținem întotdeauna ce ne dorim. Câteodată trebuie să ne mulțumim cu ce căpătăm.

– Asta e una din cele mai necesare lecții și una dintre cele mai grele.

După o lungă tăcere, ea spuse:

– M-am gândit la marea confruntare cu fostul meu soț la balul ducesei. O parte din mine vrea să-mi arunc vorbele ca pe niște săgeți în fața lui arogantă și furioasă,

dar nu știu dacă aș putea s-o fac bine. S-ar putea să-mi pierd cumpătul și să mă transform într-o nevastă de pescar care urlă. Chiar dacă nu o voi face, va fi ascultată o femeie cu la fel de multă atenție ca un bărbat?

El se încruntă.

- Povestea îți aparține și cu siguranță ești cea mai îndreptățită s-o istorisești.

- Poate, dar aș putea fi considerată o femeie slabă, plângăcioasă. Mi-ai prezenta tu cazul? Ai o voce minunată și ca bărbat ai fi ascultat.

Clipe lungi, el rămase tăcut.

- Reputația mea nu e imaculată. Dezonoarea mea s-ar putea reflecta asupra ta.

- Dar cine îmi înțelege cel mai bine situația? După ce tăcu câteva clipe, adăugă aproape imperceptibil: În cine aș putea avea atâta încredere?

În Simon putea avea toată încrederea, dar nu fusese alături de Kendra în timpul dificilei călătorii.

- Presupun că ai putea considera asta o prelungire a serviciilor mele de gardă de corp. Dar s-ar putea naște ideea că suntem amanți.

- Lumea va crede oricum asta, spuse ea cu un râset ușor. Dar nu va avea dovezi.

- Bârfele n-au nevoie de dovezi. De fapt, le împiedică plăcerea. Clătină repede din cap. Foarte bine, voi vorbi pentru tine, dar trebuie să fii acolo, pregătită să intervii în discuție dacă e necesar. Putem stabili dinainte ce trebuie spus și ce martori sunt necesari acolo. Dar îți dai seama că, indiferent cât de atent vom analiza posibilitățile, evenimentele pot lua o turnură la care nici nu ne-am gândit.

- Știu că ai dreptate, dar analizarea posibilităților ne va ocupa timpul cât vom aștepta.

- Două săptămâni de griji nu vor fi de mare ajutor. Intenționez să mă duc la infirmeria lui Lady Kirkland și să ajut cât mai mulți oameni în suferință care stau nemișcați și mă lasă să-i ajut, spuse el hotărât. Îți sugerez

să te duci la Casa Zion și să începi să lucrezi acolo cu copiii mici dornici să învețe. Direcționarea minții către necazurile altora e un mod bun de a privi în perspectivă propriile necazuri.

– Ai dreptate. Mă voi duce la Casa Zion, spuse ea. De asemenea, voi încrucișa săbiile cu doamnele scrimere de la Academia Angelo. Le voi scrie scrisori discrete copiilor mei ca să știe că nu sunt uitați. Dar toate astea încep mâine. Înalță capul și îl sărută pe gât. Restul nopții ne aparține.

– Hai să nu mai risipim nici o clipă! murmură el.

Nu risipiră nimic.

Kendra încă se simțea optimistă când plecară de la Academia Westerfield în dimineața următoare.

– Îmi place să știu că voi reveni aici regulat în următorii ani.

Lucas mâna caii, cotind înspre Londra, dar îi aruncă o privire iute.

– Atât școala, cât și domeniul sunt calde și primitoare, nu-i așa? E bine că Lady Agnes nu intenționează să extindă școala pentru ca toți elevii ei să poată primi atenția de care au nevoie. Dacă școala devine prea mare, și-ar schimba personalitatea.

Kendra încuviință din cap.

– Mă bucur că a găsit așa de repede un loc pentru Christopher. A avut dreptate că azi-dimineață se va fi obișnuit cu școala. Discuta așa de vesel despre colegul lui de cameră Bobby și despre fratele mai mare, Benjamin, și de ceilalți Vulturi, încât nu cred că îmi va duce dorul.

Lucas zâmbi.

– Vrei să fie fericit, să-și facă prieteni și să învețe, dar bănuiesc că o mică parte maternă regretă faptul că nu mai are nevoie de tine atât de mult ca până acum.

– Ai perfectă dreptate, spuse ea trist. Christopher a fost universul meu încă de când s-a născut. Acum încerc

să accept cu grație că merge înainte în propria viață și că eu sunt mai puțin importantă pentru el.

– Tu ești mama lui și vei fi întotdeauna importantă pentru el. Nu uita că a străbătut jumătate din țară ca să te găsească, sublinie Lucas. Și amintește-ți că, pe măsură ce devine mai independent, vei avea mai multă libertate să intri într-o nouă viață pentru tine.

Da, dar cum avea să arate noua viață? Urma să aibă o imagine mai clară după balul ducesei. Studie profilul calm al lui Lucas, mai degrabă enigmatic, și se întrebă stânjenită dacă avea să facă parte din viitorul ei. În prima noapte pe care o petrecuseră împreună spusese că i-ar fi plăcut să aibă un copil cu el, ceea ce era adevărat, dar poate că nu era ceva ce trebuia spus în acel moment. Și în timpul celei de-a doua splendide nopți, cu doar câteva ore în urmă, întrebase dacă el se gândise măcar la eventualitatea de a trăi împreună fără a fi căsătoriți.

În lumina limpede a zilei, ea își dădu seama că spusese prea mult, prea devreme. Cu toată bunătatea și înțelegerea lui, nu știa sigur ce credea Lucas cu adevărat despre ea. Părea că îi plăcea compania ei și cu siguranță era atras de ea. Mai știa că, angajându-se că avea să o ajute și să o protejeze, putea rămâne lângă ea indiferent de posibilele consecințe asupra vieții lui.

Dar, dacă nu putea să se recăsătorească legal, să trăiască alături de ea ar fi fost un preț prea mare de plătit pentru el? Pentru că deveniseră amanți, probabil el avea să considere că era obligat de onoare să rămână cu ea.

Dar, făcând asta, nu putea avea un fiu legitim care să moștenească titlul. Dacă domeniul Camden Keep se putea moșteni doar de familie, un fiu nelegitim nu-l putea deține.

Avea să fie văduvit și de șansa de a găsi o femeie pe care s-o poată iubi din toată inima așa cum se iubeau Simon și Suzanne. Existau multe lucruri ce îi legau, dar nu era sigură că o dragoste adâncă și trainică era unul dintre ele.

Își mușcă buza, amintindu-și că din nou își făcea griji legate de lucruri care nu se petrecuseră încă și poate că nu aveau să se petreacă vreodată. După balul ducesei putea avea o imagine mai clară a viitorului ei.

Spera. Și dacă asta însemna să-l elibereze pe Lucas pentru ca el să-și trăiască viața pe care și-o dorea cu adevărat, ei bine, voia să aibă tăria de a face asta cu grație și cu recunoștință.

Până atunci...

– Când ajungem la Londra, îi trimit un bilet lui Lady Kirkland ca să aflu când ar fi convenabil să merg acolo și să văd dacă pot fi utilă.

– Dacă lucrezi cu copii mici, încearcă să-i înveți cum să nu-și rupă oasele și să nu-și disloce încheieturile pentru a avea nevoie de mine! spuse cu fervoare Lucas.

Ea râse.

– Voi face tot posibilul.

Pentru că asta era tot ce putea face.

capitolul 28

Kendra și Lucas fură ușurați să afle că nu se întâmplase nimic dramatic câtă vreme lipsiseră din Londra. Denshire nu mai apăruse la Thorsay House, lucru pentru care familia Brown era recunoscătoare. Suzanne îi informă că planurile pentru balul ducesei mergeau bine. Denshire confirmase imediat și, desigur, era mulțumit că fusese invitat.

Un bilet către Lady Kirkland aduse un răspuns ce îi sugera Kendrei că a doua zi dimineață era potrivit să vină la Casa Zion pentru a face un tur și a se stabili unde s-ar încadra cel mai bine.

Pentru că mergea și Lucas acolo ca să consulte pacienții cu probleme de oase și încheieturi, plecară împreună.

Casa Zion avea o intrare separată față de infirmerie și avea paznici cu experiență în armată pentru a menține

ordinea în caz că apărea vreun soț furios care să încerce să își ia soția acasă.

O femeie mai în vârstă, dar energică îi conduse la biroul lui Lady Kirkland.

- Ah, ce bine, Kendra! spuse Lady Kirkland ridicându-se de la birou. Ai venit la timp ca să mă salvezi de verificarea facturilor lunare.

Kendra râse.

- Mă bucur că te-am salvat, Laurel! Îți petreci mare parte din zi lucrând aici?

- Nu, personalul angajat e foarte capabil, așa că sunt aici de două sau de trei ori pe săptămână, dimineața, doar ca să supraveghez treaba. Contesa zâmbi larg. Să încep cu turul casei sau să te duc direct la școala copiilor?

- Copiii, te rog!

Lucas zâmbi, știind că acesta avea să fie răspunsul Kendrei.

- Te las să afli cum funcționează Casa Zion în vreme ce mă duc la infirmerie pentru o dimineață veselă, reparând oase.

Laurel chicoti.

- Vorbești exact ca fratele meu când îl așteaptă o zi de operații. Să te simți bine!

- Așa voi face, Kendra. Ne vedem mai târziu. Cu trusa de aranjat oase în mână, Lucas se îndreptă spre infirmerie, dar înainte de a merge la clinică, decise să se ducă la spițereasă, doamna Simmons.

O găsi fluierând veselă în vreme ce lucra la sortarea unor ierburi uscate pentru a fi folosite la unul din medicamentele sale. Înălță privirea la intrarea lui și se ridică în picioare, ștergându-și mâinile cu un șervet.

- Lord Foxton! Ai venit să verifici stafidele îmbătate? Am pus ginul și stafidele într-un loc cald, ca ginul să se evapore repede și să le pot testa.

El rânji.

- Am venit să te salut. Dar, pentru că ai adus vorba, stafidele au fost de vreun ajutor?

– Da! Își flexă degetele de la mâna dreaptă. După doar câteva zile, durerea e pe cale să dispară. Am încercat stafidele și pe unii dintre pacienții mei obișnuiți care aveau o artrită severă. Au luat încă șase pacienți în afară de mine. Trei au rezultate bune, doi cred că simt un oarecare progres, iar ultimul spune că stafidele nu i-au ajutat la durerea de încheieturi, dar că e dispus să încerce diverse soiuri de gin ca să vadă care funcționează cel mai bine.

– Asta e similar cu rezultatele pe care le-am văzut eu. Mă bucur că ești unul dintre oamenii la care au cele mai bune efecte, spuse Lucas. Cât despre încercatul ginului, alții s-au oferit să facă la fel.

– Își pot cumpăra ei înșiși ginul! Dar le voi da stafidele îmbătate altor pacienți cu artrită. Mulțumesc pentru leac, spuse spițereasa. Ai avut timp să notezi cele mai bune rețete cu salvie?

Cu toate cele întâmplate, nu avusese timp.

– Nu încă, am fost plecat. Dar voi nota, promise el. Acum e timpul să mă duc la infirmerie și să văd dacă am niște oase de aranjat.

– Pentru că le-ai spus când vei veni, sunt sigură că vor fi câțiva pacienți care te așteaptă. Lăsându-l pe Lucas să plece, doamna Simmons se întoarse la sortarea ierburilor uscate.

Jos, la infirmerie, Lucas fu întâmpinat de un infirmier pe nume Reg, care îl însoți la o sală de tratamente, unde aștepta o femeie cu încheietura fracturată. Infirmierul rămase să-i ajute pe ceilalți pacienți care veniseră cu probleme de oase și încheieturi. Lucas putu să-i ajute pe toți, ceea ce îi asigură o dimineață satisfăcătoare.

Terminară pacienții chiar înainte de amiază, iar Reg plecă să lucreze în altă parte. Lucas se gândea să meargă în căutarea Kendrei când un bărbat înalt și blond, cam de vârsta lui, intră în încăpere. Era îmbrăcat ca un gentleman și nu avea nici o rană vizibilă, semănând bine cu Lady Kirkland.

Ridicându-se, Lucas întrebă:

- Dumneata ești Lord Romayne, fratele lui Lady Kirkland?

- Chiar el. Nou-venitul îi întinse mâna. Am fost plecat din Londra, dar acum, când am revenit, am vrut să te cunosc, Foxton. Aud lucruri bune despre munca dumitale.

Lucas îi strânse mâna, dar spuse cu modestie:

- Mă bucur să te cunosc, dar sunt doar un vindecător de oase. Dumneata, înțeleg, ești chirurg, medic, director al infirmeriei și, cred, preot hirotonisit?

Romayne râse și se așeză pe unul din scaune.

- Vinovat, dar calificările nu înseamnă prea mult când un om e în agonie din pricina unei răni grave la încheietură, iar eu sunt incapabil s-o repar. Pot să mă ocup de simple dislocări, dar mi s-a spus că ai tratat cu succes probleme mai complexe. După cum zice sora mea, ai învățat meseria călătorind cu un frate franciscan belgian?

- Da, fratele Emmanuel provenea dintr-o familie care se ocupa de generații cu vindecarea de oase. Lucas se așeză din nou. El m-a învățat ce știa și înțeleg că unele dintre tehnicile lui nu sunt bine cunoscute aici.

Romayne se încruntă.

- Cu cât împărtășim mai multe cunoștințe medicale, cu atât e mai bine pentru toată lumea, dar familiile de vindecători de oase sunt faimoase pentru protejarea secretelor lor. Ai vrea să-i înveți și pe alții tehnicile dumitale?

- Mi-a trecut prin minte ideea asta, recunoscu Lucas, dar n-am știut de unde să încep.

- Te pot ajuta cu asta, spuse Romayne. Nu m-am gândit niciodată să moștenesc un titlu. Eram un văr mai degrabă îndepărtat cu moștenitorul, iar când am moștenit, am detestat faptul că administrarea moșiilor mi-ar răpi timpul de practică medicală. Între timp, mi-am dat seama de avantajele banilor și ale influenței și am înființat spitale de țară în câteva orașe. Fiecare din ele instruiește

infirmiere. Programul a fost de succes, așa că te pot ajuta să organizezi pregătiri pentru munca ta cu oasele.

– Îmi place ideea, spuse Lucas. Am lipsit din Anglia câțiva ani și acum încerc să înțeleg cum să-mi împart timpul, astfel încât să-mi îndeplinesc responsabilitățile și să fiu și capabil să vindec. Munca de vindecător de oase și de profesor mi se pare a fi foarte satisfăcătoare.

Romayne rânji.

– M-am însurat cu o femeie pricepută la administrarea moșiilor. Îți sugerez să faci la fel. Vei avea mai mult timp să-i tratezi pe cei care au nevoie de talentele dumitale speciale.

– Poate că așa voi face, spuse Lucas, deși putea să nu fie posibil să se însoare cu femeia care avea aceste talente. Plănuiesc să îmi aranjez programul de muncă astfel încât oamenii care au nevoie de priceperea mea să știe când să vină.

Romayne încuviință din cap.

– Ar fi cel mai bine. Ești bine-venit la infirmerie, Lord Foxton. Își scoase ceasul și verifică ora, apoi se ridică. Îmi pare rău, trebuie să plec acum. Dar abia aștept să mai discutăm. Zâmbetul lui semăna cu cel al surorii lui. Și să profit din plin de talentele dumitale.

Se ridică și Lucas.

– Se vede că dumneata și Lady Kirkland sunteți frate și soră!

– Da, dar noi exploatăm oamenii doar din motive întemeiate. Pe data viitoare!

Apoi Romayne plecă. Lucas bănuia că aveau să devină buni prieteni. Dar acum era momentul s-o găsească pe Kendra.

Creșa și sălile de clasă pentru copii erau la etajul de sus al vastei clădiri.

– Casa Zion e mai mare decât mă așteptam, observă Kendra în timp ce Laurel o conducea sus pe scări și apoi de-a lungul clădirii.

– Da, am avut noroc să putem cumpăra depozitul ăsta și să-l modificăm după nevoile noastre. Are baza în forma unui dreptunghi și un spațiu fără acoperiș în interior. Inițial a fost pentru depozitare, dar noi am putut să amenajăm o grădină în interior, astfel încât cei de aici să poată ieși în condiții de siguranță. Se opri la o fereastră și arătă afară: Vezi?

Kendra privi în jos la grădina dreptunghiulară colorată ce era înconjurată pe toate laturile de Casa Zion. Erau alei, bănci, copaci și straturi de flori de primăvară. Mai era un mic teren de joacă la un capăt, unde se zbenguiau mai mulți copii.

– Perfect! Un loc sigur unde toți pot să se bucure de soare și aer proaspăt. Câți aveți?

– De obicei, cam o sută, dar numărul variază. Mulți vin aici în trecere, adesea femei care și-au părăsit soții abuzivi și și-au adus cu ele copiii. Avem diferite feluri de clase pentru cei care au nevoie de abilități profesionale. Odată ce sunt instruiți, îi ajutăm să-și găsească de lucru. Câțiva rămân aici și devin membri ai personalului.

Se opriră în fața unei uși. De pe partea cealaltă a ușii răzbăteau chicoteli și țipete.

– Pregătește-te! spuse Laurel cu un zâmbet larg. Știi să spui povești? Sunt întotdeauna un succes.

– Îi spuneam povești băiatului meu, zise Kendra prudentă. Sunt gata să încerc.

Laurel deschise ușa, dezvăluind o cameră însorită cu vreo doisprezece copii – de la unii foarte mici până la cei de circa cinci ani. Pereții erau zugrăviți într-o nuanță veselă de galben, iar rafturile din capătul din stânga aveau jucării și păpuși. Un covor oval acoperea centrul camerei și mici scaune și mese erau grupate în capătul din dreapta al camerei.

O fată cam obosită, de 15 sau 16 ani, îi supraveghea pe micuți. Ridică privirea ușurată când intrară Laurel și Kendra.

– Mă bucur să vă văd, doamnă!

– Du-te la bucătărie și ia-ți un ceai, Emma, spuse Laurel. Eu și doamna Kendra rămânem aici o vreme.

În timp ce fata plecă recunoscătoare, Laurel le spuse copiilor:

– Bună ziua! V-ar plăcea să auziți o poveste?

– Ah, da!

Țipară și se adunară în jurul lui Laurel, agățându-i-se de rochie și atrăgându-i atenția. Laurel râse și apoi îi salută spunându-le pe nume. Când grupul se liniști, ea adăugă:

– Salutați-o pe doamna Kendra. Azi, ea e cea care vă va spune o poveste.

– Bună ziua, doamnă Kendra! exclamară copiii într-un cor de voci pițigăiate, cercetând-o pe noua vizitatoare.

Erau adorabili ca o cutie plină de cățeluși. Kendra voia să-i îmbrățișeze pe toți.

– V-ar plăcea să auziți povestea pisicii lui Dick Whittington? întrebă ea.

I-o spusese lui Christopher, așa că o știa pe de rost.

Copiii aprobară în cor. Laurel îi arătă un scaun jos în mijlocul covorului.

– O alegere bună. Abia aștept s-o aud și eu.

Știind că îi era evaluat talentul de a se ocupa de copii mici, Kendra se așeză pe scaun în foșnet de fuste și începu:

– A fost odată ca niciodată...

Vrăjiți, copiii se strânseră în jurul ei.

Kendra jucă toate rolurile, inclusiv sunetul clopotelor care îl chemau pe Dick să rămână în Londra pentru că într-o bună zi avea să devină primar. I se păru că mieunatul ca de pisică fusese destul de reușit, fiindcă îi făcuse pe copii să râdă.

În timp ce Kendra istorisea vechea poveste, își studia publicul. Unii erau prea slabi. Doi dintre ei aveau vânătăi pe cale să treacă. Mulți purtau haine curate, dar peticite.

O fetiță roșcată stătea timidă la marginea cercului. Fără a întrerupe povestea, Kendra întinse o mână și îi făcu semn să se apropie. Când veni aproape, o luă de umerii slabi și o trase lângă ea. Mica roșcată scoase un mic oftat și se relaxă lipită de ea.

Când Dick Whittington și pisica lui învinseră, Kendra începu altă poveste despre o prințesă care mai degrabă și-ar fi călărit poneiul decât să se îmbrace în haine de prințesă. Putea găsi și o tentă autobiografică acolo!

Laurel privea aprobator din locul ei de lângă ușă. Când Kendra termină povestea prințesei, Emma se întoarse, părând refăcută după ce își băuse ceaiul.

Laurel spuse:

- E vremea să trageți un pui de somn, micuților! Spuneți mulțumesc doamnei Kendra!

Urmară un cor de *mulțumesc* și niște îmbrățișări în jurul picioarelor Kendrei. Apoi copiii scoaseră niște pături ponosite, dar curate dintr-o cutie de lângă jucării și se ghemuiră pe dușumea sub ochii atenți ai Emmei.

Kendra zâmbea când Laurel o conduse afară din cameră.

- Ai darul de a lucra cu cei mici, spuse Laurel. Sper că mai ai o mulțime de povești!

Kendra râse.

- Întotdeauna am fost bună la născocit. În afară de asta, știu din experiență că micuților le place să asculte iar și iar poveștile preferate.

- Pisica lui Dick Whittington e sortită să devină o poveste preferată, spuse Laurel cu un zâmbet, îndreptându-se spre scările ce duceau la etajul din mijloc al clădirii. Acum e timpul pentru restul turului. După ce trecem pe la clase, vom vizita bucătăriile și sala de mese de la parter. Toate mâncărurile sunt preparate acolo și tot acolo sunt instruiți bucătarii în devenire.

Cu cât vedea mai mult, cu atât Kendra era mai impresionată.

– Ai creat cu adevărat ceva special și durabil aici. Te-ai gândit să înființezi și alte Case Zion în alte orașe?

– De fapt, prima a fost în Bristol, unde am crescut. Am înființat Casa Zion cu infirmeria gratuită a fratelui meu când am văzut femei abuzate care aveau nevoie disperată de adăpost. Încă prosperă. Laurel zâmbi. Odată ce am putut să prăduiesc buzunarele adânci ale soțului meu, au fost înființate și alte Case Zion. Și vor urma și altele!

Femeia era o sfântă în viață, decise Kendra. Și cu siguranță ar fi negat ideea dacă ea ar fi spus-o cu glas tare.

– Sunt onorată să fac parte din asta.

– Știu că vei contribui, așa că acest lucru e valabil și pentru tine. Aici vei avea o mare satisfacție și prieteni minunați. Tonul lui Laurel deveni profesional când ajunseră la baza scărilor, apoi se întoarseră și se opriră în fața unei uși cu silueta unei femei elegante pe ea. Toate clasele pentru adulți sunt la acest etaj, explică ea. Majoritatea femeilor au noțiuni primare de cusut, dar aici predăm croitorie simplă și croitorie de damă la nivel profesional.

Laurel întredeschise ușa. Înăuntru o femeie stând pe un piedestal avea o probă pentru o rochie de dimineață sub supravegherea unei impunătoare femei mai în vârstă. Pe o voce joasă, Laurel spuse:

– Avem noroc că unele dintre cele mai bune croitorese s-au oferit să vină aici. Vocea îi deveni gânditoare. Femeile care au trecut prin clipe grele sunt temelia tuturor Caselor Zion.

Kendra era una dintre acele femei, așa că înțelegea foarte bine. Era un loc unde femeile puteau să se pună din nou pe picioare.

– Ce alte meserii se mai predau aici?

– Depinde cine vine în comunitatea noastră. O modistă al cărei soț i-a distrus afacerea și i-a furat toți banii și-a găsit adăpost aici și a predat niște ore foarte căutate. Acum are din nou propriul magazin în alt oraș, departe

de soțul ei groaznic, dar una dintre cele mai bune eleve ale ei predă ore de galanterie. Mai avem clase pentru femeile care vor să devină menajere pentru că e o poziție sigură și foarte respectată. Unele femei urmează aceste cursuri odată cu orele de cameriste ca să se poată prezenta drept servitoare cu abilitați multiple ce pot fi angajate în gospodării mai mici.

Kendra întrebă:

- Cum se descurcă femeile instruite aici după ce pleacă?

- În general, foarte bine. Avem relații cu diverse agenții care plasează servitori.

- Munca minunată pe care o faci parcă e fără de sfârșit! exclamă Kendra.

- Dacă vine cineva cu ceea ce pare a fi o idee bună, o încercăm dacă e posibil. Laurel se opri la o ușă marcată cu imaginea capului și umerilor unei femei elegante și o întredeschise. Aici e clasa pentru cameriste.

Kendra se uită înăuntru și văzu o femeie blondă și zveltă care le arăta cum se aranjează părul. Era timpul ca și ea să-și angajeze o cameristă. Poate că Laurel putea să-i propună o femeie potrivită, care fusese instruită aici. Mâinile pricepute ale acestei femei păreau a fi foarte capabile.

Femeia care preda se întoarse, iar Kendra îi putu vedea fața. Era zveltă, blondă, drăguță și avea peste 20 de ani. Kendra icni șocată când o recunoscu.

Dându-se înapoi, își lipi spatele de peretele coridorului, tremurând. Tocmai văzuse o femeie pe care o crezuse a fi moartă.

capitolul 29

Laurel închise repede ușa clasei.

- Kendra, ce s-a întâmplat?

Ea închise ochii și încercă să-și oprească tremuratul.

– Femeia care predă acolo e camerista mea, Molly Miller! A dispărut de la Denshire House în noaptea în care soțul meu m-a drogat și a creat scena falsă ce m-a descris ca o târfă dezgustătoare.

Mintea Kendrei fu inundată cu amintiri de coșmar ale unei Molly din ce în ce mai disperate, încercând s-o trezească scuturând-o, însă Kendra nu se putea mișca, nu putea vorbi în timp ce se prăbușea în beznă și știa că era pe moarte...

Kendra deschise ochii și trase adânc aer în piept.

– Recent, una din agentele soțului tău a făcut pentru scurt timp parte din personalul casei Denshire și ne-a informat că în acea seară Molly fugise panicată, dar, chiar dacă nu fusese ucisă atunci, mă temeam că o femeie tânără și singură în Londra, fără bani sau prieteni ar putea fi deja moartă.

– Evident că a găsit drumul spre Casa Zion, spuse Laurel pe o voce liniștitoare. Își spune Polly Miller.

– E de înțeles pentru că Molly și Polly sunt diminutive pentru Mary, adevăratul ei nume, spuse Kendra simțind că șocul se diminua. Probabil s-a temut să nu fie găsită.

Laurel se încruntă.

– Cu siguranță era îngrozită când a ajuns aici. Avea doar niște haine ponosite pe ea, nimic altceva. La început, aproape că nici nu vorbea și nu voia să iasă decât în grădina înconjurată de ziduri. Când a venit, a început să muncească la bucătărie, dar după câteva săptămâni a spus că era o cameristă care fugise când soțul stăpânei ei o amenințase. Când am aflat asta, am întrebat dacă ar preda cursuri de cameristă. E o profesoară bună. S-a obișnuit aici și pare mulțumită.

– Mă bucur să aflu asta, spuse Kendra. Dar trebuie să vorbesc cu ea.

– Firește. Laurel înclină capul într-o parte la sunetul de clopot al unei biserici ce se auzea din depărtare. Ora aproape că s-a terminat. Vrei să intri acum sau aștepți până când iese ea?

- Voi aștepta.

Kendra încercă să se calmeze. Încercase să nu se îngrijoreze prea mult pentru soarta lui Molly pentru că nu putea face nimic ca să schimbe situația. Acum simțea o ușurare uriașă și o mare curiozitate. Trebuia să afle relatarea lui Molly despre ce se petrecuse, pentru că fata putea fi o bună martoră la balul ducesei.

Ușa sălii de clasă se deschise, iar elevele, de la cele tinere până la cele de vârstă mijlocie, ieșiră din cameră discutând vesele despre lecție și presupunând ce avea să fie la cină. Când șirul se termină, Kendra intră în cameră cu Laurel în spatele ei.

Fosta ei cameristă aduna materialele pe care le folosise pentru oră. Cu vocea controlată, Kendra spuse:

- Molly?

Fata ridică privirea și icni șocată, scăpând peria pe care o ținea în mână.

- Doamnă! Se dădu în spate, fiind pe punctul de a izbucni în plâns.

- Îmi pare așa de rău!

- Pentru ce? întrebă Kendra. Sunt încântată să te găsesc bine! Când ai dispărut de la Denshire House, m-am temut că ai murit.

Molly se prăbuși pe un scaun și începu să plângă.

- V-am abandonat în brațele acelor bărbați îngrozitori! Erați inconștientă și nu v-am putut trezi! L-am găsit pe Lord Denshire și i-am spus că nu vă simțiți deloc bine și că trebuie chemat un doctor. El a scos un râset dezgustător și a spus că nu era treaba mea și să nu spun nimic, altfel voi regreta. Apoi l-a chemat pe Brody, bruta aia care devenise lacheul lui, și i-a poruncit să mă închidă în beci. Molly înghiți convulsiv. A... a spus că Brody mă putea avea mai târziu. Mă târa de încheietura mâinii spre beci. Eram pe trepte când am reușit să mă eliberez, apoi i-am dat un brânci și l-am trimis pe scări până jos. Am fugit din casă fără a mă opri.

– Bravo! Kendra puse o mână liniștitoare pe umărul lui Molly. Dacă aș fi avut ocazia, aș fi împins eu însămi bruta aia pe scări!

– Dar v-am abandonat în fața atacurilor, deși ați fost întotdeauna așa de bună cu mine! Plânsetul i se înteți. Mai târziu, am auzit ce s-a întâmplat. S-a spus că trei dintre prietenii lui Denshire au jurat că s-au culcat cu dumneavoastră în acea seară și că Denshire a divorțat din cauza a ceea ce ați făcut. Dar erați inconștientă! N-ați vrut să-i lăsați pe bărbații aceia să se culce cu dumneavoastră. Și eu n-am făcut *nimic* să vă ajut!

– Molly, uită-te la mine! Kendra ridică bărbia fetei și se uită în ochii ei albaștri plini de lacrimi. Ce ai fi putut face? De-abia veniseși la Londra cu mine și nu cunoșteai pe nimeni. Bătutul la ușa unui vecin ar fi adus ajutor sau și mai multe necazuri? Ai făcut singurul lucru pe care îl puteai face. Ți-ai salvat viața. Zâmbi slab. M-am simți groaznic pentru că am crezut că ai murit din cauza mea. Sunt așa de ușurată că te afli aici și ești bine!

– Dar v-am abandonat acolo ca să fiți siluită!

– De fapt, n-am fost siluită. Denshire m-a drogat ca să nu mă pot amesteca în planul lui diabolic. I-a îmbătat pe prietenii lui, apoi a trimis o prostituată care semăna cu mine să-i seducă. Când ei au jurat la tribunal că s-au culcat cu mine, au crezut că spuneau adevărul.

Molly clipi printre lacrimi.

– E... foarte ciudat.

– Denshire e un om foarte ciudat. Acum e mult mai ciudat decât când m-am măritat cu el, încuviință Kendra. Cum ai ajuns la Casa Zion?

– Fără bani și prieteni, mă temeam că trebuie să ajung pe străzi ca să supraviețuiesc. Se cutremură. După două zile de dormit în colțul unui cimitir în vreme ce căutam de lucru, am intrat în biserică să mă rog pentru ajutor. Plângeam în capela Maicii Domnului când o femeie care aranja flori a venit să mă întrebe ce s-a întâmplat. Când i-am spus, a zis că ar trebui să merg la Casa Zion și mi-a

arătat cum să ajung aici. Așa că... am ajuns. Își șterse ochii cu mâneca. Oamenii de aici au fost atât de buni!

- Ne străduim, spuse Laurel încet.

Ușa clasei se deschise și intră Lucas.

- Kendra?

Se opri când le văzu pe cele trei femei una lângă alta.

- S-a întâmplat ceva?

Kendra se îndreptă de spate.

- Ceva foarte bun, de fapt. Am găsit-o pe Molly Miller, camerista mea. A ajuns aici după ce a fugit de la reședința Denshire, iar acum le învață pe fete cum să devină camerista unei lady.

După o clipă de uimire, Lucas traversă camera cu un zâmbet cald pentru Molly.

- Ce vești minunate! Kendra și-a făcut griji pentru tine.

Pentru că Molly îl urmărea prudentă, Kendra făcu niște scurte prezentări.

- Molly, acesta e Lord Foxton, un vechi prieten. A fost de mare ajutor. Încercăm să găsim un mod de a-mi reabilita reputația.

- Ai putea fi de mare folos în sensul ăsta, domnișoară Miller, spuse Lucas așezându-se nu prea aproape pentru că văzuse că Molly era agitată. Adunăm martori pentru a dovedi că Denshire a acuzat-o în mod fals pe stăpâna ta de adulter pentru a divorța de ea.

- Spune-i ce ți s-a întâmplat în acea noapte, Molly! îi ceru Kendra.

Camerista repetă povestea, vorbind sacadat. Când termină, Lucas zise grav:

- Mărturia ta ar putea fi foarte utilă. Vei spune adevărul despre ce s-a întâmplat când îl vom înfrunta pe Denshire cu minciunile lui diabolice?

Molly se dădu înapoi.

- Oamenii ca mine n-au ce căuta la tribunal!

- Nu va fi un proces, spuse Kendra. Am aranjat un eveniment social unde îl vom confrunta pe Denshire

cu oamenii care îl vor acuza că minte. Povestea ta ar dovedi că am fost drogată în acea noapte.

Lucas adăugă pe o voce reținută:

– Vei fi protejată. Ai cuvântul meu!

Privirea nesigură a lui Molly se mută de la Lucas la Kendra. Ea nu spuse nimic, ci doar se uită la Molly. Dacă fata simțea că își dezamăgise stăpâna, acum era șansa ei de a-și răscumpăra vina, dar Kendra nu o forță.

Molly încuviință din cap.

– Dacă asta vă va face dreptate și voi fi în siguranță, atunci voi depune mărturie.

– Mulțumesc, spuse repede Kendra. Se ridică în picioare. Laurel, sper că vrei să revin regulat. Alte povești pentru joi dimineață?

– Ești mai mult decât bine-venită, răspunse Laurel, ridicându-se și ea. Atunci o să-ți arăt restul Casei Zion. A fost pentru tine o zi plină de evenimente. La fel și pentru tine, Molly.

Molly zâmbi.

– Da, dar acum mă simt mai bine.

– Ca și mine.

Kendra îi strânse scurt mâna lui Molly, apoi ieși cu Lucas.

– Povești? întrebă Lucas în timp ce se îndreptau spre parter, apoi spre grajdurile din apropiere unde își lăsase calul și trăsura.

– Da, s-ar zice că mi-am găsit locul, spuse ea chicotind. Am spus povestea lui Dick Whittington și a pisicii lui și mi-a plăcut la fel de mult ca micuților.

– Poveștile sunt importante pentru că aduc cu ele un sentiment al miracolului, zise Lucas. Chiar și mai mult pentru copiii care au trecut prin clipe grele.

– Da, așa e! În versiunea pe care o știu eu, Dick Whittington a început prin a fi orfan sărac și a ajuns un om bogat și de succes.

– Și pisica a fost tratată cu respect și a fost imortalizată, spuse Lucas serios, dar clipind.

– Un rezultat bun pentru toată lumea. O să-mi fac un obicei să spun povești cu final fericit. Lumea reală are parte de suficientă durere, spuse ea gânditoare.

El încuviință din cap și puse capăt discuției pentru că ajunseseră la grajduri și trebuia să ia trăsura. Când fură înăuntru și se îndreptau spre Mayfair, Kendra întrebă:

– Ai putea să mă duci la reședința Duval? Vreau să-i spun lui Suzanne ce s-a întâmplat.

– Bineînțeles. Molly e un martor prețios. Îi aruncă Kendrei un zâmbet ironic. Cred că balul ducesei va fi foarte interesant.

Puțin spus interesant. Dar, în ciuda tuturor martorilor de nădejde, Kendra nu se putea abține să nu se întrebe dacă toate acestea aveau să conteze de vreme ce Denshire obținuse deja divorțul. Întotdeauna avea să fie cea care pierdea?

capitolul 30

Pentru că a doua zi era miercuri, Kendra își puse costumul de scrimă pentru a merge la Angelo să încrucișeze sabia cu alte doamne scrimere. Fu condusă de Lucas și Simon. Știa că lor le plăcea să exerseze împreună, dar bănuia că Simon voia să se asigure că Lucas avea un partener.

Fu întâmpinată cu căldură de celelalte scrimere. Nu mai simțise niciodată un astfel de sentiment de camaraderie din partea unui grup de femei. Toate erau puternice, bune, tolerante și cumva puțin rebele. Kendra își găsise grupul.

Cassie Wyndham era prezentă și o provocă la un prim duel care la sfârșit le făcu să râdă și să gâfâie.

– Faci progrese rapide! spuse Cassie. Ai putea să îți faci o carieră din a provoca haos.

– Nu, mulțumesc. Dacă devin mai bună, o fac pentru că am adversare talentate, spuse Kendra, dându-și la o parte părul ud de pe frunte.

Când Athena Masterson se angajă în luptă cu cumnata ei Kiri, Kendra se uită în jur prin vasta încăpere și îi văzu pe Lucas și pe Simon antrenându-se intens. Exersând atât de mult, Lucas progresase, iar acum el și Simon câștigaseră aproape același număr de dueluri.

Kendra era gata să își găsească o altă adversară când ușa se deschise și intrară trei dintre frații Rogers. Erau Godfrey, invalidul, cel mai tânăr frate cu urmele durerii întipărite pe față. În spatele lui era fratele cel mai mare, Patrick, ofițerul de cavalerie cu care se duelase Lucas prima dată când se întâlniseră. Erau însoțiți de un frate mijlociu al cărui nume Kendra nu-l știa, dar sigur era un Rogers.

Godfrey șchiopătă cu cârjele, apoi se opri, înfuriindu-se la vederea lui Lucas.

– *Tu* din nou! De ce un individ aflat în dizgrație insistă a se angaja în ceea ce ar trebui să fie o distracție pentru domnii onorabili?

Kendra înjură în sinea ei când văzu expresia încordată a lui Lucas. Ce păcat că Angelo nu era acolo! Ar fi oprit răfuiala înainte de a fi scăpată de sub control. Dar în dimineața aceea era plecat, iar tânărul lui asistent nu avea o fire destul de autoritară.

Simțise dintotdeauna că Lucas nu se împăcase cu el însuși după ce evadase din închisoarea franceză. Poate că mintea credea că nu avusese de ales, dar spiritul ce fusese educat în codul de onoare englezesc încă purta povara vinei și a urii pentru că își încălcase cuvântul.

În timp ce Godfrey era pe cale să deschidă gura proferând alte insulte, Kendra își pierdu cumpătul și merse spre el pentru a-l înfrunta, îndreptându-și vârful sabiei spre el.

– Destul! Godfrey Rogers, am un fiu de nouă ani care e mai matur decât dumneata. Nu îți e permis să ai crize de furie și să arunci cu insulte spre un alt om fără a explica motivele. O rană necurățată devine mortală. E timpul să încetezi cu prostia asta!

Patrick Rogers făcu furios un pas spre ea.

- Știam că a fost o greșeală să se permită prezența femeilor aici! Aruncă o privire dezaprobatoare, dar fascinată spre picioarele ei în pantaloni negri. Să nu îndrăznești să-mi amenințI fratele!

- Nu îl amenințI. Agățându-se atât de strâns de durerea și de furia lui, Godfrey a devenit propriul dușman, iar frații lui protectori nu-l ajută! ripostă Kendra. Așa cum am spus, e timpul ca această ceartă să fie explicată pentru a se termina. Godfrey și Patrick, veniți în camera din spate! Lucas și Simon, veniți și voi. Eu voi fi prezentă ca arbitru, pentru că orice femeie care a crescut copii știe câte ceva despre rezolvarea disputelor fără vărsare de sânge. Acum!

Arătă cu vârful sabiei spre camera din spate și, după un moment de uimire, Lucas se îndreptă într-acolo cu o expresie hotărâtă. Simon îl urmă.

Godfrey tremura în cârje, gata să cadă. Cu o voce mult mai blândă, Kendra spuse:

- Crede-mă, e mai bine ca adevărurile dureroase să fie expuse decât să te macine în interior. Ce se va spune în această cameră va fi pentru totdeauna confidențial dacă asta vrei. Dar le datorezi lui Lucas și fraților dumitale întreaga poveste.

Alb la față, Godfrey se târî cu cârjele spre camera din spate. Patrick îl urmă. Fratele mijlociu porni și el, dar ea își flutură sabia, blocându-l.

- Frate Rogers necunoscut, poți să stai de pază afară și să te asiguri că nu intră nimeni. Fiecare din cei doi eroi principali are câte un asistent lângă el, iar eu o să mă asigur că discuția nu va devia.

El icni.

- Sunt William Rogers. Cum pot fi sigur că vei fi neutră?

Ea se uită în ochii lui.

– Ca femeie, sunt în favoarea păcii și contra vărsării de sânge. Ca mamă, cunosc necesitatea corectitudinii. Vei accepta asta?

După un lung moment, el încuviință din cap și se postă în fața ușii în timp ce Kendra îi urmă înăuntru pe cei patru bărbați. Înainte de a închide ușa, văzu că Athena Masterson venise să stea lângă William Rogers. Nimeni nu putea trece de cei doi – și Kendra era recunoscătoare să aibă sprijinul Athenei.

Încăperea spațioasă din spate era locul unde Henry Angelo dădea lecții private, dar avea și scaune și un birou, precum și o masă lungă, îngustă și capitonată, unde scrimerii răniți se puteau întinde dacă aveau nevoie de examinare sau de tratament.

Godfrey se așeză pe unul din scaune, Patrick stând protector în apropiere. Lucas și Simon stăteau unul lângă altul, cu expresii calme și impenetrabile.

Pentru că nici unul nu părea dispus să înceapă discuția, Kendra se adresă lui Godfrey:

– Am fost prezentă prima dată când dumneata și Lord Foxton v-ați întâlnit aici. L-ai acuzat că e răspunzător de rana ce te-a schilodit. Foxton n-a înțeles de ce îl acuzai, iar dumneata ai refuzat să explici, spunând că ar trebui să știe ce a făcut. Îmi amintesc bine?

Cu privirea în pământ, Godfrey încuviință din cap. Nu era un tânăr prea vorbăreț. Probabil că abia ieșise de pe băncile școlii când devenise cadet.

Mânată de intuiție, Kendra spuse:

– Din proprie experiență, știu că, dacă cineva nu vrea să discute despre o situație complicată, o face pentru că resimte povara unei vinovății a propriei implicări. E adevărat în acest caz?

Godfrey își smuci capul în sus. Își umezi buzele uscate înainte de a spune:

– Da. Îl consider răspunzător pe Lucas Mandeville pentru accidentul ce m-a schilodit, dar... și eu m-am purtat nesăbuit.

- Te rog să explici de ce simți așa, rosti încet Lucas. Dacă îmi pot repara greșeala, dă-mi o șansă să o pot face!

Godfrey suspină.

- Toți te admiram în Bitche. Nu conta cât de amenințătoare sau cât de gravă era situația, dumneata întotdeauna erai calm, puternic, gata să intervii pentru alți prizonieri. Nu te temeai de nimic. Un adevărat gentleman englez. Noi, toți tinerii ofițeri, te admiram foarte mult. Făcu o grimasă. Apoi, când te-ai găsit în oraș eliberat pe cuvânt de onoare, ai încălcat condițiile și ai evadat! Aflarea acelei vești a fost... ceva nimicitor. Trădarea principiilor onoarei pe care toți o prețuiam. Aproape că nu mi-a venit să cred, dar dumneata ai dispărut, abandonându-ne pe toți.

- Îți pot spune mai multe despre motivul pentru care am evadat, dar mai târziu, spuse Lucas cu privirea scrutătoare ațintită asupra celuilalt bărbat. Spune-mi cum au dus faptele mele la schilodirea ta!

Fratele lui Patrick se încruntă, dar Godfrey continuă să vorbească.

- Trădarea dumitale m-a făcut să-mi pun la îndoială propriul devotament față de onoare. Eram *furios*. Voiam să fac la fel și să evadez, dar în același timp te uram pentru comportamentul lipsit de onoare. După ce m-am frământat vreo două săptămâni sau o lună, dintr-un impuls, am decis că, dacă dumneata ai reușit să evadezi, puteam și eu. Și la naiba cu consecințele!

- Ai fost rănit în cursul tentativei de evadare? întrebă blând Kendra.

Privirea lui Godfrey se aținti asupra lui Lucas.

- Știi cât de impenetrabilă e fortăreața de la Bitche. Cât de abrupți sunt pereții. Cât de periculoasă ar fi fost orice tentativă de evadare din fortăreață.

- Dar evadarea din închisoare n-ar fi însemnat încălcarea eliberării, spuse Lucas. Eu am plecat altfel din oraș.

Godfrey încuviință din cap.

– Plecarea dumitale din oraș a fost ușoară, dar dezonorantă. Dacă fugeam din fortăreață, aș fi fost liber într-un fel onorabil. Eram pe punctul de a reuși, când frânghia mea improvizată s-a rupt și m-am prăbușit la pământ. Am simțit ca și cum mi-aș fi rupt jumătate din oase. Gărzile franceze m-au luat și m-au aruncat într-o celulă cu alți prizonieri. Nu mi s-a acordat nici o îngrijire. Suspină tremurat. Durerea era insuportabilă.

– Cu toate astea, n-ai murit, spuse Lucas. Sigur ai tărie de caracter.

– Voiam să mor! spuse cu sălbăticie Godfrey. Dar tovarășii mei de celulă au făcut totul ca să-mi păstreze viața mizerabilă. Mi-au reparat oasele cât de bine s-au priceput, au împărțit rațiile de mâncare cu mine și m-au consolat, spunându-mi cât de curajos am fost să încerc a evada și că sigur voi supraviețui pentru a merge acasă. Mă uram pentru eșec și pe dumneata te uram și mai mult pentru că erai un... fals idol care ne abandonase râzând. I se strâmbă gura. Rostite cu glas tare, vorbele mele n-au nici o logică, nu-i așa?

Fratele lui puse o mână pe umărul slab al lui Godfrey.

– Îți înțeleg mânia, dar poate că nu trebuie îndreptată spre Foxton, spuse el pe o voce liniștită. Cu siguranță ar fi fost mai înțelept să-i urăști pe francezi și să fii recunoscător față de tovarășii tăi de celulă.

Lucas clătină din cap.

– Durerea fără de sfârșit tinde să afecteze gândirea. În special când un om pe care îl idolatrizai pare că a trădat totul și a evadat fără vreo consecință. Nu cred că merit să fiu ținta durerii și a mâniei tale, dar înțeleg de ce ai simțit astfel.

Godfrey își feri privirea, fără a scoate vreun cuvânt. Lucas își înăspri vocea.

– Uită-te la mine, Godfrey Rogers, și eu îți voi spune adevărul încarcerării mele, al fugii și urmările!

Tânărul înghiți cu greu și își ridică privirea spre Lucas. Când avu atenția lui Godfrey, Lucas continuă pe o voce monotonă:

– Nu mi-am dat seama că sunt o inspirație pentru tinerii ofițeri, pentru că adesea eram și eu în suferință și mă străduiam din răsputeri să ascund asta. Comandantul fortului, colonelul Roux, mă ura pentru aceleași motive pentru care tu m-ai pus pe un piedestal nemeritat. Pentru că era ofițer de origine modestă, mă disprețuia pentru că eram un blestemat de aristocrat. În ochii lui eram un englez bogat și răsfățat, nedemn de respect sau de onoare. Roux voia să sufăr. Era maestru în a provoca durere ce nu lasă urme permanente. Așa că... am suferit.

Tresărind, Kendra își apăsă o mână peste gură pentru a nu-și exprima groaza la auzul cuvintelor lui. Din expresia lui Simon, înțelese că nici chiar lui nu i se spusese adevărul complet al încarcerării lui Lucas. Ea simți că Lucas spunea acum toate acestea doar din nevoia de a rezolva conflictul dintre el și Godfrey.

Lucas continuă:

– În afară de tortura fizică, atunci când avea timp să se distreze, Roux practica jocuri mentale crude, promițând că în curând aveam să fiu trimis înapoi în Anglia, apoi spunându-mi cu o evidentă plăcere că schimbul nu se mai făcea. Nu a trecut mult până când să-mi dau seama că nu avea să mă dea niciodată la schimb. În cele din urmă, a spus asta fără reținere.

– Dar posibilitatea unui schimb e o parte esențială a acordării și a primirii eliberării pe cuvânt, spuse Godfrey încruntându-se.

– Exact. Eram prins între a ști că promisiunea unei eliberări nu era adevărată și sentimentul că evadarea ar fi fost dezonorantă. Tăcu preț de câteva clipe. Tu și eu am avut în comun mai mult decât simpla încarcerare, Godfrey. Și eu îmi doream să fiu mort.

– De asta ai decis să-ți asumi riscul de a evada? întrebă Godfrey.

Lucas clătină din cap.

– Chiar dacă aș fi fugit din oraș, știam că aveam să fiu urmărit cu îndârjire, dar am făcut-o oricum, nu-mi mai păsa dacă trăiam sau muream. Într-adevăr, am fost urmărit cu ferocitate și am fost rănit grav. Din fericire, am fost luat drept francez, ceea ce mi-a salvat viața de câteva ori. Când am fugit cât de departe am putut și eram pe moarte în Belgia, un călugăr franciscan, fratele Emmanuel, a fost chemat să mă trateze. La fel ca tine, am reușit să supraviețuiesc, dar mi-a fost așa de rușine că am încălcat termenii eliberării pe cuvânt, încât am refuzat să plec acasă, am refuzat să le spun oamenilor care mă iubesc că eram în viață. Se uită spre Simon. Noi am fost crescuți ca frații, cu toate astea nu mă puteam convinge să stau față în față cu Simon, mătușa și unchiul meu. Am devenit servitorul și însoțitorul fratelui Emmanuel într-o încercare de ispășire.

Godfrey se uită fix la el.

– Cine te-a convins să te întorci acasă?

– Simon m-a căutat. Lucas și cel ce îi era aproape ca un frate schimbară un zâmbet frățesc. Lucas continuă: Apoi, când m-a găsit, extraordinara și practica Suzanne, soția lui, mi-a spus să nu mă las *copleșit!* Privirea i se mută spre Kendra. Femeile din viața mea au arătat că există reguli ale eliberării pe cuvânt de onoare, iar comandatul le încălcase când spusese că mai degrabă m-ar vedea mort înainte de a fi eliberat. De fapt, nu exista nici o obligație de onoare între noi care să fie încălcată. Cu toate astea, chiar și azi simt că sunt nedemn să fiu numit gentleman.

Simon se încruntă auzind asta, dar nu spuse nimic. Se lăsă o lungă tăcere înainte ca Godfrey să spună răgușit:

– Te-am judecat greșit și am abătut mânia fraților mei asupra dumitale. Pentru asta îmi pare rău. N-am nici un drept să-ți cer iertare.

– Nici nu-i nevoie. Amândoi am fost prinși și distruși în iadul războiului, spuse cu compasiune Lucas.

Dar, dacă simți că m-ai rănit pe nedrept, e ceva ce poți face pentru a îndrepta situația.

– Voi spune familiei mele și prietenilor că te-am nedreptățit, rosti cu greutate Godfrey. Asta vrei?

– Aș aprecia foarte mult, dar solicitarea mea e alta. Fratele Emmanuel, călugărul cu care am călătorit, provenea dintr-o veche familie de vindecători de oase, iar el m-a învățat tot ce știa. De prima dată când te-am văzut, am simțit că ai putea fi ajutat de abilitățile pe care le-am deprins. Ai fi dispus să-mi permiți să te examinez și să te tratez?

capitolul 31

Godfrey se uită îngrozit la Lucas.

– Vrei să-mi miști oasele?

– Pe scurt, da, spuse Lucas uitându-se la tânăr. Când oasele sunt dislocate, ele pot atinge nervii și cauzează dureri atroce. Întregul corp reacționează, încercând să reducă durerea, și apar alte dislocări. Nu-ți pot promite că vei fi ca înainte de vătămare, dar sunt destul de sigur că te pot ajuta măcar puțin.

Crezând că poate oferi o confirmare, Kendra spuse:

– L-am văzut pe Lucas făcând un miracol. N-ar merita să încerci să vezi ce poate face?

Vorbi și Simon:

– Eu am avut parte de unul dintre miracolele lui Lucas. Aș fi murit după Waterloo dacă nu era el.

Godfrey se uită când la Kendra, când la Simon, înainte de a rosti cu vădită reținere:

– Ar merita încercat într-o zi.

– Fă-o acum, *nu într-o zi!* spuse cu hotărâre Kendra. Există aici o masă bună pentru tratamente, iar fratele tău va fi prezent să se asigure că Lucas nu face ceva ce nu poți îndura.

Când Godfrey încă ezită, Patrick spuse cu hotărâre în glas:

– La naiba, Godfrey, dacă există o șansă să-ți reducă durerea, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-l să încerce! *Urăsc* să-l văd pe fratele meu mai mic suferind în permanență! Toți simțim la fel. O dată am fost aruncat de pe cal în luptă și aveam o durere atroce. Speram să mă împuște odată cu armăsarul. Nu puteam merge, abia puteam respira. Atunci sergentul meu a găsit un vindecător de oase din partea locului care m-a vindecat mai bine decât aș fi crezut a fi posibil.

Lucas părea că ar fi vrut să-l întrebe pe Patrick ce fel de problemă avusese, dar se abținu.

– Foarte bine. Godfrey își luă cârjele și se chinui să se ridice cu ajutorul fratelui său. Apoi șchiopătă prin cameră până la masa de tratament. Vrei să stau în picioare sau culcat? întrebă el pe un ton aspru.

– Scoate-ți haina și cizmele, apoi așază-te cu fața în jos, te rog, îi ceru Lucas.

În tăcere, Patrick îl ajută pe Godfrey să-și scoată haina și să stea în șezut pe marginea mesei. După ce îi scoase cizmele, Patrick îl culcă pe fratele lui pe masă, apoi pe burtă. Se auziră câteva icnete de durere pe care toți pretinseră a nu le auzi.

Patrick se dădu înapoi de lângă masă și se încruntă amenințător spre Lucas.

– Ai face bine să nu-i înrăutățești starea, Foxton!

– Voi face tot ce îmi stă în putere să-i îmbunătățesc starea. Lucas își scosese haina și își suflecase mânecile, studiind trupul slab ce stătea culcat în fața lui.

Pentru a respecta orgoliul masculin al lui Godfrey, Kendra se retrăsese spre ușă, stând cât mai departe, dar fără a părăsi încăperea. Dar îl putea vedea pe Lucas retrăgându-se în acel loc depărtat de rugă și vindecare.

Cu o voce calmă și alinătoare, Lucas spuse:

– Voi începe prin a te examina, ceea ce înseamnă să-ți pipăi încheieturile și oasele pentru a descoperi dacă există anomalii ce pot fi reparate cu ușurință. Probabil că va fi neplăcut, dar e necesar.

– Dă-i drumul, mormăi Godfrey. Am fost chinuit de mulți medici-monștri și înainte.

– Ai fost tratat vreodată de un vindecător instruit, cu experiență? întrebă Lucas în vreme ce începu să evalueze oasele lui Godfrey cu mâini puternice.

– O adunătură de șarlatani! mârâi Godfrey. Nu doctori adevărați.

– Nu întotdeauna, spuse încordat fratele lui. Dă-i o șansă lui Foxton!

Câteva minute se scurseră în tăcere în timp ce Lucas îl examină. În acest timp, povesti despre locurile în care călătorise și despre vătămările tratate.

Când termină, își trecu încheieturile peste spatele lui Godfrey între fiecare pereche de coaste. Godfrey tresări și scoase un strigăt ascuțit înainte de a se relaxa încet. Pe o voce neîncrezătoare, spuse:

– Simt mai puțină durere! Ăsta e tratamentul tău?

– E doar un început, rosti Lucas. Cele mai mari dureri provin din șira spinării și afectează șoldurile și genunchii, iar de acolo, întregul corp. Forța căzăturii a rupt și a mișcat oasele. Va fi nevoie de o puternică presiune ca să fie puse la loc. Vor fi dureri, dar n-ar trebui să dureze mult.

Godfrey scoase un oftat tremurat.

– Fă tot ce poți!

Din partea cealaltă a camerei, Kendra nu putea vedea exact ce făcea Lucas, dar simțea că își canaliza toată energia vindecătoare în mâini și apoi în trupul lui Godfrey. Simon se apropiase și puse o mână prietenească pe umărul lui Lucas, dar Kendra bănui că adăuga orice fel de ajutor care putea să sporească eforturile lui Lucas.

Următoarele minute părură a fi interminabile. Lucas se concentră, iar Kendra își mușcă buzele la auzul sunetelor scoase de Godfrey, probabil din pricina presiunii asupra oaselor. Patrick se încrunta de fiecare dată, dar nu încercă să-l oprească pe Lucas.

În cele din urmă, Lucas își așeză mâinile pe partea de sus a spatelui lui Godfrey, cu capul aplecat, ca și cum era complet epuizat.

– Pentru moment, am făcut tot ce am putut, spuse el obosit, îndreptându-se de spate. Vom vedea cât de bine rezistă.

Godfrey încercă să se miște puțin, apoi mai mult. Pe față îi curgeau lacrimi când se sprijini de mâini să se ridice.

– Aproape toată durerea a *dispărut*, mormăi el. Cum este posibil?

– Reașezarea oaselor a micșorat apăsarea groaznică pe nervii inflamați, spuse Lucas îndepărtându-se de masă. Dar te va durea și vei fi foarte slăbit o vreme.

Cu ochii mari de uimire, Godfrey își făcu vânt peste marginea mesei și se prăbuși rapid ca niște haine fără trup. Înjurând, Patrick îl prinse înainte de a sfârși pe podea.

– Ce dracului s-a întâmplat acum, Foxton?

– Mușchii fratelui tău s-au atrofiat din cauză că au fost atât de puțin și de prost folosiți, explică Lucas. Trebuie timp pentru a-i reface. Godfrey, ai nevoie de exerciții blânde, băi zilnice cu apă caldă pentru a-ți atenua durerea. Vei fi nerăbdător să vezi progresele, dar până în cele urmă îți vei recăpăta mare parte din putere și echilibru.

Godfrey încuviință din cap și se apucă de unul din brațele fratelui său făcând un pas prudent.

– Sunt slab ca un prunc, Patrick, dar pot merge fără vreo durere, ca să zic așa. E... greu de imaginat o viață fără durere. În timp ce fratele lui îl conducea spre un scaun, se uită la Lucas.

– Mulțumirile nu sunt îndeajuns, Lord Foxton.

– Mă bucur că am putut ajuta, rosti Lucas.

Se sprijini de masa de tratament, iar Kendra bănui că se ținea în picioare doar din pură voință.

– Atunci, hai să-ți dau un sfat, Foxton, spuse Patrick morocănos. Încetează să te porți de parcă ai fi al naibii

de vinovat când cineva se uită pieziș la dumneata! Dacă te întreabă cineva despre eliberarea pe cuvânt de onoare sau despre prizonierat, spune doar ca șeful închisorii nu și-a respectat partea de înțelegere, așa că ai evadat. Ceea ce e adevărat. Și dacă are vreo importanță, eu și frații mei vom spune tuturor că am înțeles greșit situația.

Lucas arăta de parcă celălalt bărbat îl lovise în stomac. Cu o expresie încordată, spuse:

- Crezi că asta îi va împiedica pe gentlemeni să mă ignore?

- În cele din urmă, da. Asta și comportamentul - să nu arăți de parcă ai fost prins furând portofelul unui prieten, spuse Patrick cu un umor tăios.

Se întoarse și îl ajută pe fratele lui mai mic să se îmbrace și să se încalțe, apoi îi luă cârjele.

- Ești sigur că nu ai nevoie de astea, Godfrey?

Godfrey se ridică și făcu un alt pas mai sigur spre ușă.

- Pentru moment nu. Vreau să ies de aici pe propriile picioare. Întinzând mâna spre mânerul ușii, se uită la Kendra.

- Mai sunt și altele ca dumneata?

Ea clătină capul.

- Am fost singură la părinți.

- Bine, mormăi el ieșind pe ușă, dar ea auzi un ton înăbușit de amuzament în vocea lui.

Când ieși, William, fratele lui, strigă:

- Godfrey, mergi!

Când ușa se închise în urma fericiților frați Rogers, Lucas întrebă ezitant:

- Simon, crezi că are dreptate? Dacă sunt încrezător în ceea ce s-a întâmplat în Franța și nu arăt a fi vinovat, pata dezonoarei se va estompa?

Simon se încruntă, gândindu-se.

- Întotdeauna vor exista cârcotași care preferă acuzarea în loc de înțelegere, dar cred că maiorul Rogers are dreptate. Dacă arăți că te-ai împăcat cu tine însuți,

majoritatea oamenilor vor accepta asta. Scandalurile se sting cu timpul.

– Atunci azi e ziua în care renunț la îndoielile legate de ce am făcut, spuse Lucas încet.

– E timpul, rosti simplu Simon. Presupun că acum vrei doar să te prăbușești în brațele Kendrei.

Lucas reuși să schițeze un zâmbet.

– Asta, da, te rog!

Simon zâmbi spre Kendra, îl bătu pe umăr pe Lucas, apoi se întoarse în sala principală. Kendra traversă camera spre locul unde Lucas se sprijinea de masă și îl îmbrățișă.

– Miracolele au prețul lor, nu-i așa?

El zâmbi.

– O să-mi revin. Mă bucur doar că l-am putut ajuta pe sărmanul băiat.

– Aș vrea să fi ales altă țintă asupra căreia să se dezlănțuie! zise ea.

Încă sprijinindu-se de masă, o îmbrățișă și își lipi obrazul de tâmpla ei.

– Știai, nu-i așa?

– Ce să știu?

– Că nu mă voi împăca niciodată cu ideea că mi-am încălcat cuvântul.

– Eu n-aș folosi aceleași cuvinte ca maiorul Rogers, dar, ori de câte ori venea vorba de eliberarea ta, te retrăgeai ca o țestoasă în carapace, spuse ea plină de compasiune. Dar nu era o adevărată eliberare pe cuvânt de onoare, de vreme ce fiara aceea, colonelul Roux, intenționa să te țină prizonier până când mureai, așa că ai acționat înțelept când ai evadat.

– Totuși, încă simt de parcă aș fi comis un act de dezonoare, spuse el încet. N-am depășit niciodată acest sentiment. Până în seara asta. Așa cum ai spus, o rană trebuie curățată ca să se vindece.

– Era momentul potrivit să vorbești.

Se sprijini de el, bucuroasă că putea face ceva în schimbul a tot ce făcuse el pentru ea.

El o mângâie pe spate și pe șold cu o mână caldă și puternică, apreciind ce simțea.

- Să te țin în brațe mă ajută să-mi recapăt forțele. Râse. Deși nu sunt încă destul de puternic pentru ce mi-ar plăcea să fac, să ne bucurăm de încă una din acele nopți care de fapt nu s-au întâmplat.

Râse și ea.

- Academia Angelo e mult prea expusă public pentru așa ceva!

- Așa e. Se îndreptă și o luă de mână, conducând-o spre scaunele aflate la marginea camerei. O îndemnă să se așeze pe unul din ele, apoi se așeză și el. Puteau să se țină de mână, doar atât. Voi fi bucuros când se va isprăvi balul ducesei. Indiferent de rezultat, va fi de domeniul trecutului.

Ea încuviință din cap, ținându-l strâns de mână.

- Mă simt de parcă sunt între lumi. I-am invitat pe cei din lista noastră de martori dispuși să depună mărturie și știm ce vor spune. Am stabilit cum vei prezenta dovezile.

- Ar trebui să revedem totul, spuse Lucas. În seara asta te-ai descurcat de minune în situația asta dificilă. Ești sigură că nu vrei să-ți prezinți singură cazul?

Ea se înfioră.

- Sunt sigură. Confruntarea din seara asta n-a fost despre mine, ci despre tine și Godfrey Rogers. A fost ușor să țin discuția sub control.

El râse.

- Ai reușit ca o bună dădacă. Sunt impresionat că i-ai convins pe cei doi frați Rogers să intre aici.

- E vocea mea de dădacă, spuse ea pe un ton serios. Am avut niște gânduri poate nebunești despre cum ar trebui prezentat cazul meu, spuse ea ezitând. Nu ca o parodie, ci ca un spectacol, zise și îi schiță ideea.

– E genial, Kendra! exclamă Lucas când ea termină. Va fi nevoie de planuri și repetiții, dar cred că va fi mai eficient decât ideea noastră. Trebuie să vorbim cu aliații tăi, în special cu familia Ashton, pentru că balul va avea loc în casa lor. Și cu toate femeile tale scrimere.

Ea zâmbi pieziș.

– Sper doar ca voi putea ajunge la bal fără să mor de emoție!

El ridică mâinile lor unite pentru a-i putea săruta degetele acolo unde erau împletite cu ale lui.

– Vom merge înainte zi de zi, oră de oră. Amândoi vom continua munca de voluntariat la Casa Zion și la infirmerie. Vom veni aici pentru exerciții de scrimă. Sper să nu mai fiu provocat la alte dueluri de alți frați Rogers. Dacă ne vin în minte alte moduri de a ne îmbunătăți interpretarea de la bal, le adăugăm și pe acestea.

Se aplecă în spațiul dintre scaune și o sărută ușor pe buze.

– Iar după bal, poate că amândoi vom fi liberi.

Ea își ținu răsuflarea, uitându-se în ochii lui. Începea să creadă că știa ce simțea el cu adevărat pentru ea.

capitolul 32

Seara decisivă sosi. Trăsuri grandioase intrau pe porțile reședinței Ashton – casa ducelui de Ashton și cea mai mare casă particulară din Londra. Aleea era luminată de torțe și un covor purpuriu fusese întins pe trepte acolo unde oaspeții aveau să coboare din trăsuri.

Kendra sosise mai devreme, tulburată, dar liniștită de sprijinul femeilor care îi deveniseră prietene. Erau încântate să participe la acest important eveniment și hotărâte să se facă dreptate. Kendra purta o rochie somptuoasă din mătase neagră împodobită cu mărgele și avea un colier și cercei de onix negru. Masca pe care avea să și-o pună mai târziu era strânsă într-o mână nervoasă împreună cu evantaiul negru din dantelă.

Când sosise la Ashton House, fusese întâmpinată de gazdele oficiale: ducesa de Ashton, Lady Julia Randall, fiica răposatului duce de Castleton, și extraordinara bunică a lui Lady Julia, ducesa de Charente. Mariah îi studie îmbrăcămintea și spuse tachinând-o:

- Arăți ca un nemaipomenit de frumos înger al morții!

Kendra râse și se relaxă puțin.

- Asta e efectul sperat.

Lady Julia rosti:

- Avem o cutie plină de banderole negre pentru aliații tăi când va veni vremea pentru spectacolul principal al serii.

- Nu crezi că e o idee nebunească? întrebă nervoasă Kendra.

- Deloc, răspunse ducesa de Charente cu fermecătorul ei accent franțuzesc. Mai întâi trebuie să câștigi atenția oamenilor pentru a le convinge mintea. Prezentarea cazului tău într-un spectacol îi va fascina.

- Am tipărit un program pentru oaspeți, spuse Lady Julia. L-ai văzut?

Îi înmânâ un exemplar Kendrei. Programul descria evenimentul drept „Balul Bijuteriilor ducesei și un misterios spectacol". Spuse în șoaptă:

- Nu l-ai cunoscut pe fiul meu vitreg, Benjamin Thomas, nu-i așa? Este orfanul unuia dintre verii lui Alex. Urmează școala la Academia Westerfield unde Alex, Ashton și Kirkland și alții au devenit prieteni credincioși.

Kendra ridică privirea.

- Am auzit de școală.

- Lui Benjamin îi place foarte mult. Dacă și când vei recăpăta custodia fiului tău, ai putea să te gândești să-l trimiți acolo. Lady Julia zâmbi cu căldură. Au un program bun, în care un frate mai mare dintre elevii mai mari lucrează cu noii elevi mai mici. Lui Benjamin îi place să facă asta.

Londra aristocratică era o lume foarte mică. Din fericire, putea avea încredere că Lady Julia nu avea să divulge faptul că fiul ei era deja elev la Westerfield.

– Cu siguranță mă voi gândi la asta pentru Christopher. Știi dacă directoarea, Lady Agnes, va fi aici în seara asta? Știu că i s-a trimis o invitație.

– A refuzat, regretând, dar a spus că avem deja destule femei cu sânge nobil!

Kendra râse.

– Și nenumărate contese!

Din sala de bal se auziră sunete de trompetă. Cele trei gazde se liniștiră.

– E vremea să întâmpinăm oaspeții, spuse Mariah Ashton. Avem doar două dansuri înaintea spectacolului tău. Nu vrem să lăsăm oaspeții să bea prea mult înainte de a începe.

Femeile se îndepărtară, îndreptându-se spre sala de bal. Toate trei erau minione și îmbrăcate superb. Arătau ca un buchet de flori – cu spini din oțel pur.

Kendra se juca nervoasă cu evantaiul de dantelă neagră când Lucas i se alătură. Și el era îmbrăcat în negru în seara aceea, ceea ce îi accentua superb părul blond. Un prinț negru cu tușe aurii.

– Totul e pregătit, spuse el. Cortina scenei e de un auriu pal, ca hainele noastre să se vadă bine în fața lor. Mesele sunt așezate în fața scenei, iar servitorii aduc tăvi cu gustări delicioase la fiecare masă.

Ea zâmbi.

– Cum știi că mâncarea e delicioasă?

– Am gustat, firește. Pentru a putea confirma, zise cu o voce relaxată. O luă de mână pentru a-i potoli degetele neliniștite. Invitații speciali, martorii noștri, mănâncă bine în camera de mic dejun care e mică și izolată de bal. Vor fi gata când le va veni rândul.

Ea îi aruncă un zâmbet nesigur.

– Sper să le placă mâncarea. Eu n-am putut mânca nimic.

- Nu vrei să-ți hrănești fluturii ăia din stomac? întrebă el prefăcându-se surprins.

Ea râse și încordarea i se mai risipi.

- Pot aștepta să fie hrăniți.

Mai vorbiră puțin, așteptând în camera din spatele micului teatru. Kendra putea auzi muzică din sala de bal aflată dincolo de sala de teatru privată. Mariah Ashton trimise un bilet prin care îi anunța că Denshire sosise împreună cu prietenii care depuseseră mărturie împotriva ei în procesul de divorț. Mariah spusese că avea să-i însoțească personal la o masă în primul rând din fața scenei.

Apoi se auzi alt sunet de trompetă. Era semnalul pentru spectacolul lor. În sala de bal, gazdele explicau că misterioasa distracție trebuia să înceapă, așa că oaspeții trebuiau să meargă spre teatru și să-și găsească o masă. Se auzeau pași și discuții lejere în timp ce oaspeții intrară și își găsiră locuri. Numărul oaspeților de la eveniment era același cu locurile din teatru, așa că balul nu era o jalnică înghesuială, ci o distracție specială.

Kendra își puse masca neagră cu degetele amorțite.

- E dreaptă?

Lucas îi potrivi ușor masca.

- Uite așa! Arăți superb și fascinant.

- Mariah a spus că arăt ca îngerul morții.

- Nu îngerul morții. Îngerul dreptății.

Lucas se ridică și se duse la fanta din spatele cortinei să-și aștepte momentul. Kendra veni și se uită în sală.

În sală, ducele de Ashton le ajuta ca un gentleman pe cele trei gazde să urce treptele spre scena joasă. Kendra nu-l văzuse decât o dată, dar îi plăcea evidenta inteligență și umorul așezat. Fusese dispus să-și pună la dispoziție casa pentru spectacolul din seara aceea.

Trompetiștii sunară pentru ultima dată, apoi tăcură. În calitate de gazdă, Ashton se alătură doamnelor pe scenă, apoi începu să vorbească pe o voce care se auzea în teatru la fel de bine ca în Camera Lorzilor. I se spusese

Kendrei că, atunci când ducele de Ashton vorbea, ceilalți ascultau și, privindu-l prin fanta cortinei, înțelese de ce.

– Mă bucur că ați putut veni cu toții aici pentru această seară specială, spuse el cu vocea lui gravă. Mai târziu va fi un supeu complet, după dans, dar între timp savurați gustările de pe mese! Șampania care sosește acum vă va potoli setea în timpul reprezentației care e pe cale să înceapă. Se opri, trecându-și încet privirea asupra spectatorilor. Inspirația pentru seara asta a venit din partea gazdelor noastre și a prietenilor lor. Se întoarse și făcu o plecăciune spre ducesele care acum purtau banderole negre pe braț ca un semn de doliu. Revenind, continuă: Gândiți-vă la asta ca la o piesă misterioasă numită „Fii tu judecătorul!" Se va istorisi o poveste remarcabilă, iar dumneavoastră veți decide dacă credeți sau nu. Principalul povestitor va fi prietenul meu, Lord Foxton.

Ashton făcu un gest de invitație și se duse spre lateral, în timp ce Lucas apăru pe scenă. Se înclină în fața spectatorilor, apoi începu să vorbească:

– Doamnelor și domnilor, povestea noastră este cea a unei căsnicii și a moralității ce reflectă societatea noastră. În vreme ce o căsătorie din dragoste e un lucru minunat când se întâmplă, e adevărat că până și cei mai modești bărbați și femei au în vedere beneficiile bănești, pentru că o căsătorie din dragoste e și mai frumoasă dacă e însoțită de ceva avere.

Asta atrase hohote de râs în timp ce lumea bea șampanie și se întreba ce urma. La fel ca Ashton, Lucas avea o voce minunată, bogată și flexibilă. Kendra se gândi că trebuie să-l roage să istorisească povestea lui Dick Whittington și a pisicii.

Lucas continuă:

– Pentru un bărbat, să se însoare cu o moștenitoare e eterna poveste, la fel ca pentru o doamnă să se mărite cu un lord cu titlu și avere. Povestea noastră începe când protagonistul – o să-i spunem Lord D. – e acceptat de o frumoasă tânără moștenitoare.

Acesta era semnalul intrării Kendrei cu dramaticul ei costum negru. Dintr-odată, nu mai era nervoasă, ci gata să ofere ceea ce urma să fie rolul vieții ei și pentru viața ei.

Ieși din faldurile cortinei alunecând grațioasă pe lemnul lustruit ca și cum ar fi dansat un menuet, fluturându-și sfioasă evantaiul. Lucas se întoarse, o luă de mână și amândoi executară o grațioasă figură de dans. În timp ce se roteau unul în jurul celuilalt, el șopti:

- Te descurci minunat.

- La fel ca tine, Lord Fox!

El îi eliberă mâna și se întoarse spre public în vreme ce ea luă o poziție gânditoare în stânga lui. Îl văzu pe Denshire în mijlocul rândului din față împreună cu prietenii lui, părând amuzat de poveste.

- Banii moștenitoarei proveneau din comerț, declară Lucas, dar orice lord înțelegător poate trece cu vederea *asta!*

Alte râsete.

- Dar mult mai dificil de trecut cu vederea sunt stipulările contractului de căsătorie. Bunicul putred de bogat să blocheze toți banii aceia frumoși în fonduri controlate de nepoata lui și de administratorii ei? Nu e oare dreptul dat de bunul Dumnezeu bărbatului să cheltuiască banii nevestei lui? Există un motiv pentru care celor din înalta societate nu le place să aibă de-a face cu negustori!

Asta produse alte hohote de râs. Sincronizarea lui Lucas era excelentă.

- Lord D. s-a gândit să renunțe la logodnă din pricina fondurilor, dar asta l-ar fi făcut să pară lipsit de noblețe și, în plus, nu putea să dea vrabia din mână pe cioara de pe gard. Nu punea la îndoială că șarmul lui masculin o va convinge să slăbească băierii pungii când va avea nevoie de bani.

Kendra studia discret publicul. Toți prietenii ei purtau banderole negre, sprijinindu-i tăcut poziția. Simon și Suzanne stăteau împreună, ținându-se de mână,

părând nevinovați, la fel cuplul Kirkland. Bărbați solizi și înfricoșători stăteau lângă cele două ieșiri. Îi recunoscu pe soțul lui Lady Julia și pe cel al Athenei Masterson, amândoi foști ofițeri de armată. Denshire nu putea trece de ei dacă voia să plece.

Nu-i cunoștea pe cei doi bărbați care stăteau cu Denshire, dar îl recunoscu pe Hollowell, cel care perchiziționase Thorsay House în numele lui Denshire. Era încruntat, dar Denshire arăta mai mult interesat decât nervos. Probabil băuse prea multă șampanie pentru a se recunoaște în povestea lui Lucas.

Pe un ton lejer, Lucas spuse:

– Căsnicia a început destul de bine. Exista o oarecare tandrețe, iar o nevastă caldă e un lucru minunat într-o rece seară englezească.

Alte chicoteli.

– După un respectabil interval, Lady D. s-a prezentat soțului ei cu un fiu frumos și sănătos. Chiar și mai bine, era fericită să trăiască la țară cu copilul și să-l lase pe soțul ei să se răsfețe cu plăcerile mai sofisticate ale marelui oraș. Vocea i se intensifică dramatic și șuieră: Apoi Șșșarpele Banilor a intrat din nou în Grădina Căsniciei! Administratorul lui Lord D. l-a informat că averea lui a scăzut dramatic. Sosise vremea să procure fondurile de la soția lui cea bogată. Ura să meargă la ea cu căciula în mână, dar prima dată ea își deschisese punga adâncă fără tragere de inimă. Însă, când s-a dus din nou la ea, obraznica s-a dovedit supărător de încăpățânată. Părea să creadă că banii erau *ai ei* doar pentru că bunicul îi lăsase în întregime și legal.

Urmă o lungă pauză înainte ca Lucas să reînceapă să vorbească pe un ton tânguitor:

– Lord D. n-a bătut-o foarte tare și, la urma urmei, avea dreptul să o facă, așa cum are orice alt soț. Nici nu avea multe vânătăi. Dar a fost acel incident nefericit, când lovitura lui a aruncat-o pe grătarul fierbinte al șemineului.

Kendra înaintă în fața scenei și își ridică fusta ca să arate cicatricile paralele lăsate de arsura grătarului. Îi fusese rușine să-și arate picioarele în fața atâtor străini, dar icnetul de șoc venit din public fu satisfăcător. Denshire sări în sus, uitându-se la ea. Înainte n-o recunoscuse, dar acum știa cine era.

- Lord D. a plecat din casa de la țară și s-a întors în Londra, sigur că soția lui își va reveni, deși doctorul s-a temut pentru scurt timp că Lady D. va muri. A avut dreptate - ea și-a revenit. Dar incidentul a supărat-o pe Lady D. pentru că, atunci când a putut merge din nou, și-a pus avocații să-i trimită o scrisoare lui Lord D., solicitând o separare legală. O idee *ridicolă!* Soțul nu vedea nici un avantaj într-o separare. Cu toate astea, cu cât se gândea mai mult, își dădea seama că ar fi avut un *mare* avantaj dacă ar fi divorțat de ea. Dar blestemata femeie era absurd de castă! Nu exista nici o dovadă că îl înșelase vreodată. Era lesne de crezut, pentru că femeia asta de gheață refuzase să-și îndeplinească îndatoririle matrimoniale după nașterea fiului său. Lord D. nu-i prea ducea lipsa în pat pentru că găsise că însoțitoarele din Londra erau mult mai calde. Dar un bărbat putea avea doar o singură nevastă, care era inutilă dacă nu-și împărțea averea cu el, așa cum era dreptul lui. Apoi i-a venit o idee strălucită. Cum ar fi să divorțeze de ea și să-i mânjească reputația atât de mult, încât să convingă tribunalul să-i dea lui controlul asupra fondurilor ei în numele fiului său? Pentru că luase băiatul, firește, și îl trimisese la o școală oarecare unde Lady D. să nu-l poată găsi. Nimic din ce ar fi făcut el n-o putea răni mai tare, iar ea *merita* să sufere la fel cum suferise el! Nu-i făcuse pe plac devenind adulteră, dar, pentru că acum era în Londra, a fost simplu s-o drogheze, adormind-o, și să-și îmbete câțiva prieteni suficient de tare ca să cedeze când o prostituată care îi semăna lui Lady D. a intrat în camera slab luminată și i-a sedus. *Voila!* Va avea martori care să depună mărturie despre adulterul ei desfrânat.

Denshire sări din scaun, înjurând furios.

– Naiba să te ia, o grămadă de minciuni murdare, numai minciuni! Târfa încearcă să-mi ruineze reputația! Am obținut divorțul cinstit și nu voi rămâne aici ca să ascult calomnia asta!

Străbătu încăperea și se opri la ușa din dreapta, blocată de corpurile înalte și musculoase ale maiorului în retragere Lord William Masterson și fratelui său vitreg la fel de impozant, Sir Damian Mackenzie. Vocea blândă a lui Will rosti:

– Ar trebui să rămâi pentru finalul acestei piese moralizatoare, Lord Denshire. Dacă dorești să te plângi din nou că toată povestea e o minciună, vei avea ocazia.

Denshire părea gata să atace, dar, când se uită la cei doi gentlemeni înalți, solizi și serioși din fața ușii, se dădu înapoi și se uită la cealaltă ieșire. O păzeau doi bărbați blonzi – maiorul în retragere Alexander Randall și marchizul de Kingston, amândoi sperând că el avea să-i atace.

– Totul nu-i decât o minciună blestemată! șuieră Denshire din nou, întorcându-se la locul lui. N-ai nici o dovadă. Termină-ți discursul aiuritor ca să pot pleca acasă!

– Interesant, avem dovezi sub forma unor martori respectabili. Lucas se întoarse și făcu semn spre stânga scenei. Permiteți-mi să v-o prezint pe domnișoara Molly Miller.

Emoționată, dar hotărâtă, Molly păși pe scenă. Era îmbrăcată într-o rochie albastră îngrijită și avea o banderolă neagră. Făcu semn cu capul spre Kendra, apoi se întoarse cu fața spre public.

– Sunt Molly Miller și am fost camerista lui Lady Denshire timp de opt ani. Eu am fost cea care i-a îngrijit tăieturile, rănile și ochii învinețiți după ce o bătea soțul ei. Eu am fost cea care a chemat doctorul după ce a făcut febră ca urmare a arsurilor. Eu am fost cea care i-a pus comprese reci până când n-a mai fost în pericol

să moară. Privirea îi deveni dură când îl privi pe Denshire. Am călătorit cu ea la Londra, unde plănuia să ceară o separare legală. Apoi am găsit-o zăcând inconștientă în pat. N-am putut s-o trezesc și m-am temut că va muri. L-am căutat pe Lord Denshire și l-am găsit bând cu prietenii lui. L-am rugat să cheme un doctor pentru doamna. El a *râs* și i-a spus celui mai groaznic lacheu al său, Brody, să mă închidă în beci. I-a spus lui Brody că... mai târziu mă putea avea.

Se auzi un icnet de șoc dinspre public. Vocea lui Molly se întrerupse o clipă.

- În timp ce Brody mă târa spre beci, am reușit să-l îmbrâncesc pe scări. Spre rușinea mea, am abandonat-o pe milady și am fugit să mă salvez, singură în Londra, fără prieteni și fără bani. Bunătatea străinilor mi-a ocrotit viața și cinstea. Azi sunt mândră să spun adevărul în apărarea lui milady!

De data asta se auziră aplauze, în special din partea femeilor din public. Kendra simți că ochii i se împăienjenesc de lacrimi. Când Molly se dădu înapoi lângă cortina din spate, Kendra își înclină capul recunoscătoare.

Lucas spuse:

- Evident, pe Lord D. nu l-a interesat camerista și nu s-a mai gândit deloc la ea după ce a expediat-o să fie batjocorită. Dar s-a gândit destul de mult la banii soției lui. După ce a depus cererea de divorț și procedurile legale au înaintat, a făcut repetate încercări să obțină controlul asupra fondurilor lui Lady D. Doar spre beneficiul fiului său, pe care îl trimisese la școala Scranton ca să nu-și mai bată capul cu el. Lucas se întoarse spre dreapta scenei. Iată alți martori!

Trei avocați îmbrăcați sobru păși pe scenă. Erau avocații de familie ai Kendrei, care oferiră detalii despre repetatele încercări legale ale lui Denshire pentru a obține controlul asupra banilor Kendrei.

Avocatul principal încheie spunând:

– Lucrând cu Kendra Douglas timp de mulți ani, știu cât de bine se pricepe la investiții și îi cunosc scrisul. Au fot simplu de identificat falsurile pe care Lord Denshire le-a prezentat de două sau de trei ori. Avocatul zâmbi ascuțit. N-a avut niciodată vreo șansă să izbutească. Bunicul doamnei era extraordinar de perspicace și nici nu putea fi vorba ca fondurile să poată fi primite de un amator ignorant.

Denshire se încruntă auzind insulta, dar spuse sfidător:

– Bineînțeles ca am încercat să obțin controlul averii ei pentru binele fiului meu! În orice căsnicie normală, aș fi avut controlul încă de la început. Nu era nimic ilegal în încercarea de a lua ce era al meu. Dar toată discuția asta fantezistă nu ascunde faptul că târfa s-a culcat cu prietenii mei. Asta a fost baza divorțului. Cu toții au depus mărturie și sunt oameni cinstiți!

Prietenii lui încuviințară stânjeniți, Hollowell părând cel mai jenat dintre toți.

– E adevărat, spuse unul dintre ei. Bineînțeles că mă dorea. Nu pot minți să spun că nu s-a întâmplat.

– Interesant că spui asta, observă Lucas cu un aer nevinovat de surprins. Și iată ultimul nostru martor! E cunoscută drept Aphrodite și a fost angajată să le ofere *distracție* prietenilor lui Lord D. în acea seară.

Momentul crucial sosise. Kendra se întoarse spre stânga, uitându-se la Aphrodite, care intră pe scenă. Era puțin mai scundă și mai plină decât Kendra, dar purta o rochie și o mască identice cu ale ei. Privitorii credeau cu siguranță că văd gemene. Teatrul fu străbătut de șoc.

Aphrodite rosti pe o voce cultivată.

– Într-adevăr, m-a angajat și a plătit o sumă frumușică pentru timpul meu!

Ea și Kendra stătură față în față, apoi se înclinară politicos, ca și cum ar fi fost prezentate una alteia. Lucas întrebă:

- V-ați întâlnit vreodată sau ați schimbat informații?
- Nu, spuse Kendra.
Aphrodite clătină din cap.
- Nu, n-a existat nici un schimb între noi până în clipa asta.
Lucas continuă:
- Aphrodite, poți dovedi că tu ai fost cea care i-a distrat pe acești domni, nu Lady Denshire?
- Cu siguranță! Se apropie de marginea scenei și se uită spre Denshire și prietenii lui. Arătă spre bărbatul din stânga. Domnule! Sigur că n-am făcut cunoștință, dar îmi amintesc de dumneata. Ai un mădular îndoit înspre vest, nord-vest. Dar ai știut cum să-l folosești!
Bărbatul roși, dar nu arătă complet nemulțumit de comentariul ei.
- Asta e într-adevăr ceva ce și-ar putea aminti.
Aphrodite își îndreptă atenția spre următorul bărbat.
- Dumneata ai un tatuaj interesant cu un leu pe șoldul stâng. Majoritatea bărbaților își imaginează că sunt lei în astfel de situații intime, nu-i așa? Clipi nevinovată spre el. Ai strigat ceva în momentul crucial. Să le spun oamenilor ce ai zis?
- Nu! Roși puternic. Sunt dispus să-mi modific mărturia, spunând că a fost Aphrodite cea cu care m-am culcat în acea seară, nu Lady Denshire.
Aphrodite încuviință mulțumită din cap și își mută privirea spre Hollowell.
- Dumneata ai spus că întotdeauna m-ai admirat, dar era necuviincios să te culci cu soția altui bărbat, în special în casa lui. Am făcut tot ce am putut să te fac să te răzgândești, dar simțul onoarei a fost mai puternic decât dezmierdările mele – și să știți că sunt foarte intense! După ce râsetele care urmară se stinseră, ea continuă: Am petrecut ceva timp discutând despre piesele ce se jucau la teatre până când mi-ai urat noapte bună. Te-am considerat un adevărat gentleman și prieten.

Lucas întrebă:

– Domnule, credeți că această femeie este cea cu care ați discutat în acea seară?

Părând ușurat, Hollowell spuse:

– Da, cu siguranță Aphrodite e femeia din acea noapte. Am crezut că vocea ei nu era chiar așa cum îmi aminteam eu, dar am întâlnit-o pe Lady Denshire doar o dată și m-am gândit că greșeam.

– Ai mers la acel spectacol de la Covent Garden pe care ți l-am recomandat? întrebă Aphrodite.

Hollowell zâmbi.

– Da, și ai avut dreptate. A fost excelent.

Kendra avu atunci o intuiție fulgerătoare. Hollowell prefera bărbații în loc de femei și era îngrozit că acest fapt putea deveni cunoscut. Nu voise să se culce cu Aphrodite și se temea de ceea ce putea spune, dar ea îi păstrase secretul. O femeie onorabilă.

Lucas întrebă:

– Aphrodite, te-ai culcat cu Lord Denshire înainte de plecarea din acea noapte?

– Nici pomeneală! spuse Aphrodite cu un accent mai puțin educat. Denshire are sifilis. Îi iau banii, dar nu mă culc cu el. Nu merită să-mi risc viața.

Publicul explodă după dezvăluirea făcută de Aphrodite. Chiar și prietenii lui Denshire se retraseră de lângă el, îngroziți de dezvăluire. În tăcerea șocantă, o voce rece și cultivată spuse:

– Cred că Biserica va fi de părere că numitul caz al lui Lady Denshire ar fi trebuit abordat foarte diferit.

Sfinte Dumnezeule, acela putea fi arhiepiscopul de Canterbury? Opinia lui avea să influențeze cu siguranță un tribunal ecleziastic!

Denshire rămase singur, iar viața i se spulberă mai fulgerător decât cea a Kendrei. Primise ce meritase după toată truda ei și a aliaților ei. Inspiră tremurat. Ce vedea era dreptate, dar nu era satisfacție.

Cu ochii sălbatici, Denshire scoase un pistol de buzunar din haină, armându-l cu un singur gest furios.

-E momentul să *termin* asta! aruncă el printre dinți.

capitolul 33

Pistolul de buzunar al lui Denshire avea țeava dublă. Îl ridică spre Kendra, șuierându-i o gravă insultă. Instinctele de luptă din Marina Regală se treziră la viață, iar Lucas se aruncă spre Kendra, doborând-o la pământ și acoperind-o cu trupul lui.

O împușcătură explodă asurzitor în apropiere. Lucas simți o lovitură usturătoare în umărul stâng și micul teatru se umplu de mirosul acru al prafului de pușcă.

A doua împușcătură fu trasă o clipă mai târziu. Apoi se lăsă o liniște paralizantă. Lucas se rostogoli de pe Kendra.

-Ești bine? întrebă el.

Ea clipi.

-Ușor strivită, dar altfel bine, cred. Tu cum ești? Ai fost împușcat apărându-mă?

-Nu sunt... sigur. Ceva îl lovise, dar nu părea a fi un glonț adevărat. Se ridică și își scoase haina. Primul glonț mi-a zgâriat haina, dar nu m-a lovit. Dar unde s-a dus al doilea glonte?

Se clătină, ridicându-se în picioare, și se uită în jos de pe scenă spre trupul acoperit de sânge al lui Denshire. Probabil că își trăsese al doilea glonț în cap.

Spectatorii se amuzaseră de dramă și emoția spectacolului, iar împușcăturile îi șocaseră foarte tare. Se auziră voci în timp ce lumea începu să iasă. Ashton, cu chipul sumbru, traversă încăperea spre trupul lui Denshire.

Până să ajungă, Hollowell își aruncase haina peste rămășițele spulberate ale vechiului său prieten. Arăta la fel de rău precum se simțea Lucas. În luptă te aștepți la moarte, dar nu în locul acela civilizat înconjurat

de oameni civilizați. Însă Denshire nu era civilizat, iar asta îi adusese sfârșitul.

Kendra își reveni, așa că el întinse mâna și o ajută să se ridice de pe jos.

– Denshire s-a împușcat cu al doilea glonț, spuse fără ezitare Lucas.

– E...

Ea nu putu să termine fraza.

– Da. Îi trase trupul tremurând în brațele lui. Acum ești în siguranță. Ai fost exonerată și reputația ți-a fost restabilită.

– Voiam să dispară din viața mea, șopti ea. Dar nu... așa. După o lungă tăcere, spuse: N-am fost niciodată îndrăgostită nebunește de el, dar credeam că îl iubesc îndeajuns ca să-mi trăiesc viața alături de el. La început, au fost niște perioade bune.

– Mă bucur, spuse el blând. Nimeni n-ar trebui ținut minte pentru cele mai rele fapte.

Ea se îndepărtă de el.

– Trebuie să le mulțumesc celor care m-au ajutat.

– Bineînțeles.

Ea păși în fața scenei. Oaspeții se învârteau, dar își reveniseră din șoc. A doua zi, majoritatea aveau să fie bucuroși că asistaseră la un eveniment așa de interesant.

Ridicând vocea, Kendra spuse:

– Am sperat ca spectacolul de azi să facă dreptate. Nu m-am așteptat la violență și îmi pare rău că a fost atât de supărător. Dar trebuie să aduc mulțumirile mele cele mai profunde tuturor celor care m-au ajutat să se facă dreptate nu numai pentru mine, ci, sper, pentru alte femei în viitor. Pe multe dintre voi nu vă cunoșteam când a început campania mea de restabilire a reputației. Acum am devenit prietene. Voi sunteți un dar mai presus de orice imaginație.

Se uită în jur pe scenă la Molly, la avocații ei și la Aphrodite, care îi făcu cu ochiul. Apoi se uită la public. Simon și Suzanne, familia Kirkland, Doamnele

Scrimere, bărbații care păziseră ușile, împiedicându-l pe Denshire să fugă.

Mariah Ashton urcă cele câteva scări spre scenă.

- Cu multă plăcere, Kendra. Mă așteptam la o seară interesantă, dar nici chiar așa!

Mariah, cunoscută drept Ducesa de Aur, liniști ultimele urme ale șocului oaspeților ei:

- Cred că e potrivit să reluăm dansul în seara asta, dar se va servi cina în salon. Vă rog să rămâneți, să mâncați și să vă relaxați discutând cu prietenii voștri.

Se uită în jos și îl văzu pe soțul ei poruncind liniștit servitorilor să ia corpul lui Denshire.

- Mai presus de orice, îmbrățișați-i pe cei pe care îi iubiți!

Îl luă de mână pe Ashton și îl trase pe o treaptă mai sus ca să fie la înălțimea perfectă pentru o îmbrățișare. Se luară în brațe cu tandrețe, alinare și o pasiune discretă. Alte perechi făcură la fel.

Lucas văzu tandrețea și pasiunea cuplurilor și își dori asta și pentru el. În timp ce oaspeții ieșeau din teatru, mulți braț la braț sau ținându-se de mână, Lucas o prinse pe Kendra de mână și o trase pe lângă cortină în camera din spate. Odată ajunși acolo, se întoarse, acum stând față în față și ținându-se încă de mână.

- Acum ești liberă, Kendra. Divorțul îți interzicea să te măriți atâta vreme cât soțul tău era în viață. Acum nu mai e.

- Nu m-am gândit așa de departe, spuse ea puțin uimită.

Blestemând bunul-simț, el continuă:

- Cu siguranță e prea devreme, dar te-ai gândi să te măriți cu mine când vei fi pregătită? Te rog!

Ea înlemni.

- Ești sigur că asta vrei? Ești cavalerul care mi-a transformat viața. Mi-am recăpătat renumele, libertatea, am câștigat prieteni uimitori și dreptatea. Nu ai nici o obligație să te însori cu mine pentru că așa ar trebui.

– Nu are legătură cu obligația, Kendra. Dacă eu ți-am transformat viața, tu ai făcut la fel cu a mea, spuse el încet. Când te-am întâlnit, rătăceam și eram nesigur, nu știam ce voiam să fac. Acum știu cine sunt. Îi zâmbi. Dar aș vrea să fiu și alte lucruri, cum ar fi soțul tău și tatăl celor doi copii minunați ai tăi.

– Mă iubești? întrebă ea blând. Sau e vorba de faptul că sunt aici și că ne înțelegem bine?

Lucas clătină din cap.

– Asta ai avut cu Denshire, nu-i așa? Amândoi merităm mai mult. Te iubesc așa cum n-am mai iubit nici o altă femeie și nici nu-mi pot imagina să iubesc pe altcineva așa de mult. Îi studie fața încântătoare, ochii scrutători ce reflectau o profundă și caldă compasiune. Știu că e prea devreme. Poate că nu vei putea să mă iubești vreodată și, dacă e așa, sper că vei găsi bărbatul pe care să-l poți iubi. Zâmbi trist. Îți fac doar o declarație. Ce faci cu ea depinde doar de tine.

Ea luă mâinile lor înlănțuite și le așeză pe inima ei.

– Credeam că îl iubesc îndeajuns pe Denshire, dar m-am înșelat. M-am temut că te iubesc prea mult.

Dintr-odată, chipul lui se lumină.

– Sper să mă fi înșelat din nou! Cu siguranță nu poate exista niciodată prea multă dragoste.

– Niciodată! Ai atât de dăruit! Sunt copleșit și recunoscător dacă îmi dăruiești și mie ceva. Ezită. Iartă-mă că sunt puțin confuz, dar asta înseamnă că te vei mărita cu mine?

– Exact asta înseamnă!

– Când? Denshire e mort de mai puțin de o jumătate de oră, așa că poate ar trebui să așteptăm o perioadă.

– Nu, n-ar trebui! spuse ea hotărâtă. Refuz să-l las pe individul acela să-mi schimbe viața în orice fel. Mai calmă, adăugă: Am jelit moartea căsniciei mele prea mult timp. Acum sunt pregătită pentru viitorul meu. Viitorul *nostru*.

Cu o fericire dincolo de cuvinte, o luă în brațe.

– Cu o aprobare specială ne putem căsători în două sau trei zile!

Ea clipi.

– Presupun că putem, dar n-ai vrea să mai stai un timp ca să fii sigur?

– Sunt sigur. Zâmbi. În curând, vom face o călătorie și nu vreau dormitoare separate.

– O călătorie? Râse, înțelegând. Bineînțeles. Sper ca Simon și Suzanne să aibă timp să fie alături de noi peste trei zile.

Și avură. Aliatele Kendrei fură, de asemenea, disponibile și veniră la nuntă. Nu se vedea nici o banderolă neagră, iar Kendra avea haine pline de culoare pentru prima dată de când căsnicia ei luase sfârșit. Rochia era de un verde intens, aceeași nuanță ca frunzele tinere în primăvară. Culoarea speranței și a renașterii.

Apoi veni timpul pentru călătorie.

– Am ajuns deja? Christopher se uită pe fereastra trăsurii, tresăltând de emoție. Abia aștept!

– Nu mai ai mult de așteptat.

Kendra nu se putu abține să nu-l mângâie ușor pe părul ce semăna atât de mult cu al ei. Cu cealaltă mână îl ținea strâns pe Lucas. Erau căsătoriți de doar trei zile și nu voia să-l știe prea departe de ea.

Îi aruncă o privire poznașă. Era foarte bucuroasă că nu mai trebuiau să aibă dormitoare separate. El îi zâmbi, iar ea bănui că îi citise gândurile. Chiar spera asta!

Trăsura intră pe alee și se opri cu zgomot. În timp ce Lucas coborî și dădu jos scara pentru Kendra și Christopher, cei din casă năvăliseră în curte. Mary Lowell, fiica ei, Maggie, sora ei, Jane.

În frunte era Caitlin, cu părul ei șaten, energică și semănând incredibil de mult cu fratele ei. Merse mai încet și se apropie prudentă de Christopher cu ochii mari și umeri ațintiți asupra lui.

Kit se uită la ea, rămânând fără glas acum, când sosise clipa. Îi amintiră Kendrei de două pisici ce se vedeau pentru prima dată, dar, în loc să-și atingă nasurile, Christopher îi întinse timid mâna.

– Întotdeauna mi-am dorit o soră.

Deloc timidă, Katie îi prinse mâna între palme.

– Și eu mi-am dorit un frate!

Pisica ei colorată o urmase afară cu o curiozitate de felină, așa că ea făcu prezentările.

– Asta e pisica mea, Patches. Mătușa Kendra a spus că ai un ponei cu același nume, așa e?

– Da, e la școală cu mine. Râse. Asta dovedește că suntem gemeni, nu-i așa?

– Da! Ai vrea să-mi vezi poneiul, pe Silver? De-abia l-am primit. Mă înveți să călăresc?

– Mi-ar plăcea!

Îl luă de mână și fugiră spre grajd. Toți adulții urmăriră această primă întâlnire, dar acum venise vremea să se salute. Kendra îl prezentă pe Lucas drept proaspătul ei soț, apoi o îmbrățișă pe Jane înainte de a merge spre Maggie și doamna Lowell. Familia lui Caitlin era acum și familia Kendrei și a lui Lucas.

Și era destulă dragoste pentru toți.